

„Nyugalmat adok néktek”

A KRISZTUS ÁLTAL
ELNYERHETŐ BÉKESSÉG

BIBLIA-TANULMÁNYOK ■ 2021/3.

„Nyugalmat adok néktek” (Mt 11,28)

A KRISZTUS ÁLTAL ELNYERHETŐ
BÉKESSÉG

BIK KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2021

A tanulmányokat összeállította:

Árvai Márta (6.), Bartalos Zsuzsa (5.), Fodor Albert (7.),
Kovács Zoltán (10., 11., 12.), Molnár Jutka (2.), Soós Attila (8.),
Vankó Zsuzsanna (1., 3., 9.), Vigh Ágnes (4., 13.)

A tanulmány elektronikus formában a www.kerak.hu oldalon,
a „Kiadványok” menüpont alatt tölthető le

A Keresztény Advent Közösség megbízásából kiadja:

BIBLIAISKOLÁK KÖZÖSSÉGE KÖNYVKIADÓ

Székhely: 1121 Budapest, Remete út 16/A

Kiadó és könyvlerakat: 1181 Budapest, Reviczky Gyula u. 46.

Telefon/fax: 06-1/267-3947 ■ 06-20/379-6020

megrendeles@bikkiado.hu ■ www.bikkiado.hu

Felelős kiadó: Szigeti Gábor ■ Sorozatszerkesztő: Vankó Zsuzsanna

Nyomtatás: Kvadrát Print ■ +36-30/280-6656

info@kvadratprint.hu ■ www.kvadratprint.hu

ISBN 978-615-5260-89-6 ■ ISSN 0865-3119

TARTALOM

Bevezetés	7
I. TANULMÁNY ■ JÚLIUS 3.	
Az Emberfiává lett Isten Fia békessége	8
II. TANULMÁNY ■ JÚLIUS 10.	
A Megváltó felhívása a megfáradtakhoz és megterheltekhez	18
III. TANULMÁNY ■ JÚLIUS 17.	
Szabadulás Krisztus által a lelki-testi egészséget romboló bűntehertől	27
IV. TANULMÁNY ■ JÚLIUS 24.	
Szabadulás a gyűlölettől, nehezteléstől, megbocsátani nem tudástól	35
V. TANULMÁNY ■ JÚLIUS 31.	
Szabadulás az aggodalmaskodástól	48
VI. TANULMÁNY ■ AUGUSZTUS 7.	
Szabadulás a kisebbrendűségi érzésből fakadó szorongásoktól	63
VII. TANULMÁNY ■ AUGUSZTUS 14.	
Szabadulás a félelemtől külső veszélyek és ellenségek között	74
VIII. TANULMÁNY ■ AUGUSZTUS 21.	
Lelki békesség „a halál árnyékának völgyében” is	89

IX. TANULMÁNY ■ AUGUSZTUS 28.

Szabadulás a békétlenség gyökerétől,
az énközéppontúságtól 99

X. TANULMÁNY ■ SZEPTEMBER 4.

A hegyi beszéd 1–2. boldogmondása (Mt 5,3–4) 106

XI. TANULMÁNY ■ SZEPTEMBER 11.

A 3–4. boldogmondás (Mt 5,5–6) 119

XII. TANULMÁNY ■ SZEPTEMBER 18.

Az 5–6. boldogmondás (Mt 5,7–8) 128

XIII. TANULMÁNY ■ SZEPTEMBER 25.

A 7–8. boldogmondás (Mt 5,9–12) 138

Igék minden napra

JÚLIUS 151

AUGUSZTUS 152

SZEPTEMBER 153

BEVEZETÉS

Negyedévi tanulmányaink a legszükségesebb és a legkívánatosabb dologról szólnak: a Krisztus által elnyerhető, valódi, belső békességről. A Biblia kifejező hasonlattal szól erről az oly igen áhított békességről: „Bárcsak figyelmeztél volna parancsolataimra! Olyan volna békességed, mint a folyóvíz...” (Ésa 48,18)

Ahogy egyre közelebb jutunk Jézus eljöveteléhez, mind nyugtalanítóbbak a külső körülmények, és főképpen az emberek magatartása körülöttünk. Ha azonban Jézus életére, az Ő körülményeire, valamint az emberek hozzá való viszonyulására gondolunk, az összehasonlítás nyomán arra a megállapításra jutunk, hogy helyzetünk nem nehezebb, hanem könnyebb az övéhez képest. Jézus ennek ellenére mindenkor megőrizte belső békességét. Példája adjon reménységet nekünk: Őt követve mi is elnyerhetjük a folyamatos békességet, amelyből nem tudnak kimozdítani a gonoszság megnyilatkozásai. Gondoljuk át, vegyük szívünkre Jézus tanításait, melyekkel a békesség útjára akar terelni bennünket is!

Az Emberfiává lett Isten Fia békessége

I Szemléltette-e Jézus a saját életével azt a békességet, amelyet a tanítványainak ígért?

Jn 14,27 ■ „Békességet hagyok nektek, az én békességemet adom nektek, nem úgy adom nektek, amint a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen!”

.....
.....
.....

(Mit jelent az igének ez a részlete: „nem úgy adom, ahogy a világ adja”?)

Jézus nem használhatta volna az „én békességem” kifejezést, ha tanítványai számára – akik több mint három éven át vele együtt járták az országot – nem lett volna jól ismert, hogy Ő mindig megőrizte békességét, bármi is zajlott körülötte, avagy irányult ellene.

„[Az utolsó vacsorán] tanítványaival beszélgetve Krisztus nem tett szomorú célzásokat szenvedéseire és halálára. Az utolsó hagyaték számukra a békesség ígérete volt: Jn 14,27.”

(Ellen G. White: *Jézus élete*, „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek!” c. fejj.)

„Megváltónk a »fájdalmak férfia« volt, ismerte a bánatot, mert nyitva volt a szíve minden emberi nyomorúság, minden emberi jajszó számára. De annak ellenére, hogy csupa önmegtágadás volt az élete, amelyet folytonosan beárnyékolta a fájdalom és a gond, kedélye nem romlott meg. Tekintetéből nem lehetett kiolvasni sem szomorúságot, sem elégedetlenséget. Ellenkezőleg, mindenkor békés nyugalom és derű tükröződött rajta. Szíve kimeríthetetlen életforrás volt, és akár-hová ment, nyugalmat és békét, örömet és vidámságot vitt magával.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, 4. o.)

2 Hogyan nyilatkozott meg Jézus békessége még az életveszélyt jelentő körülmények között is?

Mk 4,37–40 ■ „Akkor nagy szélvihar támadt, a hullámok pedig becsaptak a hajóba, annyira, hogy már-már megtelt. Ő pedig a hajó hátsó részében aludt a fejaljon. Fölkeltek, és mondták neki: Mester, nem törödsz vele, hogy elveszünk? Ő felkelve megdorgálta a szelet, és mondta a tengernek: Hallgass, némulj el! Elállt a szél, és lett nagy csendesség. Ekkor mondta nekik: Miért vagytok ilyen félnékek? Hogy van, hogy nincs hitetek?”

Jn 11,7–16 ■ „Azután mondta tanítványainak: Menjünk ismét Júdeába! Mondták neki a tanítványok: Mester, most akarunk téged megkövezni a júdeabeliek, és újra odamégy? Felelt Jézus: Nem tizenkét órája van-e a napnak? Ha valaki nappal jár, nem botlik meg, mert látja e világ világosságát. De aki éjjel jár, megbotlik, mert nincs abban világosság... Mondta azért Tamás, aki Kettősnek mondatik, tanítványtársainak: Menjünk el mi is, hogy meghaljunk velem!”

(Mire vonatkozott Jézus példabeszéde azokkal kapcsolatban, akik „nappal járnak”, illetve akik „éjjel járnak”?)

„Amikor Jézust felkeltették a viharban, tökéletesen nyugodt volt. Szavaiban, tekintetében nyoma sem volt a félelemnek, mivel szívében nem lakozott félelem. Ám nem a mindenható erő birtokában volt nyugodt. Nem, mint »az ég, a föld és a tenger Ura« pihent békeességben. Ezt a hatalmat Ő letette. Így szólt: »Én semmit sem cselekedhetek magamtól.« (Jn 5,30) Az Atya hatalmában bízott. Jézus hitben volt nyugodt – hitt Isten szeretetében, gondviselésében –, a vihart lecsendesítő szó hatalma pedig Isten hatalma volt.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, „Hallgass, némulj el!” c. fej.)

Ellen G. White így vallott arról, hogyan őrizhetjük meg nyugalunkat – Krisztusba vetett hit által – az Ő tanítványaiként mi is, veszélyek, nehézségek közepette is:

„Magasra emelem fejemet a viharban, mert Ő, az Úr, akié vagyok és akit szolgálok, nem engedi, hogy elborítsanak a hullámok [vö. Ap csel 27,23–25]. Az ellenfél örülne, ha reszketnék a veszélyek láttán, amelyekkel körülvesz. Természetem ugyan visszariad, de ennek ellenére szent merészséggel haladok előre, hogy szembeszálljak egyik nehézséggel a másik után, amelyek elállják utamat. Az Úr nevében haladok előre, egyszerű hittel, hogy legyőzöm őket. Az Úrra támaszkodom, aki mindenkor közel van, aki velem lesz, aki – amikor dicsőségét szolgálja – egyetlen szóval megdorgálja a tenger hullámát, és elsimitja a hegyet, hogy síkság jöjjön létre.” (1888-as *anyagok/Kiben bízhatunk?*, II. köt., 587–588. o.)

„A tanítványok aggódtak Krisztusért és önmagukért. Csak veszélyt láttak azon az úton, amelyen elindultak. [Jézus azonban így nyugtatta őket:] Atyám vezetése alatt állok,

amíg az Ő akaratát cselekszem, életem biztonságban van. Az én nappalom tizenkét órája még nem telt le. Annak utolsó szakaszához érkeztem, de amíg valamennyi időm még hátravan, addig biztonságban vagyok. (...) Aki Isten akaratát cselekszi, az Őáltala kijelölt ösvényen jár, az nem botlik meg, nem esik el. (...) Aki a maga választotta ösvényen jár, ahová Isten nem hívta, az megbotlik, s bárhol jár, nem lesz biztonságban.” (Jézus élete, „Lázár, jöjj ki!” c. fej.)

3 Hogyan őrizte meg Jézus a békeességét akkor is, amikor felháborító igazságtalansággal, vagy ellene irányuló gyűlölettel, támadással, szidalmakkal találkozott?

Jn 8,2-8 ■ „Jó reggel... ismét ott volt a templomban, és az egész nép hozzá ment, Ő pedig leülve, tanította őket. Az írástudók és a farizeusok pedig egy asszonyt vittek hozzá, akit házasságtörésen kaptak. A középére állították, és mondták Jézusnak: Mester, ez az asszony tetten kapott mint házasságtörő. A törvényben megparancsolta nekünk Mózes, hogy az ilyenek köveztessenek meg, te azért mit mondasz? Ezt pedig azért mondták, hogy kísértsék őt, hogy legyen mivel vádolniuk. Jézus pedig lehajolva, az ujjával írt a földre. De amikor sürgetve kérdezték őt, felgyenesedve mondta nekik: Aki közületek nem bűnös, az vesse rá először a követ. És újra lehajolva, írt a földre.”

Mt 21,15-17 ■ „A főpapok és az írástudók pedig, látva a csodákat, amelyeket cselekedett, és a gyermekeket, akik kiállítottak a templomban, és ezt mondták: hozsánna a Dávid fiának!, haragra gerjedtek. Mondták neki: Hallod, mit mondanak ezek? Jézus pedig mondta nekik: Hallom. Sohasem olvastátok-é: A gyermekek és csecsemők szája által szereztél dicsőséget? És ott hagyva őket, kiment a városból Bethániába.”

1Pt 2,23 ■ „Aki szidalmaztatva viszont nem szidalmazott, szenvedve nem fenyegetőzött, hanem hagyta az igazságosan ítélőre.”

.....

.....

.....

.....

(Melyik ószövetségi igét idézte Jézus a gyermekek dicsérete miatt őt felelősségre vonó főpapoknak és írástudóknak? Mire világít rá Jézus magatartását, belső békességét illetően az, hogy nem idézte az ószövetségi igét teljes egészében, csak annak kezdő szavaira emlékeztette ellenségeit?)

A farizeusok „Te azért mit mondasz?” kérdése nyilvánvalóvá tette, hogy nem az erkölcsi rend fenntartása érdekében buzgólkodtak, hanem Jézus ellen kerestek okot, hogy vádolhassák Őt. A jelenet, amit megrendeztek, vérlázítóan igazságtalan és durva volt. Csak az egyik vétkes felet hurcolták oda Jézushoz, és az asszonyt „kiállították középre”. Jézus érzékeny lelkét, igazságszeretetét bizonyára megviselte a képmutatás, az álnokság és az asszonnal szembeni kíméletlenség, mégis megőrizte nyugalmát. Nem leplezte le ellenségeit, nem olvasta rájuk hangosan bűneiket. Csak a porba írt lehajolva, bizonyára olyan emlékeztető szavakat, amelyeket csupán azok érthettek, akikre vonatkozott. Aztán helyben hagyta a mózesi törvény ítéletét (3Móz 20,10; 5Móz 22,22), azzal a nyilvánvalóan jogos, erkölcsi előfeltétellel, hogy az vesse az asszonyra az első követ, aki maga nem bűnös.

„Jézus egy pillanatra körbenézett – a szégyenében remegő áldozaton, a kemény tekintetű, emberi együttérzést nél-

külöző méltóságokon. Szepőlőten tisztaságú lelke visszaretent a látottaktól, jól tudta, miért hozták eléje ezt az ügyet. Olvasott a szívekben, ismerte a jelenlévők mindegyikének jellemét és életútját. (...) Úgy tett, mintha nem is hallotta volna kérdésüket, lehajolt, a földre szegezte tekintetét, és írni kezdett a porba. (...)

Látva késlekedését és látszólagos közömbösségét, közelebb húzódtak, hogy felhívják figyelmét az ügyre. Ám amint tekintetük Jézusét követve a földre esett, ábrázatuk elváltozott. Ott látták leírva saját életük bűnös titkait. (...)

A vádolók vereséget szenvedtek, színlelt szentségük köpenye lehullott róluk, bűnösen ítélet alatt álltak a Végtelen Tisztaság előtt. Reszkettek, hogy életük rejtett bűnei a sokaság elé kerülnek, és egyenként, lehajtott fővel, lesütött szemmel eloldalogtak, áldozatukat otthagyták az irgalmas Megváltóval.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Cselvetések között c. fej.)

A mi lelkünk milyen könnyen felkavarodik, amikor igaztalan vád ér minket! Milyen szenvedéllyel tudunk odamondogatni a másiknak, leleplezve hamisságát, igazságtalanságait! Figyeljük meg, hogy Jézus miképpen őrizte meg belső nyugalomát ilyen esetekben is! Figyeljük meg, hogy milyen megfontoltan – vádolói, ellenségei javát keresve – reagált az Őt ért támadásokra!

„Jézus nem átkozta meg a katonákat, akik durván bántak vele, Isten bosszúállását sem kérte a papokra és a főemberekre, akik kárörömet éreztek szándékuk megvalósulásakor. Szánta őket tudatlanságuk és bűnös voltak miatt. (...) Az angyalok álmélkodással figyelték Jézus végtelen szeretetét, aki mialatt a legsúlyosabb testi és lelki kínokat szenvedte el, csak másokra gondolt.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Golgota c. fej.)

4 Megőrizte-e békességét Jézus Sátán arcátlan provokációival, kísértéseivel szemben is?

Mt 4,8–10 ■ „Ismét vitte őt az ördög egy igen magas hegyre, és megmutatta neki a világ minden országát és azok dicsőségét. Mondta neki: Mindezeket neked adom, ha leborulva imádsz engem. Ekkor mondta neki Jézus: Eredj el, Sátán, mert meg van írva: az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj.”

Júd 9 ■ „Mihály arkangyal, az ördöggel vitatkozva Mózes teste felett, nem mert arra káromló ítéletet mondani, hanem ezt mondta: Dorgáljon meg téged az Úr!”

Vö. Zak 3,1–2 ■ „Azután megmutatta nekem Jósuát, a főpapot, aki az Úr angyala előtt állt, és Sátánt, aki jobb keze felől állt, hogy vádolja őt. És mondta az Úr Sátánnak: Dorgáljon meg téged az Úr, te Sátán, dorgáljon meg az Úr, aki magáévá fogadja Jeruzsálemet. Avagy nem tűzből kikapott üszök-e ez?”

.....

.....

Gondoljunk bele, mi mindent mondhatott volna Jézus Sátánnak, amikor arcátlanul azt igényelte, hogy a Teremtő imádjá a teremtményét? Mi mindent olvashatott volna Sátán fejére, amikor az Mózes feltámasztása ellen tiltakozott? A maga zsákmányának, foglyának akarta elismertetni, az ígért földje határán történt megbotlása miatt, ami az általa előidézett gonoszság nyomása alatt esett meg. Mennyire felháborodhatott volna Jézus akkor is, amikor a nem büntelen, de őszintén hívő Józsuá főpapot és népét vádolta meg Sátán!

„Jézus nem minden harc nélkül tudta csendben végighallgatni az őscsalót, de Isten Fiának nem volt szüksége

arra, hogy isteni mivoltát bebizonyítsa Sátánnak, vagy megalázkodásának okát megmagyarázza. (...) Noha kezdettől fogva felismerte Sátánt, nem engedett a kihívásnak, nem bocsátkozott vele vitába. Erőt merített, visszaemlékezve a mennyei szózatra, és megnyugodott Atyja szeretetében.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Megkísértés c. fejelet.)

Tanuljunk Jézus példájából! Ne sikerüljön Sátánnak bűnbe vinni minket azáltal, hogy vitába szállunk olyan emberekkel, akiken keresztül Sátán intéz kihívást ellenünk, és azt akarja elérni, hogy magunkból kifordulva védekezzünk, visszavágjunk.

5 Mi volt azonban az, ami időnként a békeességét mindig megőrző Jézus lelkét is felkavarta, nyugtalanította?

Jn 11,33 ■ „Jézus azért, amint látta, hogy [Mária] sír, és sírnak a vele jött zsidók is, elbúsult lelkében, és igen megrendült.”

Jn 13,21 ■ „Mikor ezeket mondta Jézus, igen nyugtalanokodott lelkében, és bizonyosságot tett: Bizony, bizony mondom néktek, hogy egy közületek elárul engem.”

Lk 19,41-44 ■ „Mikor közeledett, látva a várost, sírt azon. Ezt mondta: Bárcsak megismerted volna te is, csak e mostani napodon is, amelyek a te békeessedre valók! De most elrejtettek szemeid elől. Mert jönnek rád napok, amikor ellenségeid körülötted palánkot építenek, körülvesznek téged, és mindenfelől megszorítanak. A földre tipornak téged és a te fiaidat benned, nem hagynak benned követ kövön, mivelhogy nem ismerted meg a te meglátogatásod idejét.”

.....

„Jézus nem csak Mária és Márta iránti emberi együttérzésből sírt. (...) Tudta, hogy egyesek – akik látszólag most oly együttérzőek – hamarosan bezárják maguk mögött a menny ajtaját. (...) Tudta, hogy sokan, akik most Lázárért sírnak, meghalnak majd Jeruzsálem ostromában – és remény nélkül halnak meg. (...) Végigtekintett az eljövendő éveken, és szenvedést, szomorúságot, könnyeket, halált látott – ez lesz az ember sorsa. Valamennyi korban és országban élt ember kínja átjárta szívét. (...) Könnyeinek forrása feltört, amikor arra vágyott, hogy minden bánaton enyhítsen.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, „Lázár jöjj ki!” c. fej.)

Az utolsó vacsorán nem a küszöbön álló kimondhatatlan szenvedések kavarták fel Jézus békéjét, amelyekről tudta, hogy Őt sújtani fogják. Júdás miatt gyötrődött, akit kimondhatatlan szeretetével sem tudott megmenteni, aki éppen ezen a vacsorán lépte át a Szentlélek elleni bűn határvonalát, ahonnan már nincs többé visszaút.

Ezt a szenvedést Krisztus egyetlen igaz követője sem kerülheti el. Ez a legfájdalmasabb, amikor sokáig küzdünk valakiért, próbáltunk mindent megtenni, ő azonban végül mégis elutasítja a győzelem munkáját.

6 Mi volt Jézus békességének a titka?

Jn 5,19.30 ■ „Jézus mondta nekik: Bizony, bizony mondom nektek: a Fiú semmit sem tehet önmagától, hanem ha látja cselekedni az Atyát, mert amiket Ő cselekszik, ugyanazokat hasonlatosképpen a Fiú is cselekszi... Én semmit sem cselekedhetek magamtól... Nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem, az Atyáét.”

Jn 8,29 ■ „Aki küldött engem, énvelem van. Nem hagyott engem az Atya egyedül, mert én mindenkor azokat cselekszem, amelyek neki kedvesek.”

.....

.....

.....

Bárcsak mi is – szívből, őszintén, igazán – azonosulhatnánk ezekkel a hitvallásokkal! Akkor a mi békességünk is olyan lenne „mint a folyóvíz” (Ésa 48,18).

„Isten Fia alávetette magát az Atya akaratának, az Ő hatalmától függött. Így Krisztus tökéletesen megüresítette magát, semmit sem tervezett a maga számára. Elfogadta Isten rá vonatkozó terveit, melyeket az Atya napról napra tárt fel számára. Bárcsak annyira Istentől függenénk, hogy életünk egyszerűen csak az Ő akaratának véghezvitele lenne!” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Bethesda és a magas tanács c. fejelet)

A Megváltó felhívása a megfáradtakhoz és megterheltekhez

Ha összefoglalóan kellene szólni arról, mi az, ami csaknem minden embert jellemez, akkor ezt a két szót lehetne mondani: „megfáradt, megterhelt”. Sajnos ez még a Krisztusban hívők széles körére is jellemző. Jézus hívása tehát minden emberhez, mindannyiunkhoz szól.

IMilyen segítséget ígér Jézus a megfáradtaknak és megterhelteknek? Mit jelent terheinkkel Jézushoz menni a mindennapokban?

Mt 11,28 ■ „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én nyugalmat adok nektek.”

Vö. 1Pt 5,7 ■ „Minden gondotokat Őrá vessétek, mert neki gondja van rátok!”

.....

.....

„E szavakkal Krisztus minden emberhez szól. Tudják-e vagy sem, de mindnyájan megfáradtak és megterhelgettetek. Mindenkit nyomnak olyan terhek, amelyeket csak Krisztus tud levenni róluk.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 271. o.)

„Az Üdvözítő tapasztalatból ismeri az emberiség gyengeségeit, szükségleteit és a kísértések erejét, mert minden tekintetben megkísértetett hozzánk hasonlóan, de anélkül, hogy vétkezett volna. Ő örökös feletted. (...) Megkísértetél? Ő megszabadít. Gyenge vagy? Ő megerősít. Tudatlan vagy? Ő megvilágosít. Megsebesültél? Ő meggyógyít. Az Úr elrendeli a csillagok számát, és ugyancsak Ő meggyógyítja a megtört szívűeket, bekötözi sebeiket (Zsolt 147,4.3). »Jöjjetek énhozzám!« – szól hívása (Mt 11,28). Bármilyen legyen is aggodalmatok, megpróbáltatásotok, tárjátok ügyeteket az Úr elé. Lelketeket megerősíti, hogy mindezt el tudjátok viselni. (...) Minél gyengébbnek érzitek magatokat, annál erősebbekké váltok az Ő ereje által. Minél nehezebb a teher, annál áldottabb a nyugalom, miután a terhek Hordozójára vetettük azt.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 329. o.)

Milyen felszabadító, ugyanakkor elgondolkodtató, hogy nem nekünk kell az élet terheit viselnünk, hanem Isten viseli helyettünk! Élünk-e vajon naponta ezzel a lehetőséggel?

2 Mi jelenti az ember életében a legnagyobb terhet?

Eféz 2,1 ■ „Titeket is megelevenített, akik holtak voltatok vétkeitek és bűneitek miatt.”

Ap csel 3,19 ■ „Bánjátok meg azért és térjete meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek, hogy így eljőjön a felüdülés ideje az Úrnak színeitől.”

Ap csel 3,26 ■ „Isten az ő Fiát (...) elküldte, hogy megáldjon titeket, ... megtérítve benneteket bűneitekből”

.....

A bűn jellegzetessége, hogy álcázza magát. Amint elmúlik az általa ígért, „ideig-óraíg való gyönyörűség” (Zsid 11,25), boldogtalanságot, nyugtalanságot hagy maga után. És ezt az ember – természetesen bűnnel fertőzöttsége folytán – önmagától felismerni sem képes, vagy pedig nem hajlandó erre. Ezért az Úr önmagunkkal szembeni őszinteségre hív minket. Nyugalmat, valódi békét csak bűneinkkel való őszinte szembenézés nyomán tud adni. Ne félj Istenhez menni tisztátalanságod ellenére sem! Nem lehetsz olyan rossz állapotban, hogy ne lenne gyógyír számodra Őnála!

„Legnehezebb terhünk a bűn terhe. Ha magunkra maradnánk e teher hordozásában, összeroppannánk. »Az Úr mindnyájunk vétkét Őrá vetette.« (Ésa 53,6) Ő hordozza bűneink terhét, leveszi a súlyt megfáradt vállunkról. Nyugalmat ad. A gond, szomorúság terhét is Ő viseli. Hív, hogy minden gondunkat vessük Őrá, mert szívéen hordoz minket.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 271. o.)

Egy dolog teszi csak tehetetlenné Őt velünk szemben: ha a mennyből jövő összes segítség ellenére sem engedjük, hogy szembesítsen bűneinkkel. Ilyenkor további nyugtalanság vesz erőt rajtunk, és ennek okait rendszerint másokra próbáljuk hárítani. A belátás készsége, vagy annak elutasítása az a pont, ahol eldőli, hogy lelkileg növekedni, fejlődni fogunk-e, vagy pedig egyre rosszabb állapotba kerülünk.

„Biztosan győzni fogsz hibáid felett, ha belátod őket, és meglátod bennük a vészjelet. Így tudsz – Megváltódat megdicsőítve, az ellenségnek pedig csalódást okozva – a kudarcból győzelmet kovácsolni.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A talentumok felhasználása c. fejelet)

Az alázatos belátással pedig mindjárt megkönnyebbül a lélek, és amint a bűnbocsánatot is elnyeri, békességre lel. Az

Istennel való megbékélés ajándékozza a legnagyobb békességet az emberi léleknek.

„A tiszta lelkiismeret tökéletes békét hoz lelkedbe. A belső béke (...) felsekenti a szellemi képességeket, akár a zsenge növényekre permetező harmat. Akaratod is helyes irányt vesz, és uralni is tudod. Határozott leszel, de mentes maradsz a romlottságtól. Áhítataid elmélyülnek, az öröm forrásává lesznek. A csendes nyugalom, amely ennek nyomán jellemezni fog, áldásként árad ki mindazokra, akikkel érintkezel. Ez a békesség és nyugalom idővel magától értetődő lesz, és szétárasztja sugarait környezetedre is, hogy utána visszasugározzon rád. Minél inkább megízleled ezt a mennyei békét és lelki egyensúlyt, annál inkább növekedni fog benned. Élénk, életerős öröm ez. (...) A tökéletes béke mennyei vonás, ez jellemzi az angyalokat is. Segítsen Isten, hogy te is elnyerjed ezt a békét!” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, II. köt., 327.o.)

3 Mit tanácsol Jézus, mit tegyünk, miután békességet nyertünk Őáltala?

Mt 11,29 ■ „Vegyétek fel magatokra az én igámat!”

.....

.....

.....

„Az iga a szolgálat eszköze. Az ökröt munka céljából fogják igába, az iga feltétlenül szükséges a hatékony munkához. Ezzel a példával Krisztus arra tanít minket, hogy elhívásunk a szolgálatra élethossziglan tart. Fel kell ven-

nünk igáját, ha Vele akarunk munkálkodni. A szolgálatra szólító iga: Isten törvénye. Az Édenben kinyilatkoztatott, a Sínai-hegyen kihirdetett és az új szövetségben a szívbe írt nagy szeretettörvény ez, ami az embert Jézus akaratához kapcsolja. Ha saját elgondolásainkra hagyatkozánk, saját akaratunk után mennénk, Sátán uszályába sodródnánk, és felvennénk jellemvonásait. Ezért Isten mintegy körbevesz minket akaratával, amely nemes és felemelő. Arra vágyik, hogy türelmesen és bölcsen vállaljuk a szolgálat kötelességét. A szolgálat igáját maga Krisztus is hordozta emberként. Így szólt: »Hogy teljesítsem a te akaratodat, ezt kedvelem, én Istenem, a te törvényed keblem közepette van.« (Zsolt 40:9). »Azért szálltam le a mennyből, hogy ne a magam akaratát cselekedjem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem.« (Jn 6,38) Az igát azért helyezik az iga-vonó állatokra, hogy segítsen a súlyt húzni, könnyítse a terhet. Így van ez Krisztus igájával is. Ha akaratunk beleolvad Isten akaratába, ajándékait mások áldására használjuk, azt vesszük észre, hogy az élet terhe könnyű. Aki Isten parancsolatai útján jár, Istennel jár, és az Ő szeretetében megnyugszik. (Ellen G. White: *Jézus élete*, 272. o.)

„A Krisztusban elrejtett élet: nyugodt élet. Nem jellemzik szélsőséges érzelmek, hanem bensőséges, békés bizalom. Reménységed nem magadban, hanem Krisztusban van. Gyengeséged az Ő erejével, tudatlanságod bölcsességével, esendőséged az Ő örök értelmével egyesül. Nem magadra kell tehát nézned! Ne éned foglalja le gondolataidat, hanem tekints Krisztusra! Gondolataid az Ő szereteténél, jellemének szépségénél és tökéletességénél időzzenek! Krisztus önmegtagadó élete, megaláztatása, szentsége, egyszerűsége és páratlan szeretete legyen a lélek elmélkedésének tárgya!” (Ellen G.White: *Krisztushoz vezető lépések*, 71. o.)

4 Mi a további lépés, ha elfogadtuk Krisztus igáját? Hogyan őrizhetjük meg az elnyert békességet?

Mt 11,29 ■ „Tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok, és nyugalmat találtok a ti lelketeknek!”

Rm 5,3-5 ■ „Dicsekedünk a megpróbáltatásokban is, annak tudatában, hogy a megpróbáltatás békességes tűrést nemz, a békességes tűrés pedig próbatételt, a próbatétel pedig reménységet. A reménység pedig nem szégyenít meg, mert Isten szeretete kitöltetett a mi szívünkbe a Szentlélek által, aki adatott nekünk.”

.....
.....
.....

Nincs olyan ember, aki ne találkozna nehézségekkel. Jézus nem is ígér ilyen életet tanítványainak. A próbák és nehézségek erőttöbbletet kívánnak a mindennapokban Krisztus követőitől. „A nagyoknak és a kicsiknek egyformák a betegségeik, a bosszúságaik és a szenvedélyeik; de míg az egyik a kerék peremén, addig a másik a kerékagy közelében ül, ezért ugyanaz a mozgás kevésbé rázza.” (Blaise Pascal: *Gondolatok*, 180. töredék)

„»Tanuljátok meg tőlem – mondja Jézus –, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok, és nyugalmat találtok a ti lelketeknek.« (Mt 11,29) Be kell iratkoznunk Krisztus iskolájába, hogy szelídséget és alázatot tanuljunk Tőle. A megváltás folyamán készül fel a lélek a mennyre. Ez a felkészülés Krisztus ismeretét jelenti. Felülemelkedést a sötétség fejedelmének iskolájában tanult eszméken, szokásokon, gyakorlaton. A léleknek meg kell szabadulnia mindentől, ami ellenkezik az Isten iránti hűséggel. Krisztus szívében tökéletes isteni harmónia

honolt, ezért a békéje is tökéletes volt. Sohasem kábította el a dicséret, nem törte le sem a bírálókat, sem a csalódás. A leghevesebb ellenállás és a legkegyetlenebb bánásmód mellett is megőrizte rettenthetetlen bátorságát. Állítólagos követői közül azonban sokak szíve aggódik, remeg, mert félnek Istenre bízni magukat. Nem vetik alá magukat neki teljesen, mert visszarettennek az ilyen mértékű alárendelés következményeitől. Pedig ha nem teszik meg ezt, nem találhatnak békeséget. (...) Ha felülről születünk, ugyanaz a gondolkodás hat át bennünket, ami Jézust készítette arra, hogy megalázza magát és megmentsen minket. Nem keressük a legmagasabb polcot. Arra vágyunk csak, hogy Jézus lábánál ülhessünk és tőle tanulhassunk. Megértjük, hogy munkánk értékét nem az szabja meg, mekkora port verünk fel, mekkora zajt csapunk a világban, milyen aktívak, buzgók vagyunk a magunk erejéből. Munkánk értéke azzal arányos, amilyen mértékben a Szentlélekből részesülünk. Az Istenben való bizodalom szent magasságokba emeli az elmét, és így nyugalomban őrizhetjük meg lelkünket.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 273–274. o.)

Az ember olyan mindennapokra vágyik, ahol nincs gond, probléma. Így tudja csak elképzelni boldogságát, azt gondolja, nyugalomát ilyen körülmények között tudja csak megtartani. Jézus viszont olyan jellemmel szeretne megajándékozni minket, amely a nehézségek között is fejleszthető, s örömmel és békeséggel ajándékozza meg az embert a próbák közepette is.

5 Hogyan hat környezetére az az ember, akinek a lelkében Krisztustól nyert békesség van, aki hozzá hasonlóan szelíddé és alázatos szívúvé lesz?

Mt 5,13–14 ■ „Ti vagytok a föld sója. (...) Ti vagytok a világ világossága. Nem rejthetik el a hegyen épített város.”

„Azok a keresztények, akiket az igazság megtisztított, olyan megmentő tulajdonságokkal rendelkeznek, amelyek megóvják a világot a teljes erkölcsi romlástól. (...) A személyes befolyás hatalom. (...) A só íze a keresztény életerejét jelképezi, Jézus szívünkben lakozó szeretetét és egész valónkat átható életszentségét. (...) A Krisztustól szétáradó fényen kívül nincs más világosság, amely az elesett emberiségen segíthetne. (...) Jézus nem adott ilyen parancsot tanítványainak: »Szorgoskodjatok, hogy a ti világosságotok fényt árásson!« Ezt mondta nekik: »Úgy fényljk a ti világosságotok!« Ha Krisztus szívünkben lakozik, lehetetlen elrejtenuk jelenléte fényét. Ha azok, akik Krisztus követőinek vallják magukat, nem szolgálnak a világ világosságául, ennek az az oka, hogy az élet ereje elhagyta őket. Ha nem árasztanak világosságot, annak az az oka, hogy nincsenek összeköttetésben a világosság Forrásával.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, „Ti vagytok a föld sója”; „Ti vagytok a világ világossága” c. fej.)

6 Miért van különleges jelentősége a végidőben annak, hogy Krisztus tanítványai – akiknek szívében van az igazi békesség – világosságot árasztanak környezetükre?

Ésa 60,2 ■ „Kelj fel, add ki világosságot, mert eljött világitásod ideje, és az Úr dicsősége rajtad feltámadt. Mert íme sötétség borítja a földet, és éjszaka a népeket, de rajtad feltámadt az Úr, és dicsősége rajtad megláttatik.”

„Minden léleknek kiváltsága, hogy élő csatornaként továbbítsa a világnak Isten kegyelme kincseit, Krisztus kimeríthetetlen gazdagságát. Krisztus mindennél jobban vágyik olyan emberi eszközökre, akik megismertetik a világgal Lelkét és jellemét. A világnak pedig mindennél nagyobb szüksége van arra, hogy emberek bemutassák a Megváltó szeretetét. Az egész menny olyan eszközökre vár, akik által az emberek örömét és áldását szolgáló szent olajat kiáraszthatja. (...)

Krisztus vallása több mint bűnbocsánat. Krisztus vallása elveszi bűneinket, és helyüket betölti azokkal a jellemvonásokkal, amelyek a Szentlélek ajándékai. Krisztus vallása mennyei világosságot jelent, és örvendezést Istenben. Énünkől megüresített szívet jelent, és Krisztus állandó jelenlétének áldásait. (...) A Megváltó elfogadásával tökéletes béke, tökéletes szeretet, tökéletes biztonságérzet jár együtt. (...) Amikor Krisztus kinyilatkoztatja dicsőségét az ember által, akkor közel hozza a mennyet az emberekhez. A bennük lakozó Krisztus dicsősége foglyul ejt másokat is. (...) [Az ilyen tanítványok] visszatükrözik Isten dicsőségének fényét.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, Találkozás a vőlegénnyel c. fejelet.)

Az e heti adomány az eleki szociális otthon munkáját támogatja.

Szabadulás Krisztus által a lelki-testi egészséget romboló bűntehertől

1 Mi foszthatja meg a hívő embert a békességtől legfőbbképpen?

Zsolt 38,4-7 ■ „Nincs épség testemben haragodtól, nincs békesség csontjaimban vétkeim miatt. Mert bűneim elborítják fejemet, súlyos teherként, erőm felett. Megsnyvedtek, megbűzhödtek sebeim oktalanságom miatt. Lehorgadtam, meggörbedtem nagyon, naponta szomorúan járok.”

Zsolt 32,3-4 ■ „Míg elhallgattam, megavultak csontjaim a napestig való jajgatás miatt. Míg éjjel-nappal rám nehezedett kezed, életerőm ellankadt, mintegy a nyár hevében.”

(Hogyan hat az ember kedélyére a bűntudat, az Istennel való bűnrendezés halogatása? Következménye lehet-e ennek az állapotnak akár fizikai megbetegedés is? Igaz-e, hogy a törvénszegést követően azonnal Isten haragja nehezedik a bűnösre, vagy pedig csak ő érzi ezt így? Mikor „snyvednek, bűzhödnek meg” a lélek sebei, csakúgy, mint az elhanyagolt, fizikai értelemben vett sebek?)

.....

.....

„Ha látjátok bűnösségeteket, ne várjatok arra, hogy majd jobbá teszitek magatokat. Sokan azt gondolják, nem elég jók ahhoz, hogy Krisztushoz jöjjenek. Egyedül Istennél van segítség számunkra. Nem szabad erősebb meggyőződésre, jobb alkalmakra vagy szentebb lelkiállapotra várnunk. Önmagunktól semmit sem tehetünk (Jn 15,5). Krisztushoz kell mennünk olyan állapotban, amilyenben éppen vagyunk.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, 28–29. o.)

2 Tud-e Istenben bízni a bűntéher alatt lévő ember, amikor veszéllyel, ellenséggel vagy saját bűne következményeivel kerül szembe?

1Jn 3,21–22 ■ „Szeretteim, ha szívünk nem vádol minket, bizodalunk van Istenben, és akármit kérünk, megnyerjük tőle, mert megtartjuk az ő parancsolatait, és azokat cselekedjük, melyek kedvesek előtte.”

Ésa 7,2.10–12 ■ „Hírül vitték Dávid házának: Szíria Efraimmal egyesült! Megindult ekkor a király szíve és népének szíve, amint megindulnak az erdő fái a szél miatt. Mondta az Úr Ésaíasnak: Menj ki, kérlek, Akház elébe... és mondjad neki: Vigyázz, légy nyugodt, ne félj!... Mivel gonosz tanácsot tartott ellened Szíria és Efraim..., így szól az Úr Isten: Nem áll meg, nem lesz meg... Kérj jelet magadnak az Úrtól, a te Istenedtől, kérj a mélységben vagy fent a magasban!... Szólt Akház: Nem kérek, nem kísérem az Urat!”

.....

.....

Ha bűntudat nehezedik lelkivilágunkra, akkor ösztönösen félni kezdünk Istentől, menekülni vágyunk inkább előle, semmint hoz-

zá fordulni. Olyan tulajdonságokat vetítünk rá Istenre, amelyek minket embereket jellemeznek. Nem merünk kérni tőle, bízni benne. Ezeket az ösztönös természetünkől fakadó érzéseket le kell győznünk az Ige ígéreteibe vetett hit által, ezek ellenére Istenhez kell folyamodnunk bűnbocsánatért, szabadulásért.

Akház király esete azt példázza, hogy az ember képes visszautasítani a neki érdemtelensége ellenére felkínált kegyelmet – büszkeségében, öngazultságában –, és ezzel reménytelen romlásba taszítani önmagát. El kell hinnünk Isten irántunk tanúsított szeretetét, és alázattal elfogadnunk bűnbocsánatot kínáló kegyelmét, a Szentírás sok egyértelmű és csodálatos ígérete alapján.

„Akház bálványimádó életmódjának csak egy következménye lehetett: az ország gyorsan hanyatlott, és a nemso-kára beözönlő seregek még a fennmaradását is veszélyeztették (2Kir 16,5). Ha Akház és a birodalom főemberei a magasságos Isten hűséges szolgálói lettek volna, nem kellett volna félniük, sorozatos vétkezésük azonban elvette erejüket. A megbántott Isten büntető ítéletétől való leírhatatlan félelem fogta el a királyt. Júda országának javára lett volna, ha Akház mennyből küldött üzenetként elfogadja [az Ésaías próféta által felkínált kegyelmet]. De ő úgy döntött, hogy emberi erőre támaszkodik, ezért pogányoktól kért segítséget.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, Akház c. fej.)

3 Éppen ezért hogyan bátorít a Szentírás minket arra, hogy ne halogassuk az Istenhez fordulást, a bűnbocsánatért folyamodást?

Ésa 1,18 ■ „No jertek, törvénykezzünk – azt mondja az Úr! Ha bűneitek skarlátpirosak, hófehérek lesznek, és ha vérszínűek, mint a karmazsin, olyanok lesznek, mint a gyapjú.”

Mt 9,12–13 ■ „Jézus mondta nekik: Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek... Mert nem az igazakat hívogatni jöttem, hanem a bűnösöket a megtérésre.”

1Tim 1,15–16 ■ „Igaz beszéd ez, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött e világra, hogy megtartsa a bűnösöket, akik közül első vagyok én. De azért könyörült rajtam, hogy Jézus Krisztus bennem mutassa meg legelőbb teljes hosszútűrését, példa gyanánt azoknak, akik hisznek majd őbenne az örök életre.”

Zsolt 32,5–6 ■ „Vétkemet bevallottam neked, bűnömet el nem fedeztem. Azt mondtam: bevallom hamisságomat az Úrnak, és te elvetted rólam bűneim terhét. Azért hozzád fohászokdják minden kegyes [istenfélő], alkalmas időben!”

.....

.....

(Félelmetes-e az a „törvénykezés”, melynek céljából Isten magához hívja a bűnösöket? Mit mondanánk annak a betegnek, aki így szólna: Ilyen rossz állapotban nem megyek orvoshoz, előbb egy kicsit rendbe akarom szedni magamat? Mire példa Pál apostol esete, aki „öldökléstől lihegő” üldözőként sok gonoszságot követett el Krisztus követői ellen – Ap csel 9,1; 26,9–11 –, Isten azonban mégis megbocsátott neki, és apostolává hívta el? Mit tapasztalt Dávid, amikor érvényesítette azt az elhatározását, amiről az idézett zsoltárige [Zsolt 32,5] szól? Vö. 2Sám 12,13. Mi tekinthető tehát „alkalmas időnek” arra, hogy a bűntudatra ébredt ember a Megváltóhoz forduljon?)

„Ne hallgass az ellenség szavára, aki azt sugallja, hogy maradj távol Krisztustól, amíg meg nem javulsz, amíg elég jó nem vagy ahhoz, hogy hozzá mehess! Ha addig vársz, soha nem fogsz elindulni! Amikor Sátán szennyes ruhádra

mutat, ismételd el a Megváltó ígérését: »Aki hozzám jön, semmiképpen ki nem vetem.« (Jn 6,37) Mondd az ellenségnek, hogy Jézus Krisztus vére megtisztít minden bűntől! Dáviddal együtt te is így imádkozz: »Tisztíts meg engem izsóppal, és tiszta leszek, moss meg engem, és fehérebb leszek a hónál!« (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, Ímhol Istenetek c. fej.)

„Amint meglátjátok a bűn szörnyűsége voltát, és magatokat olyannak, amilyenek ténylegesen vagytok, ne adjátok fel a reményt, ne essetek kétségbe! Krisztus azért jött, hogy megváltsa a bűnösöket. Nem mi békéltetjük meg Istent magunkkal, hanem – ő, csodálatra méltó szeretet – Ő az, aki »Krisztusban megbékéltette magát a világot« (2Kor 5,19). Ő az, aki tapintatos szeretetével megnyerni igyekszik tévelygő gyermekei szívét. Földi szülők soha nem lehetnek olyan türelmesek gyermekei hibáival és tévedéseivel szemben, mint Isten azokkal, akiket megmenteni akar.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, 32–33. o.)

4 Milyen példát találunk a Szentírásban arra, hogy az el nem rendezett bűn testi betegséghez vezethet, és az abból való felépülés akadálya lehet?

Mk 2,3–5 ■ „Hozzá jöttek egy gutaütöttet hozva, akit négyen emeltek. Mivel a sokaság miatt nem férközhettek vele hozzá, megbontották a ház fedelét, ahol Ő volt, és rést törve leeresztették a nyoszolyát, amelyen a gutaütött feködött. Jézus pedig, azoknak hitét látva, mondta a gutaütöttnek: Fiam, megbocsáttattak neked a te bűneid!”

.....

.....

„A gutaütött elvesztette a reményt a gyógyulásra, szenvedését a lelkiismeret-furdalás is súlyosbította. Nem is annyira testi gyógyulásra vágyakozott, mint inkább a bűn terhétől való szabadulásra. (...) A gutaütött testi-lelki gyógyulásra lelt Krisztusban. A lelki gyógyulást fizikai felépülés követte. Nem szabad megfélemlkezni erről a tanulságról. Ma is ezek szenvednek testi betegségekben, akik a gutaütöthöz hasonlóan vágyakoznak az üzenetre: »Megbocsáttattak neked a te bűneid.« (Mk 2,9) A bűn terhe, nyughatatlan és betölthetetlen vágyaik képezik betegségük alapját. Nem találhatnak megnyugvást, míg el nem jönnek a lélek Gyógyítójához. Az a béke, amelyet egyedül Ő nyújthat, felszerkenti az értelmet, egészséget ad a testnek.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, „Megtisztíthatsz engem” c. feje.)

5 Milyen érvekkel folyamodik Istenhez a hívő ember súlyos válság idején – méltatlansága tudatában is –, hogy békességet és szabadulást nyerjen?

Zsolt 69,6–7 ■ „Ó, Isten, te tudod az én balgaságomat, és az én bűneim nyilván vannak előtted. Ne szégyenüljenek meg miattam, akik tebenned remélnek, Uram, Seregeknek Ura! Ne pironkodjanak miattam, akik téged keresnek, ó, Izráel Istene!”

Dn 9,18–19 ■ „Hajtsd, én Istenem, füledet hozzánk, és hallgass meg! (...) Mert nem a mi igazságunkban, hanem a te nagy irgalmasságodban bízva terjesztjük eléd a mi esedezéseinket. Uram, hallgass meg! Uram, légy kegyelmes! Uram, légy figyelmes, és cselekedd meg, ne késedelmezél önmagadért, ó, én Istenem, mert a te nevedről nevezetik a te városod és a te néped.”

.....

.....

(Vegyük számba, hogy milyen érvekkel folyamodott a zsoltáros és Dániel próféta Isten kegyelméért, noha tudatában voltak méltatlanságuknak, elismerték bűneiket. Mi fáj a legjobban annak, aki szereti és szentnek tartja Isten ügyét, a megváltás művét, ha bűne tudatára ébred? Milyen könnyögrésre készíti Isten ügyének féltése?)

„Nagy ínségünk önmagában érv, ez szól a legkeesebben könnyörgésünk mellett. De keresnünk kell az Urat, hogy megadhassa nekünk azt, amire szükségünk van. Ha elnézően megtűrjük a gonoszt szívünkben, ha bármely felismert bűnünkhöz ragaszkodunk, akkor Isten nem hallgat meg minket. A bűnbánó és töredelmes lélek imáját azonban mindenkor elfogadja. Ha minden felismert bűnünket rendeztünk, akkor bízhatunk abban, hogy Isten meghallgatja könnyörgésünket.” (Ellen G.White: *Krisztushoz vezető lépések*, 82. o.)

6 Hogyan tesz bizonyosságot a Szentírás a bűnbocsánat nyomán elnyerhető békességről?

Rm 5,1-2 ■ „Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által, aki által [szabad] bemenetelünk van hitben a kegyelemhez.”

Zsolt 56,11-12 ■ „Dicsérem az Urat az ő ígéretéért, dicsérem az Urat az ő ígéretéért! Istenben bízom, nem félek, ember mit árthatna nékem?”

.....

.....

Ha a bűnbocsánat nyomán elnyerjük az Istennel való megbékélést, és ezáltal újra szabad bejárásunk van az Ő kegyelméhez, akkor bizakodásra, reményre, öröme van okunk, még ha pilla-

natnyilag veszélyek és nehézségek vesznek is körül. Ilyenkor érvénybe lép az a hitvallás, amit Dávid megfogalmazott az 56. zsoltárban. Ha Istennel békességünk van, akkor mindenünk van, ami az élet küzdelmében a győzelem elnyeréséhez, majd pedig az üdvösséghez szükséges.

„Mindenekelőtt békére van szükséged, arra, hogy a menny bocsánatát, békéjét és szeretetét érezd lelkedben. Pénzen nem vásárolhatod meg ezeket, értelemmel, bölcsességgel sem szerezheted meg. Soha nem lehet reményed arra, hogy a saját erőfeszítéseiddel biztosítani tudod őket magadnak, Isten azonban mindezt felajánlja neked ajándékként, »pénz nélkül, ingyen« (Ésa 55,1). A tiéd, ha akarsz, csak nyújtsd ki a kezedet és ragadd meg! Így szól az Úr: »Ha bűneitek skarlátpirosak, hófehérek lesznek, ha vérpirosak, olyanok lesznek, mint a gyapjú.« (Ésa 1,18) »Új szívet és új lelket adok belétek.« (Ez 36,26) Ne adj helyt annak a gyanakvásnak, hogy Isten ígéretei rád nem vonatkoznak. Egyformán vonatkoznak minden bűnbánó törvényszegőre. Senki sem olyan bűnös, hogy ne találhatna erőt, tisztaságot és igazságot Jézusban, aki meghalt a bűnösökért.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, 44., 47. o.)

„Maradj Isten színe előtt, míg csak benned kimondhatatlan vágyak nem kelnek az üdvösség után, és a bűnbocsánat édes bizonyosságát nem érzed!” (Ellen G. White: *Üzenet az ifjúságnak*, 191–192. o.)

*Az e heti adomány a nyári Biblia-táborokat támogatja.
– Hozzájárulás a táborok bérleti díjaihoz és költségeihez.*

Szabadulás a gyűlölettől, nehezteléstől, megbocsátani nem tudástól

Ennek a tanulmánynak a témája is közelről érint mindannyiunkat, hiszen valószínűleg tapasztaltuk már mások gyűlöletét, neheztelését, megbocsátani nem tudását. Másrészt bennünk is lehettek ilyen érzések mások iránt. Isten Igéje figyelmeztet, hogy az örök élet elnyerése szempontjából is súlyos következményei vannak annak, ha megtűrjük magunkban ezeket az érzéseket, de földi életünket is megkeseríti. Aki nem tud megbocsátani, gyűlöletet vagy neheztelést hordoz szívében, biztosan nem ismeri meg azt a békességet, amit egyedül Jézus adhat.

1 Mit mondott Jézus a haragról és a gyűlöletről? Mennyire súlyos ítéletet foglal magában erre vonatkozó kijelentése?

Mt 5,21–22 ■ „Hallottátok, hogy megmondattok a régieknek: Ne ölj, mert aki öl, méltó az ítéletre. Én pedig azt mondom nektek, hogy mindaz, aki haragszik az ő atyjafiára (ok nélkül), méltó az ítéletre: aki pedig azt mondja az ő atyjafiának: ráka, méltó a főtörvényszékre: aki pedig ezt mondja: bolond, méltó a gyeheña tüzére.

1Jn 3,15 ■ „Aki gyűlöli az ő atyjafiát, mind embergyilkos az: és tudjátok, hogy egy embergyilkosnak sincs örök élete, ami megmaradhatna őbenne.”

.....

.....

Vajon mennyire vesszük komolyan ezeket az egyébként kívülről is tudott igéket? Amikor a Tízparancsolatot végiggondoljuk, belenézünk e „tükörbe”, akkor a VI. parancsolathoz érve rendszerint fellélegzünk, hogy azért ezt a parancsolatot nem hágjuk át, gyilkosok nem vagyunk. Tudjuk, hogy Jézus mit mondott e parancsolat lelki mélységéről, mégis, mintha ez háttérbe szorulna, nem élne elevenen bennünk, hogy miként ítéli meg Isten a haragot, gyűlöletet. Könnyen kimondjuk: nem haragszom, de a neheztelés mégis ott marad, nem gondolunk jó szívvel a másikra, tartjuk tőle azt a bizonyos „távolságot”.

A *ráka* arám szó (Jézus arám nyelven beszélt, ez volt a köznyelv akkor a zsidók körében is), jelentése: 'üresfejű, balga, hitvány', azaz megvetést, becsmérést kifejező megbélyegzés. A *bolond* szónak pedig sokkal súlyosabb jelentése volt a mai szóhasználatunkhoz képest: *istentelen, gonosztevő* minősítést fejezett ki. Példabeszédek 1,7 második mondata jól szemlélteti ezt: „A bölcsességet és az erkölcsi tanítást a bolondok megutálják.” A *gyehenna* szó a héber nyelvből származik, eredetileg a Jeruzsálem délnyugati oldalán fekvő szakadékot jelölte a Hinnon fiainak völgyét, ahol Moloknak mutattak be áldozatokat (2Kir 23,10; Jer 7,31; 19,5-6). A kifejezés átvitt értelemben a kárhozottak büntetésére utal. (Az *ok nélkül* megjelölés egyes régi kéziratokban hiányzik a szövegből.)

„Az igazságtalanság minden olyan cselekedete, amely hajlamos az élet megrövidítésére; a gyűlölet és a bosszúállás lelkülete; vagy bármiféle szenvedély élvezete, amely sértő cselekedetre vezet bennünket mások iránt, vagy azt a kívánságot ébreszti fel bennünk, hogy megbántunk máso-

kat, hogy ártsunk nekik – mert »aki gyűlöli az ő atyjafiát, mind embergyilkos az« (1Jn 3,15) –, megszegik e [VI.] parancsolatot.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, Az Izraelnek adott törvény c. feje.)

„Ne törd meg a neheztelést, haragot, mert rosszindulattá érik. Ne engedd, hogy az okozott sérelem mint egy kelés meggyűljön, és romlott szavakban, beszédben fakadjon ki, ami terheli és fertőzi azt is, aki hallgatja. Ne engedd, hogy a keserű gondolatok töltsék be elmédet.” (Ellen G. White: *Az evangélium szolgálói*, 499. o.)

„Nem szabad, hogy lelkületünk az ellenünk irányuló valóságos vagy képzelt igazságtalanságokért indulatossá váljon. A saját énünk a legnagyobb ellenség, akitől tartanunk kell. A bűn egy fajtája sem jár olyan borzalmas következménnyel, nem hat úgy a jellemre, mint az olyan emberi szenvedély, amely a Szentlélek ellenőrzésétől függetlenül fogságában tartja az embert. Egy győzelem sem olyan értékes, mint a saját énünk felett aratott diadal.” (Ellen G. White: *Az evangélium szolgálói*, 475. o.)

2 Milyen következményei vannak a haragnak, neheztelésnek, gyűlöletnek, miért veszélyes ezeket megtűrni magunkban?

1Jn 2,11 ■ „Aki pedig gyűlöli az ő atyjafiát, a sötétségben van, a sötétségben jár, és nem tudja hová megy, mert a sötétség megvakította az ő szemeit.”

Péld 14,17 ■ „A hirtelen haragú bolondságot cselekszik...”

.....

Az a legveszedelmesebb következménye ennek a bűnnek, hogy elválaszt minket Istentől. Ezen kívül is tragikus, ránk visszaható – sokszor végig sem gondolt – következményei vannak annak, ha megtűrjük szívünkben a haragot, neheztelést, gyűlöletet.

- János apostol rávilágít, hogy a gyűlölet vakká teszi az embert. Nem tudjuk reálisan látni az eseményeket, mindent egy torz szemüvegen keresztül nézünk. *(Milyen következményei vannak még ezen kívül e vakságnak?)*
- Nem tudunk jót akarni annak az embernek, akit gyűlölünk, vagy akire akár csak neheztelünk is. Az ilyen helyzetekben a magunk sérelmével, megbántottságával vagyunk elfoglalva. Nem az foglalkoztat bennünket, hogy a másik lelkileg veszélyben van. *(Ezen túlmenően milyen gondolatokkal és érzésekkel kísért ilyenkor Sátán?)*
- Ismerjük azt a mondást, hogy „a harag rossz tanácsadó”. Ahogy Példabeszédek könyve fogalmaz: bolond cselekedetek származnak a haragból. *(Keressünk bibliai példát a haragból származó „bolond” cselekedetekre.)*
- Az egyik legszomorúbb következménye az ilyen érzéseknek az, hogy az ember önmagát emészti. *(Milyen következményei lehetnek az önemésztésnek?)*
- Végül gondoljuk végig, hogy a gyűlölettel és haraggal közelebb kerülhetünk-e bármely probléma megoldásához?

Ha valóban szabadulni szeretnénk ezektől az érzésektől, indulatoktól, akkor fel kell mérnünk, mekkora bűn, milyen súlyos következményekkel jár. Ha nem látjuk ezt tisztán, csak úgy kezeljük, hogy „hát igen, nem annyira jó, hogy ezek bennünk vannak”, akkor sohasem vágyódunk igazán az ebből való szabadulásra.

„A harag megnyitja a szívet Sátánnak. Sátánnak tárja ki szívét, aki azt képzei, hogy minden képzelt sértés miatt haragra gerjedhet, neheztelhet. Ha összhangban akarunk állni a mennyyel, úzzük ki lelkünkéből a keserű ellenségeskedést.” (Ellen G. White: *A világ reménye*, 310. o.)

3 Mi a szeretet meghatározása a Biblia szerint, és mire kötelez ez bennünket egymás iránti magatartásunkban? Mi a gyűlöletről, nehezteléstől való szabadulás egyetlen módja?

1Jn 4,8–10 ■ „Aki nem szeret, nem ismerte meg Istent; mert Isten szeretet. Azáltal lett nyilvánvalóvá Isten szeretete bennünk, hogy az ő egyszülött Fiát elküldte Isten e világra, hogy éljünk általa. Nem abban van a szeretet, hogy mi szerettük Istent, hanem hogy ő szeretett minket, és elküldte az ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért.”

1Jn 3,16 ■ „Arról ismertük meg a szeretetet, hogy ő az életét adta értünk: mi is kötelesek vagyunk odaadni életünket a mi atyánkfiáiért.”

Gal 2,20 ■ „Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta értem.”

.....

.....

(Miért nem abban van a szeretet, hogy mi szeretjük Istent, hanem abban hogy Ő szeretett minket?)

Ne azért küzdjünk, hogy ne gyűlöljünk, ne haragudjunk, ne nehezteljünk, hanem szívünk megváltozásáért könyörögjünk. Kérjünk Istentől tiszta szívet, könyörögjünk szeretetért, hogy be tudjuk tölteni az első és második nagy parancsolatot. A megújult szívből majd tiszta érzések, cselekedetek fognak származni.

(Milyen veszélyre hívja fel figyelmünket a Jézus által elmondott „kitakarított ház” – Lk 11,24–26 – példázata?)

„Minél pontosabban hasonlít jellemünk Üdvözítőnkére, annál mélyebb szeretettel viseltetünk azok iránt, akikért

meghalt. (...) A szeretet uralta szív nem lesz tele indulatossággal és bosszúállással a sértések, bántalmak miatt, melyeket a büszkeség és a magunk bálványozása elviselhetetlennek minősít. (...) az Úr komolyan gondolja, amit mond. Semmit nem vár tőlünk, aminek a véghezviteléhez nem ad kegyelmet.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, V. köt., 167–171. o.)

„Az üdvözítő e tanítása [amikor a tanítványok tüzet akartak kérni a szamaritánus falura] neked és nekem is szól. Ne engedjünk be szívünkbe neheztelést. Amikor szidalmaznak, ne vágjunk vissza. Jaj, féltékenység és aljas gyanúsítás, mennyi bajt is okoztál már! Hogyan változtattad keserűség és gyűlöletté a barátságot és szeretetet? Kevésbé büszkének, kevésbé érzékenynek, magunkat szeretőnek, és az én számára halottnak kell lennünk. Azonosítsuk szívügyeinket Krisztus szívügyeivel, és akkor majd elmondhatjuk: »Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.« Krisztus megmondta, mint tegyük mindent könnyűvé és boldoggá életünk folyamán: »Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterheltettetek: Én felüdítlek titeket. Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok, és nyugalmat találtok a ti lelketeknek.« Az a komoly probléma, hogy alig van bennünk szelídség és alázatos szívűség. Ezért tör a járom. Ezért súlyos a teher. Majd, ha szert teszünk az igazi szelídségre és alázatos szívűségre, akkor annyira el fogunk veszni Krisztusban, hogy nem érint elevent a mellőzés, a sértés; akkor süketek leszünk a vádakra, vakok a megvetésre és gyalázásra.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, II. köt., 566. o.)

„Bármi legyen is valaki visszatérő bűne, bármilyen keserű és gyűlöletes indulatok küzdenek is benne az uralomért, az ember győzelmet arathat, ha Izráel megsegítője nevében

és erejével őröködik és küzd ellenük. Isten gyermekei ápoljanak éber érzékenységet a bűnnel szemben. Ebben és sehol másutt se kicsinyeljük le az apró ügyek fontosságát.” (Ellen G. White: „A Te Igéd igazság”, II. köt.)

4 Miért az üdvösség feltétele a megbocsátás? Miről tanúskodik az, ha nem tudunk megbocsátani egymásnak?

Mt 6,12–15 ■ „Bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek; mert ha megbocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, megbocsát nektek is a ti mennyei Atyátok. Ha pedig meg nem bocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket.”

Jak 2,13 ■ „Mert az ítélet irgalmatlan az iránt, aki nem cselekszik irgalmasságot; és dicsekedik az irgalmasság az ítélet ellen.”

.....
.....
.....

(Miért nehéz emberi természetünk számára a megbocsátás? Miből tudjuk megállapítani, hogy tényleg megbocsátottunk-e az ellenünk vétkezőnek, vagy csak abban az állapotban vagyunk, hogy »megbocsátok, de nem felejték«.)

A bűn lényege az önzés, ami az ember részéről megmutatkozik a megbocsátani nem tudó lelkületben is. A legnagyobb önzés és igazságtalanság, ha mi magunk elvárjuk Istentől a szeretetet, irgalmat akkor is, amikor vétkezünk, de mi ugyanezt nem gya-

koroljuk másokkal szemben. Isten nem erősíthet meg bennünket ebben a lelkiületben. Igazságosan és jellemfejlődésünk, önzésünkön való kigyógyulásunk érdekében jelentette ki Jézus, hogy „amiképpen – azonképpen”.

„Üdvözítőnk így tanította imádkozni tanítványait: »Bocsásd meg vétkeinket, amint mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.« Nagy áldást kérünk ezzel, de feltételhez kötve. Mi magunk szabjuk meg a feltételt: azt kérjük, hogy úgy legyen Isten könyörületes irántunk, ahogyan mi könyörülünk másokon. Krisztus kijelenti, hogy a következő mérték szerint bánik velünk az Úr: »Ha megbocsátjátok az embereknek a vétkeiket, mennyei Atyátok nektek is megbocsát.« (Mt 6,14) Csodálatos feltétel! De milyen kevéssé értjük, és milyen kevéssé engedelmessé válnak nekünk! Az egyik legáltalánosabb és legvégzetesebb következményekkel járó bűn az engesztelhetetlen lelkiület megtűrése. Hányan melengetnek szívükben ellenségeskedést és bosszúállást, aztán Isten elé borulva kérik, hogy bocsássa meg vétkeiket, amint ők is megbocsátanak az ellenük vétkezőknek. Nem fogják fel az ima igazi értelmét, mert ha megértenék, nem mernék az ajkukra venni.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, V. köt., 170. o.)

„Mintha Krisztus követőit éppen ettől a bűntől kellene leginkább megóvni, éppen mintha ez a bűn döntene a legnagyobb veszélybe, mely szívünket a mennyei világosság, szeretet és béke elől elzárja. (...) Aki nem hajlandó megbocsátani, önmaga elől zárja el azt a forrást, amelyből egyedül nyerhet isteni irgalmasságot. Sohase gondoljuk, hogy jogunk van a megbocsátást visszatartani azokkal szemben, akik bennünket megsértettek, mert az ellenünk elkövetett igazságtalanságaikat nem akarják beismerni. ettől függetlenül legyünk irgalmasok azokkal, akik ellenünk vétkeztek, akár beismerték bűneiket, akár nem! Ha mégoly súlyos volt is a megbán-

tás, ne szomorkodjunk, ne sajnálkozzunk önmagunk felett, hanem úgy bocsássunk meg mindazoknak, akik velünk szemben igazságtalanok voltak, mint ahogy mi szeretnénk, hogy Isten megbocsássa az ellene elkövetett bűneinket!” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, Az Úr imája c. fejezet)

„»Ha pedig meg nem bocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket.« Mt (6,15). Semmi sem igazolja az engesztelhetetlen lelkületet. Az irgalmatlan ember arról tanúskodik, hogy ő maga nem részesült Isten megbocsátó kegyelmében. (...) Isten megbocsát nekünk, nem azért, mert megbocsátunk, hanem »amiképpen« megbocsátunk. Megbocsátásra mindig Isten ki nem érdemelt szeretete készlet. Embertársainkkal való magatartásunk tanúsítja, hogy elfogadtuk-e ezt a szeretetet, vagy nem. Ezért mondja Krisztus: »Amilyen ítélettel ítélték, olyannal ítéltettek, és amilyen mértékkel mértek, olyannal mérnek nektek.« (Mt 7,2)” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A megbocsátás mértéke c. fej.)

5 Hogyan szabadulhatunk az engesztelhetetlen lelkülettől, a megbocsátani nem tudásból?

Mt 18,33 ■ „Nem kellett volna-e neked is könyörölnöd a te szolgatársadon, amiképpen én is könyörültem terajtd?”

Eféz 4,32 ■ „Legyetek pedig egymáshoz jóságosak, irgalmasok, megengedvén egymásnak, miképpen Isten is Krisztusban megengedett nektek.”

Péld 19,22 ■ „Amit leginkább kell embernek kívánni, az irgalmasság az.”

.....

.....

Tapasztalhattuk már mindannyian, hogy magunktól képtelenek vagyunk szabadulni a megbocsátani nem tudó lelkülettől. Ebből a megkötözöttségből is csak Isten segítségével szabadulhatunk. Isten igazságos gondolkodásra, és az Ő szíveket átformálni képes hatalmában való feltétlen megbízásra akar készíteni bennünket. Figyeljük meg a következő idézetekben, azokat a gondolatokat, amelyek segítenek bennünket ebben!

„Isten mindent látó szeme észreveszi hibáinkat és megkötöző szenvedélyeinket, mégis türelemmel hordozza tévedéseinket, és szánakozik gyengeségünkön. Népét is a gyöngédségnek és egymás elhordozásának ugyanilyen lelkületére inti.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, V. köt., 95. o.)

„Krisztus minden egyes követője bánjon pontosan úgy a másikkal, mint ahogy ő szeretné, hogy az Úr bánjon hibáinkkal és gyöngeségeinkkel, mert hiszen valamennyien elkövetünk hibát. Mind szánalomra és bűnbocsánatra szorulunk.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, III. köt., 93. o.)

„Naponta boruljatok Isten elé. Esedeztetek, hogy Szentlelke fénye költözzék szívetekbe. Ne szűnj meg esedezni, míg minden gonosz gondolatot és érzést le nem győztél.” (Ellen G. White: *Igehirdetések és beszédek*, II. köt., 21. o.)

„Csupán Isten szeretete az, ami bennünket hozzá vonz, és ha ez az erő a szívünket érintette, az szeretetet kell, hogy ébresszen bennünk embertársaink iránt is.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, Az Úr imája c. fej.)

„Így áll a hívő előtt az a csodálatos lehetőség, hogy hasonlóvá válhat Krisztushoz, engedelmeskedhet a törvény minden tételének. Önmagától azonban képtelen ide eljutni. Az Isten ígéje szerinti szentség, amelyet el kell érnie,

hogy üdvözülhessen, az isteni kegyelem munkálkodásának eredménye. A hívőnek alázatos engedelmességgel kell meghajolnia az igazság Lelke fegyelmező és fékező hatása alatt. Az ember engedelmsége Krisztus szentsége, érdeme által lesz tökéletessé, amely ahhoz mennyei jó illattal járul hozzá. Ebben a keresztény ember munkarésze az, hogy állandóan küzdjön minden fogyatkozása ellen. Folyton könyörögjön Megváltójához, hogy gyógyítsa meg lelke valamennyi hibáját. A hívő önmaga nem elég bölcs, nem elég erős, hogy győzzön. Ezek a tulajdonságok az Úréi, aki megadja mindazoknak, akik alázatosan és töredelmesen könyörgik segítségét.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Hú mindhalálig c. fej.)

„Mi is Isten ingyen kegyelmének köszönhetünk mindent! Gyermekei vagyunk, mert kegyelemből szövetségre lépett velünk. A Megváltó kegyelemből váltott meg és teremtett újjá minket. Kegyelemből tett örökostársaivá. Ismertessük meg ezt a kegyelmet másokkal is! (...) Amikor az ember nem az emberi fogyatékoságokat, hanem Jézust szemléli, jelleme átalakul. Krisztus Lelke munkálkodik szívében, és átformálja Isten képmására. Igyekezünk Jézust úgy bemutatni, hogy az emberek lelki szemeikkel meglássák »Istennek ama bárányát, aki elveszi a világ bűneit« (Jn 1,29). Eközben gondoljunk arra, hogy »aki bűnöst térít meg az ő tévelygő útjáról, lelket ment meg a haláltól és sok bűnt elfedez« (Jak 5,20). (...) Ha a vétkező tudatában van annak, hogy Isten megbocsátott neki, szíve együtt dobban a végtelen Szeretet szívével. A bűnös lelkét átjárja Isten könyörüllete, és ezzel a könyörülettel fordul mások felé. Az az irgalom és az a szerető gondoskodás, amely Krisztus életében megmutatkozott, látható lesz azokban, akik részesültek kegyelmében.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A megbocsátás mértéke c. fej.)

6 Miért elengedhetetlen, hogy legyőzzük a gyűlöletet, neheztelést, engesztelhetetlen lelkületet?

Mt 5,44-45 ■ „Én pedig azt mondom nektek: szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnek, és imádkozatok azokért, akik háborgatnak és kergetnek titeket. Hogy legyetek a ti mennyei Atyátok fiai, aki felhossa az ő napját mind a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak.”

Lk 6,36 ■ „Legyetek azért irgalmasok, mint a ti Atyátok is irgalmas.”

.....
.....
.....
(Hogyan tud Isten megtanítani minket az ellenség szeretetére?)

Végül kimondhatjuk, ha nem szabadulunk meg az e tanulmányban átgondolt lelkülettől, érzésektől, akkor minden hitvallásunk, elméleti igeismeretünk, sőt Isten művében való tevékenységünk ellenére sem üdvözülhetünk. Hiszen üdvösségünk feltétele, hogy visszaálljon bennünk a képmás, amelyre teremtett bennünket Isten, azaz hogy „kiábrázolódjék bennünk Krisztus”, hogy ismét „az ő Fia ábrázatához hasonlósak” legyünk.

„Isten gyermekei azok, akik részesei az isteni természetnek. Nem a magas állás, nem a születés, a nemzetiség vagy a vallási kiváltságok tesznek bennünket az isteni család tagjaivá, hanem egyedül a szeretet – olyan szeretet, amely

minden embert átölel. Még olyan bűnösök is képesek kedvesen reagálni a kedvességre, akiknek szíve nem egészen Isten Lelke befolyásának enged, míg a gyűlöletre gyűlölettel, a szeretetre szeretettel reagálnak. Egyedül Isten Lelke adhat a gyűlöletért cserébe szeretetet. A hálátlanokkal és gonoszokkal szemben tanúsított barátságos magatartás, és a jóindulat azokkal szemben, akiktől semmit sem várhatunk, az ismertetőjele a menny királyi családjának. Ez a leghatározottabb bizonyíték, amellyel a Magasságos gyermekei igazolják küldetésüket.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről, A törvény szelleme* c. fej.)

Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.

– Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola
működési költségeihez.

Szabadulás az aggodalmaskodástól

Az aggodalmaskodás megrabolja lelkünk békéjét, ha hagyjuk, hogy eluralkodjon rajtunk. Az általános megfigyelések és a mindennapi élet tapasztalatai szerint a nők különösen hajlamosak az aggodásra, főképpen az anyák. Ez gyakran szinte velejárója az anyaságnak. A családfenntartókat – akár férfiak, akár nők – a megélhetés kapcsán felmerült problémák vihetik aggodásba. Fontos megszívlelnünk a Szentírtás tanácsait arra vonatkozóan, hogy miként lehetünk mentesek az aggodalmaskodástól.

I Hogyan óvott Jézus hegyi beszédében az aggodalmaskodástól?

Mt 6,34 ■ „Ne aggodalmaskodjatok tehát a holnap felől, mert a holnap majd aggodalmaskodik a maga dolgai felől. Elég minden napnak a maga baja.”

.....

.....

Az aggodalom valamely valós vagy vélt kellemetlen dologtól, eseménytől, a várható bajoktól való félelem, szorongás, emésztő gondot jelent lelkünknek. Előfordul, hogy sok minden, ami miatt aggódtunk, végül nem is következett be. Az aggodalom olyan bajok előre megfizetett kamata, amelyek talán nem is fognak megtörténni. Az aggodalom nem egyszer nagyobb teherként nehezedik az emberre, mint a valóban bekövetkező nehéz helyzet. Jézus

figyelmeztet bennünket, hogy ne vegyük magunkra a jövő terhét. Bárcsak komolyan vennénk tanácsát, hisz éppen elég minden napnak a maga baja! Ha a mai nap terhéhez a jövőben bekövetkező bajokat is hozzáadjuk, túlságosan megterheljük magunkat. Gondoljunk Isten ígéretére, miszerint annyi nehézséget és próbát enged meg az életünkben, amit el tudunk hordozni. Ezenfelül azt is megígérte, hogy a megoldást is adni fogja (1Kor 10,13).

„Ha átadod magadat Istennek, hogy az Ő munkáját végezd, nincs okod aggodalmaskodni a holnap felől. Akinek a szolgálja vagy, kezdettől fogva ismeri a véget. A holnap előtted rejtett eseményei a Mindenható előtt nyilvánvalók. Amikor magunk vesszük kezünkbe ügyeink igazgatását, és a saját bölcsességünkre támaszkodunk, olyan terhet veszünk magunkra, melyet nem Isten hárít ránk, s amelyet az Ő segítsége nélkül próbálunk hordozni. Azt a felelősséget vállaljuk magunkra, amely Istené, vagyis mintegy magunkat állítjuk Isten helyébe. Bizonyára lesznek gondjaink és felkészülhetünk veszedelmekre és veszteségekre, mert azok elmaradhatatlanok. Ha igazán hisszük, hogy Isten szeret bennünket, és csak a javunkat akarja, akkor a jövő nem fog aggasztani, úgy bízunk Istenben, mint a gyermek bízik szerető szüleiben. Krisztus nem ígérte, hogy ma ad nekünk erőt a holnap terheinek hordozásához. Így szólt: »Elég neked az én kegyelmem.« Miként a pusztában hullott a manna Izráel seregei számára, úgy adja meg számunkra is naponként a mennyei kenyeret. Akár Izráel seregei a vándorlás idején, mi is reggelről reggelre megtalálhatjuk a mennyei táplálékot. Egyedül a mai nap a miénk. Ezen a napon kell Istennek élnünk. Erre az egy napra helyezzük Krisztus kezébe komoly, lelkiismeretes szolgálattal minden szándékunkat, minden tervünket. Vessük rá gondjainkat, hiszen Ő gondot visel rólunk.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, „Ne aggodalmaskodjatok a holnap felől...” c. fej.)

„Egyesek állandóan szorongnak és szinte keresik a bajt. Naponként Isten szeretetének jelei veszik körül őket, mindennap élvezik a Gondviselés adományait, de ők nem becsülik meg ezeket a jelenvaló áldásokat, ügyet sem vetnek rájuk. Gondolatban állandóan kellemetlenségek eljövetelétől rettegnak, vagy pedig valamely tényleg létező, de a valóságban egyáltalán nem olyan súlyos nehézség vakítja meg a szemüket. Emiatt nem látják, milyen sok mindenért lenne okuk a hálára. (...)

Nem lenne szabad megengednünk, hogy a mindennapi élet bonyodalmai és aggodalmai megzavarják a gondolkodásunkat és befelhőzzék az arcunkat. Ha megengedjük ezt magunknak, akkor mindig találunk valamit, ami miatt nyugtalanodhatunk és bosszankodhatunk. Nem volna szabad megengednünk magunknak az aggodalmaskodást, mert ez csak felkavar és megvisel bennünket, de nem segít elhordozni a megpróbáltatásokat.” (Ellen G. White: *Krisztus-hoz vezető lépések*, 105–106. o.)

Gondolkozzunk: mennyi mindenről kiderült már számunkra, hogy fölöslegesen aggódtunk miatta?

2 Milyen következményei vannak az aggodalomnak? Bűn-e az aggodalmaskodás?

Lk 12,25–26 ■ „Kicsoda pedig az közületek, aki aggodalmaskodásával megnövelheti termetét egy arasszal? Annakokáért, ha ami legkisebb dolog, azt sem tehetitek, mit aggodalmaskodtok a többi felől?

Mt 6,32–33 ■ „Ne aggodalmaskodjatok tehát, és ne mondjátok: Mit együnk? Mit igyunk? Mivel ruházkodjunk? Mert mindezeket a pogányok kérdezik. Mert jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mindezekre szükségetek van.”

3Jn 1,2 ■ „Szeretett [barátom], kívánom, hogy mindenben jól legyen dolgod, és légy egészséges, amint jó dolga van a lelkednek!”

.....

.....

Az aggodalmat negatív természetű gondolatok, elképzelések és érzelmek kísérik. Ha helyt adunk ezeknek az érzelmeknek, megbéníthatnak, és átvehetik felettünk az uralmat. Annyira eltölthetnek bennünket, hogy elvonnak aktuálisan elvégzendő feladatainktól. Elveszik időnket és csökkentik életerőnket. Olyan ez, mintha egy hintaszékben hintáznánk. Elhitetjük magunkkal, hogy folyamatosan teszünk valamit, de mégsem jutunk sehová. Ez a problémánkon semmit nem változtat, viszont egész személyiségünket rossz irányba viszi. Lelki vakságot is okoz, mert eltakarja szemünk elől az Isten által lehetséges reményteljes megoldást.

Mivel a test és lélek között nagyon szoros a kapcsolat, ezért súlyos betegségeket is okoz. A túlzott aggodás a testünkben is megjelenik szorongás formájában. Az orvostudomány kutatásai bizonyítják, hogy az aggodalom kihat az idegrendszeren túl a szívre, az emésztésre és az immunrendszerre is. Az aggodalomnak és a szorongásnak különböző fizikai tünetei lehetnek. Feszültség az izmokban, fájdalmak, nyugtalanság, koncentrációs zavarok, alvászavar, fáradékonyság.

„Ezek a leverő érzelmek kárt tesznek egészségünkben, mert akadályozzák például a megfelelő emésztést is. A bánat és az aggodalom semmilyen rosszat nem tesz jóvá, súlyos kárt viszont okozhatnak. Ellenben a vidámság és a reménység, miközben bevilágítják mások ösvényét, életet és egészséget közvetítenek testüknek is.” (Ellen G. White: *Az én életem ma*, 153. o.)

„Az agyidegek – amelyek kommunikációs kapcsolatban állnak egész szervezetünkkel – jelentik az egyetlen közvetítőeszközt, amelyen keresztül a menny kommunikálhat az emberrel és befolyásolhatja belső életét. Mindaz, ami megzavarja az elektromos áram keringését az idegrendszerben, csökkenti az életerőt, s ennek eredménye pedig a gondolkodás érzékenységének tompulása.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, II. köt., 347. o.)

„Nagyon szoros a kapcsolat test és lélek között. Ha az egyik szenved, a másik is megérzi. Lelkiállapotunk sokkal jobban befolyásolja egészségünket, mint sokan gondolják. Számos betegség, amelyben az emberek szenvednek, a nyomott hangulat eredménye: a szomorúság, aggodalom, elégedetlenség, önvád, bűntudat, bizalmatlanság gyengíti életerőnket, romlást és halált munkál.” (Ellen G. White: *Az én életem ma*, május 27.)

„Isten nem ítéli el, ha valaki körültekintő és előrelátó az élet dolgaiban, viszont a földiek miatti aggodalom és nyugtalanság ellenkezik akaratával.” (Ellen G. White: *Értelem, jellem, egyéniség*, II. köt., 308. o.)

Jézus kijelentései szerint hitetlenség részünkről, ha átadjuk magunkat az aggódásnak. Olyan, mintha azt mondanánk, Isten nem képes megoldást hozni az adott dologban. Müller György mondta: „Az aggódás kezdete a hit vége. Az igazi hit kezdete az aggódás vége.” Ezért mondta Krisztus, hogy az aggodalmaskodó úgy viselkedik, mint azok, akik Őt nem ismerik, és ezzel megszomorítjuk a Szentlelket.

„Jézus Krisztus a barátunk, az egész menny szívéen viseli jólétünket. Jövőtől való rettegésünk által megszomorítja Isten Szentlelkét. Ne adjuk át magunkat olyan aggodalmas-

ködésnek, amely nem segít, csak nehezíti próbánkat. Ne adjunk helyt Isten iránti bizalmatlanságnak, azáltal, hogy minden időnket az élet, a jövő felőli gond kösse le, mintha a földi javak jelentenék üdvösségünket.” (Ellen G. White: *Értelem, jellem, egyéniség*, II. köt., 308. o.)

3 Melyek az aggodás leggyakoribb területei?

Mt 5,25–26; 29–32 ■ „Azért azt mondom nektek: Ne aggodalmaskodjatok a ti életek felől, hogy mit egyetek, mit igyatok, sem a ti testetek felől, hogy mibe öltözködjete. Avagy nem több-e az élet, hogynem az eledel, és a test, hogynem az öltözet? Tekintsetek az égi madarakra, hogy nem vetnek, nem aratnak, sem csűrbe nem takarnak, és a ti mennyei Atyátok eltartja őket. Nem sokkal különbek vagytok-e azoknál?

Az öltözet felől is mit aggodalmaskodtok? Vegyétek eszetekbe a mező liliomait, mi módon növekednek: Nem munkálkodnak, és nem fonnak, de mondom nektek, hogy Salamon minden dicsőségében sem öltözködött úgy, mint ezek közül egy. Ha pedig a mező fűvét, amely ma van, és holnap kemencébe vettetik, így ruházza Isten, nem sokkal inkább-e titeket, ti kicsinyhitűek? Ne aggodalmaskodjatok tehát, és ne mondjátok: Mit együnk? Mit igyunk? Mivel ruházkodjunk? Mert mindezeket a pogányok kérdezik. Jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mindezekre szükségetek van.”

Zsolt 31.5–6 ■ „De én benned bízom, Uram! Azt mondom: Te vagy Istenem. Életem ideje kezdedben van.”

.....

Jézus az aggodalmaskodás leggyakoribb okait sorolta fel. Az életünk és az anyagi javak miatti aggodás a leggyakoribb. Földi és örök életünk egyaránt Teremtőnk kezében van. Az egyetlen helyes magatartás, ha olyan bizalommal hagyjuk rá ezeket, mint ahogy az idézett zsoltárban Dávid bizonyoságot tesz erről. Teremtőnk, aki megajándékozott minket az élettel, tudja, mire van szükségünk annak fenntartásához. Krisztus a madarakhoz és a virágokhoz küld bennünket, hogy azokat szemlélve tanuljunk meg az Őbenne bízás leckéit.

„A természet szépségéből többet megtanulhatunk Isten bölcsességéről, mint amennyit a tudósok tudnak. A lilium szirmára Isten üzenetet írt számunkra, olyan nyelven, melyet csak a szív tud olvasni, amint lassan elfeledkezik a bizalmatlanságról, az önzésről, az aggodásról. Miért adta volna Isten a dalos madarakat, a hamvas bimbókat, ha nem atyai szíve túlsorduló szeretetéből, hogy örömtelibb tegye életünk ösvényét? A virágok és madarak nem szükségesek a puszta léthez. Csakhogy Isten nem elégedett meg csupán a létről való gondoskodással, hanem szépséggel töltötte be a földet, a levegőt, az égboltot, hogy szeretetét hirdesse. Minden teremtett alkotás szépsége pillanatkép az Atya tündöklő dicsőségéről. Ha Isten ilyen végtelen gondot fordított a természet alkotásaira, hogy boldogságunkat szolgálja, kétségbe vonható-e, hogy megadja a szükséges áldásokat?” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, „Ne aggodalmaskodjatok” c. fejj.)

Sokszor ránk telepszik az üdvösségünk miatti aggodás is. Az Úr szeretné, ha ebben a tekintetben is Őrá tudnánk bízni magunkat.

„Ahelyett, hogy aggódnál, hogy nem növekedsz a kegyességben, egyszerűen végezd a kötelességedet, amint eléd jön. Hordozd a lelkek üdvösségének terhét szíveden, és minden

elképzelhető módon törekedj menteni az elveszettet. Légy szeretetteljes, előzékeny és szánakozó. Szólj alázattal az áldott reménységről és Jézus szeretetéről. Szólj jóságáról, irgalmasságáról, jelleméről. Ne aggódj, vajon növekedsz-e, vagy sem. A növény sem tudatos erőlködéssel növekszik, nem aggódik, hanem egyszerűen nő, Isten felügyelete alatt.” (Ellen G. White: *Értelem, jellem, egyéniség*, II. köt., 309–310. o.)

Krisztus arra vágyik, hogy gyakoroljuk minden anyagi nehézségben is a benne való teljes bizalmat. Gondoljunk arra, hogy Istené minden a Földön! Mindig gondoskodott az övéiről, még a legnagyobb nyomorúságok között is. A jövőre nézve is megígérte, hogy gyermeke „kenyerét megkapja, vize el nem fogy” (Ésa 33,16). Már most tanulhatjuk, hogy az Úrra bízunk minden anyagi természetű problémát, még ha emberileg kilátástalannak tűnne is.

Gondoljuk át Krisztus alábbi tanácsát, ami anyagi gondolkozású világunkban különösen fontos felhívás: „Meglássátok, hogy eltávoztassátok a telhetetlenséget, mert nem a vagyonnal való bővülködésben van az ember élete.” (Lk 12,15)

Vizsgáljuk meg, mi jellemzi az anyagi dolgokról való gondolkodásunkat, hozzáállásunkat az anyagi javakhoz!

4 Hogyan győzhetjük le szeretett gyermekeinkért, családtagjainkért és hittestvéreinkért való aggódásainkat? Miként tanulhatjuk meg, hogy Isten műve előre haladását, valamint válságos és bonyodalmas helyzeteit is az Úrra bízuk aggódás helyett?

Ésa 49,24–25 ■ „Elvétethetik-e a préda az erőstől, és megszabadulhatnak-e az igazak foglyai? Igen, így szól az Úr, az erőstől elvétetnek a foglyok is, és megszabadul a kegyetlen zsákmánya, és háborgatóidat én háborítom meg, és én tartom meg fiaidat.”

Ésa 45,11 ■ „Így szól az Úr, Izráel Szentje és Teremtője: Kérdezzétek meg a jövődöt tőlem, fiaimat és kezeim munkáját csak bízátok reám!”

Jel 1,19–20 ■ „Írd meg, amiket láttál, amik vannak és amik ezek után lesznek: a hét csillag titkát, amelyet láttál az én jobb kezemben, és a hét arany gyertyatartóé. A hét csillag a hét gyülekezet angyala, és amely hét gyertyatartót láttál, az a hét gyülekezet.”

1Kor 3,5–7 ■ „Kicsoda hát Pál és kicsoda Apollós? Csak szolgák, akik által hívőkké lettetek. Én plántáltam, Apollós öntözött, de Isten adta a növekedést. Azért sem aki plántál, nem valami, sem aki öntöz, hanem a növekedést adó Isten.”

Jer 1,12 ■ „Ezt mondta nekem az Úr: (...) gondom van az én ígémre, hogy beteljesítsem azt.”

.....
.....
.....
.....

Gyermekeink és családtagjaink miatt is hajlamosak vagyunk az aggodásra, amikor nem úgy alakul az életük, ahogy mi szeretnénk látni. Gyermekeinket legszívesebben megóvnánk minden nehéz helyzettől és bajtól. Az élet megpróbáltatásai között előnhet minket az értük érzett aggodalom: Vajon hogyan állják meg helyüket, vajon jó döntéseket hoznak-e? Megélhetjük, hogy rossz döntéseket hoznak, és fájdalommal látjuk életükben a következményeket. Meg kell értenünk, hogy Isten tulajdonai ők, és nem feledkezik meg róluk soha. Amikor mi már nem irányíthatjuk az életüket, megnyugvást ad, hogy neki hatalma van megszabadítani őket a gonosztól. Bátran támasz-

kodhatunk az Úr ígéreteire! Anna kitartó imája követendő példaként áll előttünk:

„Szerető gondoskodása akkor sem hagyott alább, amikor el kellett válnia gyermekétől. Mindennap érte imádkozott. Minden évben sajátkezűleg készített ruhát, hogy a gyermek abban szolgáljon. (...) A kis ruhának minden szálát imádságával szőtte át, hogy fia tiszta, nemes és igaz legyen. Nem kért számára világi elismerést, de buzgón könyörgött, hogy elérje azt a nagyságot, amelyet a menny értékel – hogy tisztelje Istent és áldás legyen embertársai számára.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, A gyermek Sámuel c. fej.)

Isten műve a próféciák szerint válságokon halad át az emberi történelem utolsó időszakában. Aki szereti az Urat, nem tud függetlenül műve helyzetétől. Fontos megerősödnünk azonban abban, hogy a mű Istené, az Ő kezében van. Bátorítson bennünket a következő idézet, mely az Ezékiel könyve 1. fejezetében foglalt látomás alapján mondja az alábbiakat:

„Ami véges elmék előtt bonyolultnak, összekuszáltnak látszik, azt az Úr keze tökéletesen rendben tudja tartani. Olyan utakat és módokat tud kigondolni, melyek meghívítják a gonosz tanácsadók és gonoszt tervező emberek szándékát. (...) Megengedjük magunknak, hogy túl sok aggodalmat, túl sok bajt és bizonytalanságot érezzünk az Úr munkájában. Pedig Benne kell bízunk, és benne bízva előrehaladnunk. A mennyei hírnökök fáradhatatlan őrködése és a földi lényekkel való meg nem szűnő törődésük mutatja, hogy a kerekeken belül a kerekeket Isten keze irányítja.” (Ellen G. White: „*A Te Igéd igazság*”, Ezék 1,8-hoz fűzött magyarázat)

5 Milyen kijelentések segíthetnek bennünket abban, hogy az előttünk álló „nyomorúságos idő” miatt se töltsön el bennünket aggodás?

Mt 10,16–19 ■ „Íme, én elbocsátlak titeket, mint juhokat a farkasok közé, legyetek azért okosak, mint a kígyók, és szelídek, mint a galambok! De óvakodjatok az emberektől, mert törvényszékekre adnak titeket és az ő gyülekezeteikben ostoroznak meg titeket. Helytartók és királyok elé visznek titeket értem, bizonyásgul önmaguknak és a pogányoknak. De amikor átadnak titeket, ne aggodalmaskodjatok, hogy mi módon vagy mit szóljatok, mert megadatik nektek abban az órában, hogy mit mondjatok. Mert nem ti vagytok, akik szóltok, hanem a ti Atyátoknak Lelke az, aki szól tibennetek.”

1Jn 4,16–18 ■ „Mi megismertük és elhittük Isten irántunk való szeretetét. (...) Azzal lesz teljessé a szeretet közöttünk, hogy bizalmunk van az ítélet napjához, mert amint Ő van, úgy vagyunk mi is e világban. A szeretetben nincsen félelem, sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet, mert a félelem gyötrellemmel jár, aki pedig fél, nem lett teljessé a szeretetben.”

Lk 12,32 ■ „Ne félj, te kicsiny nyáj, mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy nektek adja az országot.”

2Tim 1,7 ■ „Nem félelem lelkét adott nekünk az Isten, hanem erőnek, szeretetnek és józanságnak lelkét.”

.....

.....

Az előttünk álló események miatt is könnyen ránk telepedhet az aggodalom. Miként fogunk megállni abban a súlyos válságban? Nagyon fontos számunkra, hogy bízzunk Isten számtalan ígéretében erre az időszakra nézve is. Ha mostani megpróbálta-

tásainkban megtanuljuk a Megváltónk iránti bizalmat, akkor hittel tekinthetünk előre. Aki egész életünkön keresztül mellettünk állt gondviselő hatalmával, abban az időben sem fog elhagyni minket. Mennyei angyalok vesznek körül bennünket majd akkor is, és elűzik a gonosz angyalokat, akik félelemre és csüggedésre készítetnek. A Szentlélek hatalma által Isten vigasztalni fogja az Övéit.

Az Úr mentsen meg attól, hogy előre átéljük a nyomorúság idejét! Segítsen, hogy vigaszt találjunk ígéreteiben, és így megmeneküljünk a rettegett jövőtől való félelemtől!

„A közelgő küzdelemre várva új bajokkal kell számolnunk, de figyelmünket éppúgy irányíthatjuk a múlt felé, mint a jelen felé, és így szólhatunk: »Mindeddig megsegített minket az Úr!« (1Sám 7,12) »Élteden át tartson erőd!« (5Móz 33,25) A megpróbáltatás nem fogja meghaladni azt az erőt, amelyet az Úrtól kapunk annak elhordozására. Gondoljunk arra, hogy semmi baj nem történhet, mert a próbák súlyához mérten kapunk majd erőt az Úrtól. (...)

Ne zökkentsenek ki jelenlegi békénkből a várt megpróbáltatások, mert Isten soha nem hagy el, soha nem vet el egyetlen benne bízó lelket sem. (...)

Ne hozzuk előre a nyomorúságos időt! Sokan leveszik szemüket jelenlegi munkájukról, békességükről és áldásaikról, és gondokat kölcsönöznek az eljövendő válság idejéből. Ezzel közelebb hozzák a nyomorúság idejét, de Isten nem árasztja rájuk kegyelmét az ilyen idő előtti nehézségek közepette. Mielőtt a maró küzdelem ránk tör, meg fogjuk tanulni a szent és áldott bizalom leckéjét. Kezünket Krisztus kezébe helyezzük, lépteinket a Sziklára rögzítjük, s így mentesek leszünk az ádáz vihartól. Várnunk és figyel-nünk kell az Úrra! Jézus minden nehézségben jelenvaló segítséget biztosít.” (Ellen G. White: *Szemelvények*, III. köt., 350–351. o.)

6 Miként válhatunk szabaddá az aggodalmaskodástól?

Fil 4,4.6-8 ■ „Örüljete az Úrban mindenkor, ismét mondom, örüljete! Semmi felől ne aggódjatek, hanem imádságotokban és könyörgéseetekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat Isten előtt. És Isten békessége, mely minden értelmet felülhalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban. Továbbá, atyámfiai, amik csak igazak, amik csak tisztességesek, amik csak igazságosak, amik csak tiszták, amik csak kedvesek, amik csak jó hírűek, ha van valami erény és ha van valami dicséret, ezekről gondolkodjatek!”

Mt 6,33 ■ „Keresséte először Isten országát és annak igazságát, és ezek mind megadatnak nektek.”

1Pt 5,6-7 ■ „Alázzátok meg tehát magatokat Isten hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején. Minden gondotokat Órá vesséte, mert neki gondja van rátok.”

.....

.....

Aggódásainktól csak úgy tudunk megszabadulni, ha alázattal, hittel és hálás szívvel járunk Isten útján. Így megtanulhatjuk tökéletesen és teljesen az Úrra helyezni terheinket. Imádságainkban adjunk hálát mindazért, amit a múltban cselekedett értünk. A hittel mondott kérések mindig meghallgatásra találnak. Gondolkozzunk Isten hatalmáról, amely örökkévaló és változhatatlan!

„Az aggódás nehézzé teszi a terhet. Aggódásunkkal veszély fenyeget, hogy igákat gyártunk nyakunkra. Ne ag-

gódjunk, mert a terhet súlyosabbá, s az igát nehezebbé tesszük! Végezzünk mindent az Úrban bízva, aggodalom nélkül. Kutassátok Igéjét: »Amit csak kértek imában, elnyeritek, ha hittel kéritek.« Ígéret ez, melyet mindenható Megváltónk megadhat, és meg is ad a benne bízóknak. Mint a menny kegyelmének sáfárai, kérjünk hittel, majd bizakodva várjunk Isten szabadítására. Ne lépjünk közbe a magunk erejével az Úr előtt, hogy elérjük, amit óhajtunk. Kérjünk Jézus nevében, majd viselkedjünk úgy, mint akik hiszünk imánk eredményességében. (...)

Ha ránevelnénk értelmünket, hogy az élet küzdelmein áthaladva több hitünk, több szeretetünk, nagyobb türelmünk, tökéletesebb bizalmunk legyen mennyei Atyánk iránt, akkor több békénk és boldogságunk lenne. Az Úr nem helyesli, hogy kinyugtalanokdjuk, kiaggódjunk és kinyűgösködjük magunkat Jézus karjából. Ő minden kegyelem és képesség egyedüli forrása, minden ígéret beteljesedése, minden áldás megvalósulása. (...) Ha Jézus nem lenne, zarándokutunk valóban elhagyatott lenne. »Nem hagylak titeket vigasztaló nélkül« – mondja. Becsüljük hát nagyra, öleljük keblünkre szavait, higgyük ígéreteit, ismételjük el nappal, elmélkedjünk rajtuk éjjel, s legyünk boldogok!” (Ellen G. White: *Értelem, jellem, egyéniség*, II. köt., 306–307. o.)

„Forduljunk el az élet poros, füledt útjaitól. Pihenjünk meg Krisztus szeretetének árnyékában. Itt részesülünk erőben a küzdelemre. Itt tanulhatjuk meg, hogyan is csökkentsük fáradozásunkat és aggodalmunkat, mint szóljunk, s mint zengjünk Isten dicséretét. A megfáradtak és megterheltek tanulják meg Krisztustól a csöndes bizalom leckéjét. Ha Jézus békéjét és nyugalmát akarják elnyerni, telepedjenek le az Ő árnyékában.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, VII. köt., 69. o.)

„A hit eloszlatja az aggodalmat. Mindnyájan vágyunk a boldogságra. Sokan mégis ritkán találják meg, mert hibás módszerrel keresik. (...) Törekednünk, küzdenünk kell a legkomolyabban, és elegyítsük hittel összes óhajunkat. Levéve szemünket a kellemetlen körülményekről, nyugodjunk meg az Úr szeretetében, rejtjük el magunkat békésen, derűsen az Ő együttérző szeretetébe, akkor jelenlétének tudata mély, békés öröme ihlet. Ez a tapasztalat olyan hithez segít, amely képesít, hogy ne nyugtalankodjunk, ne aggódjunk, hanem támaszkodjunk a végtelen hatalomra.”
(Ellen G. White: *Értelem, jellem, egyéniség*, II. köt., 310. o.)

Ajánlott olvasmány:

Ellen G. White: *Értelem, jellem, egyéniség*, II. kötet, 50. fejezet.

Az e heti adomány az irodalmi alapot támogatja.

Szabadulás a kisebbrendűségi érzésből fakadó szorongásoktól

1 Mi minden okozhat kisebbrendűségi érzést az emberben? Éppen ezért mire ügyeljünk egymáshoz való viszonyulásunkban?

Lk 18,9 ■ „Némelyeknek pedig, akik elbizakodtak magukban, hogy ők igazak, és a többieket semmibe sem vették, ezt a példázatot is mondta.”

Rm 14,10 ■ „Te pedig miért kárhoztatod a te atyádfiát? Avagy te is miért veted meg a te atyádfiát? Hiszen mindnyájan oda állunk majd a Krisztus ítélőszéke elé.”

Jak 2,1–9 ■ „Atyámfiain, ne legyen személyválogatás a ti hitekben, amely van a dicsőség Urában, a mi Jézus Krisztusunkban! Mert ha a ti gyülekezetetekbe bemegy egy aranygyűrűs férfiú fényes ruhában, bemegy pedig egy szegény is szennyes ruhában, és rátekintetek arra, akin a fényes ruha van, és azt mondjátok neki: Te ülj ide szépen; és a szegénynek ezt mondjátok: Te állj ott, vagy ülj ide az én zsámolyom mellé: Nem mondtatok-e ellent magatoknak, és nem lettetek-e gonosz gondolkozású bírakká? De ha személyválogatók vagytok, vétkeztek, elmarasztaltva a törvény által mint annak megrontói.”

.....

.....

.....

Az emberi természet hajlamos arra, hogy másokat megítéljen, akár vagyoni helyzetük, akár származásuk, akár műveltségük, képességeik, vagy éppen a külsejük alapján. Ennek a magatartásnak a szomorú következménye, hogy fájdalmas megalázottságban, mellőzöttségben érzik magukat sokan, önmagukat értéktelenek és haszontalannak tartva. Ezért is veszélyes dolog egymáshoz mérni, hasonlítani magunkat, hiszen mindnyájan különbözőek vagyunk, képességeink sem egyformák, de nem ezek szabják meg egy ember értékét.

Ennek az ítélkező magatartásnak a következménye sokszor, hogy egyesek többre értékelik önmagukat és öntelt, önigazult módon viszonyulnak másokhoz. Ez az Ige szerint nagyon veszélyes állapot, mert nem érzik szükségét Isten kegyelmének sem – lásd a laodiceai üzenetet: „Gazdag vagyok, meggazdagodtam, és semmire sincs szükségem.”

„A farizeus az öndicsőítés megtestesítője. Ezt mutatja a nézése, a járása, az imája. Elhúzódik másoktól, mintha csak ezt mondaná: »Ne jöjj hozzám, mert szent vagyok neked.« (Ésa 65,5) Egyedül áll, és »magában« imádkozik. Önleltségében azt képzei, hogy Isten is elégedett vele. Az önmagát igaznak tartó ember semmibe veszi a másik embert. A farizeus másokhoz méri magát, követendő példának pedig önmagát tartja. Mások szentsége alapján állapítja meg a saját szentségét. Minél rosszabbak mások, ő annál igazabbnak látszik. Önigazultságában másokat vádol. Az »egyéb emberek«-et Isten törvénye áthágóiként kárhoztatja. Ez Sátánnak, »az atyafiak vádolójá«-nak szelleme. Ilyen lelkülettel lehetetlen Istennel közösségre lépni.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai, A farizeus és a vámszedő imádsága* c. fej.)

„Mindazzal, ami mások fölé emel – legyen az műveltség, jó modor, nemes jellem, keresztény nevelés, hitbeli tapasztalat –, adósa vagyunk az előnytelenebb helyzetűeknek.

Amennyire erőnkből telik, szolgáljunk nekik! Ha erősek vagyunk, támogassuk a gyengéket!” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, Szolgálatra váltott meg c. fej.)

Ugyanakkor mások lenézése, megalázása oda vezet, hogy a megvetett és kiközösített emberek önmagukat is így látják, és nem mernek még Istenhez sem közeledni a kicsiségük és értéktelenségük tudatában. Ez az állapot azonban még mindig reményteljesebb, mint az önigazult és büszke lelkület.

2 Hogyan tekint Isten az emberre? Miképpen nyilatkozott meg Jézus szolgálatában ez a lelkület?

1Sám 16,7 ■ „Az Úr azonban mondta Sámuelnek: Ne nézd az ő külsejét, se természetének nagyságát, mert megvetettem őt. Mert az Úr nem azt nézi, amit az ember; mert az ember azt nézi, ami a szeme előtt van, de az Úr azt nézi, ami a szívben van.”

Jer 31,3 ■ „Messzünnen is megjelent nekem az Úr, mert örökkévaló szeretettel szerettelek téged, azért terjesztetem reád az én irgalmasságomat.”

Zsolt 113,5–7 ■ „Kicsoda hasonló az Úrhoz, a mi Istenünkhöz, aki a magasságban lakozik? Aki magát megalázva tekint szét mennyen és földön; aki felemeli az alacsonyokat a porból, és a szűkölködőt kivonja a sárból.”

Zsolt 147,3–6 ■ „Meggyógyítja a megtört szívűeket, és bekötözi sebeiket. (...) Megtartja az Úr a nyomorultakat; a gonoszokat földig megalázza.”

Ésa 57,15 ■ „Mert így szól a magasságos és felséges, aki örökké lakozik, és akinek neve szent: Magasságban és szent-ségben lakom, de a megrontottal és alázatos szívűvel is, hogy meglevenítsem az alázatosok lelkét, és meglevenítsem a megtörtek szívét.”

Isten a legkisebb, legmegvetettebb teremtményét is ugyanúgy szereti, együtt érez vele, értékeli, mint másokat. Mivel a szív indítékait is ismeri, nem felületesen ítél, nem kell előle rejtegetnünk testi vagy lelki fogyatkozásainkat, bizalommal fordulhatunk hozzá azok is, akik önmagukat lebecsülik és félnek az emberek véleményétől.

„Aki átadta magát Krisztusnak, az többet ér szemében, mint az egész világ. A Megváltó egy emberért is vállalta volna a Golgota haláltusáját, hogy megmentse országa számára. Sohasem mond le egyről sem, akiért meghalt. Hacsak követői nem döntenek úgy, hogy elhagyják, szorosán tartja őket. Minden próbánkban olyan segítők van, aki sohasem bukik el. Sohasem hagy minket egyedül harcolni a kísértéssel, küzdeni a gonosszal, hogy végül a terhek és a bánat összetörjenek. Bár most elrejtőzött a halandó szemek elől, hitfűlünkkel hallhatjuk a hangját: »Ne félj, veled vagyok! Én vagyok az Élő; pedig halott voltam, és íme élek örökkön-örökké.« (Jel 1,18) Elviseltem bánatokat, megtapasztaltam küzdelmeiteket, szembenéztem kísértéseitekkel. Ismerem könnyeiteket: én is sírtam. Ismerem a fájdalmat, mely túlságosan mély, semmilyen emberi fül számára kibeszélhető lenne. Ne gondold, hogy elhagyatott, elfeledett vagy. Ha bánatodra egyetlen húr sem rezdül egyetlen emberi szívben sem, nézz rám, és élsz. »A hegyek eltávoznak, és a halmok megrendülnek, de az én irgalmasságom tőled el nem távozik, és békeségem szövetsége meg nem rendül, így szól könyörülő Urad.« (Ésa 54,10)” (Ellen G. White: *Jézus élete*, A jó pásztor c. fej.)

3 Milyen veszélyeket hordoz magában a kisebbrendűségi érzés hitéletünket illetően is? Hogyan bátorítja Isten a gyenge hitű, félénk gyermekeit?

Ésa 40,27–31 „Miért mondod Jákób, és szólsz ekként Izráel: Elrejtetett az én utam az Úrtól, és ügyemmel nem gondol Istenem?! Hát nem tudod-e és nem hallottad-e, hogy örökkévaló Isten az Úr, aki teremtette a föld határait? Nem fárad és nem lankad el; végéremehetetlen bölcsesége! Erőt ad a megfáradottnak, és az erőtlen erejét megsokasítja. Elfáradnak az ifjak és meglankadnak, megtántorodnak a legkülönbek is; de akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el!”

Ésa 35,3–4 „Erősítsétek a lankadt kezeket, és szilárdítsátok a tántorgó térdeket. Mondjátok a remegő szívűeknek: legyetek erősek, ne féljete! Íme, Istenetek bosszúra jön, Isten, aki megfizet, Ő jön, és megszabadít titeket!”

.....

.....

A kisebbrendűségi érzéssel küzdő ember könnyen kétségbe vonja azt is, hogy Isten figyel-e rá, szereti-e őt, gondoskodni fog-e róla kicsiny volta és méltatlansága, értéktelensége dacára is? Jézus bátorító szavakkal fordult a „kicsinyekhez”, a hitben erőtlenekhez, és a mennyei Atya gondoskodó szeretetét mutatta be nekik. Rámutatott nekik arra, hogy Isten egy szürke kis verébről sem feledkezik meg (Mt 10,29–31).

Sokszor gondolhatjuk úgy, hogy szégyellünk és rejtegetnünk kellene gyengeségeinket, úgy véljük, mások erősebbek, kitartóbbak, de az Úr látja, hogy a legkülönbek is megtántorodhatnak, sőt el is bukhatnak. Bűnösségünk tudata se távolítson el bennünket a szerető Istentől, hanem még kitartóbban keressük a

vele való közösséget Krisztus által, aki bátorít minden kételkedőt: „azt, aki hozzám jön, semmiképpen ki nem vetem” (Jn 6,37).

„Sokan, akik őszintén törekszenek életszentségre, csüggedők és kétségeskedők. Mindig csak önmagukra tekintenek, siránkoznak hitetlenségük miatt, és mivel nincs hitük, úgy érzik, Isten áldására sem tarthatnak igényt. Összetévesztik az érzelmet a hittel. Az egyszerű, igaz hitet szem elől tévesztik, így lelkükre sötétség borul. Tereljék el gondolataikat önmagukról, elmélkedjenek Isten kegyelmén és jóságán. Számlálják elő ígéreteit, s azután higgyék egyszerűen, hogy Ő mindet teljesíti.” (Ellen G. White: *Üzenet az ifúságnak*, Az élő hit c. feje.)

4 Mennyiben akadályozhatja az egészséges önértékelés hiánya a másokért végzett szolgálatot? Alázatos-e az az ember, aki semmire nem értékeli Istentől kapott képességeit? Mire tanít Krisztus a talentumok példázata által bennünket?

Mt 25,24–29 ■ „Előjövén pedig az is, aki az egy talentumot kapta, mondta: Uram, tudtam, hogy te kegyetlen ember vagy, aki ott is aratsz, ahol nem vetettél, és ott is takarsz, ahol nem vetettél; azért félvén elmentem és elástam a te talentumodat a földbe; ímé megvan, ami a tied. Az ő ura pedig felelvén, mondta neki: Gonosz és rest szolga, tudtad, hogy ott is aratok, ahol nem vetettem, és ott is takarok, ahol nem vetettem. El kellett volna tehát helyezned az én pénzemet a pénzváltóknál; és én, megjövén, nyereséggel kaptam volna meg a magamét. Vegyétek el azért tőle a talentumot, és adjátok annak, akinek tíz talentuma van. Mert mindenkinek, akinek van, adatik, és megszorítottatik; akinek pedig nincs, attól az is elvétetik, amije van.”

Komoly tanítás rejlik az egytalentumos szolga megítélésében. Jézus arra is utalt, hogy kinek-kinek az erejéhez képest ad ajándékot, tehát amennyivel képes gazdálkodni, azaz másoknak szolgálni vele. Ha azonban ebben is másokkal hasonlítjuk össze magunkat, könnyen elkövethetjük mi is azt a hibát, amelyet a példázatbeli ember: nem vesszük észre, vagy nem értékeljük a nekünk adott képességeket, lehetőségeket. Nem gondoltunk vagy mondtunk már mi is hasonlókat?: „Ha nekem annyi pénzem lenne, ezt és ezt tenném másokért; ha én úgy tudnék beszélni vagy énekelni, akkor milyen hasznos szolgálatot végezhetnék!” De emellett esetleg észre sem vesszük a számunkra elkészített alkalmakat a szolgálatra!

„Aki a legkisebb ajándékot kapta, kihasználatlanul hagyta képességét. Ebben figyelmeztetés rejlik mindazok számára, akik úgy érzik, hogy képességük kicsisége felmenti őket Krisztus szolgálata alól. Ha valami nagy feladatra volnának képesek, boldogan vállalkoznának rá. De mivel csak kis dolgokban szolgálhatnak, úgy vélik, jogosan nem csinálnak semmit. Nincs igazuk. Az Úr a képességek elosztásával megpróbálja a jellemet. Az egy talentumát parlagon hagyó ember hűtlennek bizonyult. Ha öt talentumot kapott volna, mind elásta volna, akár csak azt az egyet. Az egy talentum hűtlen kezelésével tanúsította, hogy lebecsüli a menny ajándékait. Isten legmagasabb rendű szolgálatként fogadja el legkisebb szolgálatunkat is, ha teljes odaadással végezzük. Semmilyen áldozatunk sem kicsi előtte, ha őszinte szívvel és örömmel hozzuk. Bármilyen kicsiny is a talentumod, Istennél van hely számára. A bölcsen használt egy talentum ellátja a maga feladatát. Mi növeljük, Isten

pedig megsokszorozítja képességeinket, ha a kis feladatokat lelkiismeretesen elvégezzük. Ezek az apró feladatok fogják a legáldottabb befolyást árasztani Isten művére.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A talentumok c. feje.)

„Az Úr csalódik, amikor népe tagjai kevésre értékelik önmagukat. Az Úr azt akarja, hogy választottai azon ár szerint értékeljék önmagukat, mely árat értettük a Golgotán lefizetett. Isten vágyakozik utánuk, kívánja őket, különben nem küldötte volna el Fiát azzal az igen sokba kerülő megbízással, hogy váltsa meg őket. Az Úrnak feladata van számunkra, és nagyon tetszik néki, ha gyermekei a legmagasabb igényekkel lépnek eléje, csak azért, hogy minél nagyobb mértékben megdicsőíthessék az Ő nevét. Nagy dolgokat várhatnak el az Úrtól, ha hisznek az Ő ígéreteiben.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Ne nyugtalankodjék a ti szívetek! c. feje.)

5 Milyen gyógyító, felemelő hatással van a megalázott, önmagát lebecsülő emberre Jézus elfogadó szeretete?

Lk 4,18 ■ „Az Úr lelke van énrajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek, és a vakok szemének megnyílását, hogy szabadon bocsássam a lesújtottakat.”

Jn 4,7-29 ■ „Jött egy samáriabeli asszony vizet meríteni, és mondta neki Jézus: Adj innom! Az ő tanítványai ugyanis elmentek a városba, hogy enivalót vegyenek. Mondta azért neki a samáriai asszony: Hogy kérhetsz inni zsidó létedre éntőlem, aki samáriai asszony vagyok?! Mert a zsidók nem barátokznak a samáriaiakkal... Otthagytá azért az asszony a vedrét, elment a városba, és mondta

az embereknek: Jöjjetek, lássatok egy embert, aki megmondott nekem mindent, amit cselekedtem. Nem ez-e a Krisztus?”

.....

.....

.....

A samáriai asszony bizonyára nem sokra becsülte önmagát, hiszen a zsidók szemében megvetett népcsoporthoz tartozott, és szégyenkeznie kellett a magánélete miatt is. Csodálkozva fogadta Jézus kérését, aki nyilvánvalóan zsidó férfi volt, és még inkább megdöbbsent, amikor kiderült, hogy ismeri életének szégyellnivaló titkait is. Miután Jézus felkínálta számára az élet vizét, a vele való párbeszéd során az asszony lelke megnyílt a mennyei szeretet előtt. Aki eddig megalázott és önmaga szemében is megvetett volt, minden félelem és tartózkodás nélkül sietett vissza a városba, és mondta mindenkinek az örömhírt, hívott másokat is Krisztushoz. Nem számított, hogy mit mondanak vagy gondolnak róla az emberek, nem önmagával foglalkozott, hiszen ha Krisztus őt megszólította és elfogadta, akkor a többi lényegtelené vált. Ugyanezt tapasztalhatjuk mi is, ha megértjük Isten irántunk tanúsított szeretetét, kegyelmét – meggyógyulhat a lelkünk a sérülésektől és megalázásoktól.

„Krisztus nem fordult el a szamaritánusok társaságától, és ezzel semmibe vette nemzete farizeusi szokásait. A farizeusi előítéletek ellenére Jézus elfogadta e megvetett nép vendégszeretetét. Az ő házaikban aludt, egy asztalnál evett velük az általuk elkészített és felszolgált ételből. Tanított utcáikon, és a legnagyobb kedvességgel és tapintattal fordult feléjük. Jézus megtisztelt vendégként ült a vámszedők asztalánál, ahol együttérzésével és kedvességével bemutat-

ta, hogy milyen fontosnak tartja az emberi méltóság értékét. Az emberek vágyakoztak bizalmának elnyerésére. Szavai áldott, életadó erőt jelentettek szomjas lelküknek. Új vágyak születtek meg a társadalom kivetettjeiben, és új élet lehetősége tárult fel előttük.” (Ellen G. White: *Szemelvények...*, III. köt., 214. o.)

6 Hogyan tekintsünk gyengeségeinkre, erőtlenségünkre Isten szeretetének tudatában? Mások véleménye, megbecsülése a fontosabb, vagy Isten elismerése?

2Kor 12,9–10 ■ „Ezt mondta nekem: Elég neked az én kegyelem, mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el. Nagy örömet dicsekszem azért az én erőtlenségeimmel, hogy a Krisztus ereje lakozzék énbennem, (...) amikor erőtlenség vagyok, akkor vagyok erős.”

Zsolt 40,18 ■ „Rólam is, noha én szegény és nyomorult vagyok, az én Uram visel gondot. Te vagy segítségem, szabadítóm, oh, Istenem, ne késsél!”

1Kor 1,28 ■ „A világ nemteleneit és megvetettjeit választotta ki magának Isten, és a semmiket, hogy a valamiket megsemmisítse.”

Zsolt 27,1 ■ „Az Úr az én világosságom és üdvösségem: kitől féljek? Az Úr az én életem erőssége: kitől remegjek?”

.....

.....

.....

„Az Istent szerető lélek a kétely homálya fölé emelkedik. Ragyogó, széles körű, mély, élő tapasztalatra jut el, szelíddé és krisztusivá válik. A lelkét elkötelezi Isten iránt, és életét

elrejt Krisztussal Istenben. Az ilyen ember el tudja viselni a mellőzés, a gyalázkodás és a megvetés próbáját, mert Üdvözítője is elszenvedte ezeket. Nem válik ingerlékeny, és nem csügged el, amikor nehézségek szorongatják, mert Jézus sem csüggedt vagy bukott el. Minden igaz keresztény erőssé válik, nem saját jótettei és érdemei, hanem Krisztus igazságossága által, amelyet hit által tulajdonít neki Isten. Nagyszerű dolog olyan szelídnek és aláztatónak, tisztának és szeplőtelennek lennünk, mint amilyen a Menny fejedelme volt, amikor a Földön járt.” (Ellen G. White: „*A Te Igéd igazság*”, 204. o.)

„Nem magadra kell tehát nézned, ne az éned foglalja le gondolataidat, hanem tekints Krisztusra. Gondolataid az Ő szereteténél, jellemének szépségénél és tökéletességénél időzzenek. Krisztus önmegtágadó élete, megaláztatása, szentsége, egyszerűsége és páratlan szeretete – ezek legyenek a lélek elmélkedésének tárgyai. Csak ha Őt szeretjük, példáját követjük, és ha teljes egészében Őtől függünk, alakulhatunk át képmására.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Növekedés Krisztus teljességéig c. fejelet)

Szabadulás a félelemtől külső veszélyek és ellenségek között

Az ember életében jelen levő félelem egyidős a bűnessel. János apostol így ír levelében: „A szeretetben nincsen félelem.” (1Jn 4,18) Amíg az ember szeretete teljes volt Isten iránt, addig nem ismerte a félelmet. Abban a pillanatban, hogy ez a szeretet megszakadt, azonnal megjelent a félelem az ember életében. Ádám először Istentől félt, de az Édenből való kiűzést követően minden ismeretlentől félni kezdett. Az emberiség a bűn következményei között a félelmet is örökölte Ádamtól. A mai világban Isten ismerete és így a tőle való félelem is háttérbe szorult, de a körülményeknek, külső veszélyeknek, ellenségeknek való kiszolgáltatottság ugyanúgy félelemmel tölti el az embert. Ez a félelem a vég idején még inkább a mindennapok részévé válik, és a Biblia jövendölései alapján egészen addig fokozódik, hogy „az emberek elhalnak a félelem miatt és azoknak várása miatt, amik e föld kerekiségére következnek: mert az egek erősségei megrendülnek” (Lk 21,26). Isten népe sem lesz kivétel, nekik is részük lesz a külső veszélyektől és ellenségtől való szorongattatásban. Nemcsak a jövőtől való félelem, hanem a világ részéről megnyilatkozó üldözés is próbatétel lesz számukra. Lehetséges-e vajon megszabadulni az ilyen jellegű félelemtől is? Miképpen?

1 Mióta él együtt az ember a félelemmel? Miért kötöz meg bennünket annyira az ismeretlentől való félelem? Jézus büntelen volt, ezért félelmet nem ismert, de volt-e

olyan időszak az életében, amikor tapasztalatból ismer-
te meg a félelemet, a kiszolgáltatottság érzését?

1Móz 3,9–11 ■ „Szólította ugyanis az Úr Isten az embert és mondta neki: Hol vagy? És mondta: Szavadat hallottam a kertben, és megfélemltettem, mivelhogy mezítelen vagyok, és elrejtőztem. És mondta Ő: Ki mondta neked, hogy mezítelen vagy? Avagy talán ettél a fáról, melytől tiltottalak, hogy arról ne egyél?”

Zsid 2,15 ■ „És megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt teljes életükben rabok voltak.”

Jób 4,19 ■ „[Jób könyve szerint az emberek] sárházak lakosai, akiknek fundamentumuk a porban van, és könnyebben szétnyomhatók a molynál?!”

Mk 14,33 ■ „Maga mellé vette Pétert, Jakabot és Jánost, és kezdett rettegni és gyötrődni.”

.....

.....

Az első emberpár nem tudta, hogy az a mozdulat, amellyel elszakították az Istenben való bizalom láthatatlan fonálát, egyúttal szenvedéssel árasztotta el a teremtett világot. Talán őket is meglepte a félelem szorító érzése, ami a távozó Isten helyét azonnal betöltötte életükben. Az ismeretlen érzés azután mindennaposná vált, annyira, hogy egy idő után már ők is nehezen tudtak visszaemlékezni, milyen lehetett a félelem nélküli élet. Azóta minden ember együtt él a félelemmel. Bármit teszünk a biztonságunk megteremtéséért, nem tudunk tőle szabadulni.

Az ember – jóllehet uralma alá hajtotta a teremtett világot – gyenge és kiszolgáltatott a környezetének. Az Ige szavaival: „könnyebben szétnyomható a molynál”. A minket körülvevő ismeretlen és kiszámíthatatlan dolgok félelmet okoznak. Gyakran nem a konkrét külső veszélyek és az ellenség támadásai gyötör-

nek meg minket, inkább maga a szenvedés lehetőségét rejtő ismeretlen jövő sejtése félelmetes. Sok embernek még külső veszélyre sincs szüksége ahhoz, hogy az ismeretlentől állandó szorongásban és félelemben éljen.

Csak időnként, rövid ideig érezzük magunkat biztonságban, ha ismerős talajon áll a lábunk, kezünk biztos kapaszkodókon nyugszik és uralkodni tudunk a körülményeken. De amint az ellenőrzés kicsúszik a kezünkből, a kapaszkodókat elveszítjük, nem kerülhető el a félelem újboli fellángolása.

Blaise Pascal szemléletesen írta le az ember Istentől távoli, félelmetes helyzetét a világmindenség magányában: „Látom a világmindenség rettentő térségeit, amelyek körülölelnek, és én e roppant kiterjedés egy kis zugához vagyok láncolva, anélkül, hogy tudnám, miért helyeztettem inkább ide, mint máshová, s az élnem adatott kevéske idő miért éppen az előttem is volt és utánam tovább folytatódó örökkévalóságnak erre a pillanatra lett kijelölve. Egyebet sem látok, csak végtelenségeket, amelyek úgy zárnak magukba, mint valami parányt, mint egy soha vissza nem térő pillanatig tartó árnyékot. Csak annyit tudok, hogy nemsokára meg kell halnom, de éppen ez az elkerülhetetlen halál az, amit a legkevésbé ismerek.” (*Gondolatok*, 194. töredék, részlet)

A félelmünk legvégső oka a halál, amelyről tudjuk, hogy egyikünk sem kerülheti el. A halál a bűn következménye. A Biblia ellenségnek nevezi, amely utolsóként tűnik el a megváltás történetének lezárásakor. A halál az élet ellensége, az étellel nem összeegyeztethető, nem elfogadható, ismeretlen terület. Az elmúlással egy emberi élet összes értéke megsemmisül, ezért élő ember számára a halál ténye mindenestől fogva feldolgozhatatlan és félelmetes.

Jézus földi élete során az Atyában elrejtett életet élt. Soha nem látszott rajta félelem a külső veszélyektől, ellenségektől. Megkísérthet bennünket a gondolat, hogy vajon ismeri-e az emberi félelmet, az állandósult szorongást az ismeretlentől, ami oly sokak életét teszi pokollá.

„Kétségek gyötörték ekkor a haldokló Istenfiát. Semmit sem látott a sír kapuin túl. Ragyogó reménység nem tárta most elé, hogy győztesként fog kilépni a sírból, sem azt, hogy az Atya elfogadta áldozatát. A világ bűnének teljes borzalma nehezedett az elképzelhető legnagyobb súllyal Isten Fiára. Csak annyit tudott e hallatlan sötétségben, hogy az Atya gyűlöli a bűnt, és hogy a bűn büntetése a halál. Az a félelem kísértette, hogy a bűn annyira sértő az Atya szemében, hogy nem tud megbékülni Fiával. A borzalmas kísértés, hogy az Atya örökre elhagyta Őt, kényszerítette ki belőle a kereszten az átható kiáltást: »Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?«” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, II. köt., Krisztus szenvedései c. feje.)

A kereszthalállal járó testi gyötorem mellett, a második halál lelki szenvedései folytán, a félelemnek olyan mértékét élte át Jézus, ami emberi szavakkal le nem írható. Bizhatunk tehát, hogy pontosan tudja, mit élünk mi át olykor, és szeretne megszabadítani bennünket gyötrő félelmeinktől.

2 Mi az, ami annyira megkötözi az embert a félelem területén, hogy különösen nehezen tud győzelemre jutni e tekintetben?

Jób 3,25 ■ „Amitől remegve remegtem, az jött reám, és amitől rettegtem, az esett rajtam.”

Ésa 49,14 ■ „És szól Sion: Elhagyott az Úr engem, és rólam elfeledkezett az Úr!”

Zsolt 69,2-4 ■ „Szabadíts meg engemet, oh, Isten, mert a vizek lelkemig hatottak. Mély sárba estem be, ahol meg nem állhatok; feneketlen örvénybe jutottam, és az áradat elborít engem. Elfáradtam a kiáltásban, kiszáradt a torokom; szemeim elbágyadtak, várván Istenemet.”

Minden embernek vannak olyan félelmei, amelyekről úgy gondolja, kevés lenne az ereje azok elhordozásához. Úgy szoktuk mondani, hogy van, amit nem bíránk elviselni. Ezekről félünk, próbáljuk magunktól távol tartani, még a gondolatát is kerüljük. Amikor Istenhez megtér valaki, akkor élete számos területét Isten kezébe adja, és örömmel engedelmeskedik az Úr felismert akaratának. De vannak olyan területek, amelyeket különösen nehezen engedünk át Isten kezébe. Kimondatlanul is attól tartunk, hogy Isten netán olyan nehézséget enged meg, amelyet lelkileg nem tudnánk elhordozni. Jób perlekedésének is ez volt az egyik oka. Gyermekei elvesztésének a lehetősége különösen súlyos teher lehetett számára. Amikor bekövetkezett, úgy érezte, Isten azt engedte meg életében, amitől a legjobban félt, és ami számára már túl sok volt. Idézett panaszából érződik, korábban is magában hordozhatta a félelmet, hogy mi lesz akkor, ha Isten nem óvja meg azoktól a szenvedésektől, amelyekről leginkább retteg.

Amikor Isten többet enged meg annál, mint amit elhordozhatónak gondolunk, akkor ösztönösen félni kezdünk és bizalmatlanná válunk Vele szemben. A 69. zsoltár írójával együtt átéljük azt a belső hitküzdelmet, mely a félelmetes nehézségek között gyakran elér bennünket. Ilyen esetekben gyakran ez a kérdés visszhangzik a mi lelkünkben is: „Veszély közeleg, félek, Isten pedig nem hallgat meg, nem segít, pedig tudja, hogy ezt nem bírom már elviselni. Miért van ez így?”

3 Hogyan viszonyul Isten az ember külső veszélyektől és ellenségtől való félelméhez? Milyen megoldást kínál a félelem legyőzéséhez?

Mk 4,39–40 ■ „Felkelvén megdorgálta a szelet, és mondta a tengernek: Hallgass, némulj el! Elállt a szél, és lett nagy csendesség. És mondta nekik: Miért vagytok ily félénkek? Hogy van, hogy nincs hitetek?

Mk 5,36 ■ „Ne félj, csak higgy!”

Zsolt 91,10–12 ■ „Nem illet téged a veszedelem, és csapás nem közelget a sátorodhoz, mert az ő angyalainak parancsolt felőled, hogy őrizzenek téged minden utadban. Kézen hordoznak téged, hogy meg ne üssed lábadat a kőbe.”

1Kor 10,13 ■ „Nem egyéb, hanem csak emberi kísértés esett rajtatok: de hű az Isten, aki nem hagy titeket feljebb kísértetni, mint elszenvedhetitek; sőt a kísértéssel egyetemben a kimenekedést is megadja majd, hogy elszenvedhessétek.”

Mt 10,29–31 ■ „Nemde két verebecskét meg lehet venni egy kis fillérért? És egy sem esik azok közül a földre a ti Atyátok akarata nélkül! Nektek pedig még a fejetek hajszálai is mind számon vannak. Ne féljete azért, ti sok verebecskénél drágábbak vagytok.”

Zsolt 50,15 ■ „Hívj segítségül engem a nyomorúság idején, én megszabadítlak téged, és te dicsőítesz engem!”

.....

.....

.....

Amikor Jézus a vihart lecsendesítette, akkor világossá tette a tanítványok számára, hogy a félelem ellenség, nem Isten akarata, és nem maradhat meg tartósan az életünkben. Sőt Jézus egyenesen megfeddte a tanítványokat, amiért nem tudták legyőzni a mindent eluraló félelmet magukban. Jézus ezt annak ellenére kérte számon rajtuk, hogy a vihar ereje már-már össze-

törte a hajót. Talán túlzásnak gondolhatjuk, hogy egy emberileg kilátástalan helyzetben miért várt ilyen sokat tőlük, hiszen ha valamikor, akkor itt érthető a pánikreakció.

Azt akarta nekik megtanítani Jézus, hogy a félelem legyőzése nem a körülmények alakulásától függ, hanem egyedül a bennünk levő hittől. Itt a földön a körülmények mindig kiszámíthatatlanok lesznek, és ha függünk ezektől, akkor soha nem lesz békességünk. Csak akkor tudunk a körülmények fölé emelkedni, ha ezekről le vesszük a kezünket, tekintetünket, és a láthatatlan, de stabil kősziklára támaszkodunk: Jézus ígéreteire. Nem önmagukban a külső veszélyek okozzák a félelmet, hanem belső bizonytalanságunk, a bizalomhiányunk Istenben. A fejünkben dől el, hogy átadjuk-e magunkat a félelemnek a külső veszélyek közepette, vagy pedig inkább Jézus ígéreteiben bízunk, ezekre összpontosítjuk figyelmünket. Magunk döntünk amellett, hogy inkább félünk a külső veszélytől, vagy Jézusban bízunk.

Látszólag egyszerű a megoldás, ennek ellenére nem becsülhetjük le a félelem erejét. Csak abban az esetben tudunk győzni felette, ha az Istenben való bizalmunk nagyobbra nő, mint az előttünk tornyosuló veszélyek miatti kételkedésünk nagysága.

A hitünk nagyságát nem a vallásos buzgalmunk alapján mérhetjük le, hanem azokon a területeken, ahol nem tudunk győzni félelmeinken.

„A félelem könnyen kételkedésbe taszít bennünket. De amint Jézus hittel nyugodott Atyja gondviselésében, nekünk is úgy kell megpihenni Megváltónk gondoskodásában. Ha a tanítványok bíztak volna Mesterükben, békességük lett volna az ádáz viharban is. A veszedelemben tanúsított félelmük azonban kimutatta hitetlenségüket. Erőlködésükben, hogy megmeneküljenek, megfélelkeztek Jézusról, és csak akkor fordultak ahhoz, aki segíthet rajtuk, amikor már nem bízhattak magukban.” (Ellen G. White: *Értelem, jellem, egyéniség*, II. köt., Kedély, gondok, félelem c. fej.)

Isten számos ígéretet tartogat számunkra, melyek azt a bizalmat növelhetik bennünk, ami a félelem legyőzéséhez szükséges. A Szentírás mindegyik kételyünkre tartogat választ és ígéretet. Ha megkísért a gondolat, hogy Isten elfeledkezett rólunk, eszünkbe juthat **Ésa 49,15**. Ha azt gondoljuk, Isten nem figyel ránk eléggé, akkor vegyük emlékezetünkbe **Mt 10,29–31**-et. Ha úgy tűnik, Isten nem ura minden körülménynek, emlékezzünk **Zsolt 91,10–12**-re. Ha megkísért is a gondolat, hogy Isten túl nagy próbát enged meg, amit már nem tudunk elviselni, erősítsen meg **1Kor 10,13** ígérete és Jézus **Mt 10,29–31**-ben foglalt tanítása. Ha a nyomorúság szinte teljesen elborít minket, jusson eszünkbe **Zsolt 50,15**!

Jézus példát mutatott arra, hogyan lehet ezen a földön a külső veszélyektől és ellenségektől való gyötrő félelem nélkül élni. Ez egyedül csak akkor lehetséges, ha el tudunk rejtőzni Istenben, és teljes bizalommal belekapaszkodunk ígéreteibe.

4 Mi az ember része abban, hogy a gyötrő félelemtől megszabaduljon? Miért ennyire nehéz ez?

1Sám 30,6 ■ „Dávid igen nagy szorultságba jutott, mert a nép [arról] beszélt, hogy megkövezi őt, mivel az egész nép lelke elkeseredett fiaik és leányaik miatt. Dávid azonban megerősítette magát az Úrban, az ő Istenében.”

1Móz 32,24 ■ „Jákób pedig egyedül maradt, és tusakodott övele egy férfiú, egész a hajnal feljöveteléig.”

Ap csel 3,19 ■ „Bánjátok meg azért és térjete meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek, hogy így eljöjjenek a felüdülés idei az Úrnak színétől.”

.....

.....

.....

Az Isten iránti bizalom nem egyik pillanatról a másikra születik meg. Az ember ösztönösen annak hisz, amit a szemeivel lát. A veszélyeket, nehézségeket reflexszerűen magunk akarjuk megoldani. Ha nem sikerül egyféleképpen, próbálkozunk más módon, újra és újra, kimerülésig. Féélmeinket csak végső esetben merjük a Teremtőre bízni. Az ember legnehezebben a magabizásáról tud lemondani.

A láthatatlanba kapaszkodni csak akkor tudunk, ha számos esetben tapasztaltuk Isten kegyelmét és segítségét, ha már nagyon jól megismertük Őt. Ha az ember elmegy otthonról, akkor nem hagyja nyitva a lakását, mert tart a tolvajoktól. De ha a családtagjai otthon vannak, akkor nem zárja be az ajtót, és mégsem fél, mert ismeri őket, megbízik bennük, rájuk meri bízni értékeit. Istennel való kapcsolatunknak is bizalmon kell alapulnia. Ha igazán bízánk Őbenne, értékeinket, gondjainkat habozás nélkül a kezére tudnánk bízni. Eszünkbe se jutna kételkedni a jóindulatában, szeretetében és megbízhatóságában.

Sokan azért nem tudnak Istenbe kapaszkodni a külső veszélyek esetén, mert úgy érzik, bűneik miatt Isten nem segíthet rajtuk. A jól működő lelkiismeret érzékeli az Istentől való eltávolodást, és ha ilyen állapotban (ami sajnos nem ritka) veszélyhelyzetbe kerül, akkor nem tud belekapaszkodni teljes bizalommal Istenbe. Ennek a példája volt Dávid siklági tapasztalata, amikor az ő hibájából veszítették el ő és emberei családjaikat és javaikat. Dávid különösen nehéz helyzetbe került, hiszen emberei is szembefordultak vele, már a megkövezésen gondolkodtak. Emberileg egyedül maradt, valóságos életveszélyben, külső segítség nélkül, ráadásul saját hibájából, amiről tudta, hogy Isten akaratával, tanácsával ellentétes lépés miatt következett be. Mégis hitben gyorsan át tudta küzdeni magát az őt körülvevő sötétségen, és megbánással Istenhez fordulva meg tudta erősíteni magát az Úrban.

Jákób küzdelme az angyallal hasonló küzdelmet szemléltet. Reménytelennek tűnő veszélyhelyzetben volt. Nagyon félt Ézsau bosszújától, amely a maga bűnének következménye volt. Eszébe

juthatott, Isten talán megengedi, hogy most learassa tette következményét. Félelmében Istenhez fordult, és bocsánata, kegyelme elnyeréséért folytatott kitartó imaküzdelmet. Egész éjszaka küzdött az angyallal, és hajnalra jutott el odáig, hogy tehetetlenségében, de hitét semmiképpen fel nem adva kimondja ezt a végső szót: „Nem bocsátlak el téged, míg meg nem áldasz engem.” (1Móz 32,26) Ily módon mindenestől rábizta magát, aki megáldotta őt. Ekkor lelke felszabadult a rettegő félelemtől, még mielőtt látta volna, hogy mi lesz a veszedelmes helyzet kimenetele. Így szólt: „Láttam Isten színről színre, és megszabadult az én lelkem.” (1Móz 32,30)

A félelmek legyőzése csak küzdő imában lehetséges. Valóságos belső küzdelem bontakozik ki a félelmeink és Istenbe vetett bizalmunk között. És bár igaz, hogy Isten kiment a külső veszélyekből akkor is, ha saját hibánkból kerültünk nehéz helyzetbe, de a valódi bűnbánat és bűnrendezés ennek minden esetben előfeltétele. Isten bűnnel együtt nem lakik és nem támogathat olyan úton, ami a bűnt erősítené bennünk. Ezért rendkívül fontos, hogy soha ne halogassuk a bűnrendezést, mert az élet viharaiiban nagy veszélynek tesszük ki magunkat, ha messzire sodródunk Istentől. Nem Isten fog ránk jobban haragudni, hanem mi leszünk azok, akik nehezebben merünk az Úrhoz fordulni teljes bizalommal a bajban. Dávid és Jákób esete mutatja, hogy még előzőleg elrendezett bűnökkel is küzdelemben kerülhet megerősíteni magunkat Istenben. Mennyivel nehezebb ez, ha előbb még a bűnünket is el kell rendeznünk Vele. Tanuljunk hát az ő esetükből.

A hit ajándékához valójában a legyőzött félelmeken keresztül vezet az út. Az Istenbe vetett hit és bizalom csak akkor növekedik, ha hitből cselekszünk, ehhez viszont kockáztatni kell. A hitbeli lépés mindig vízen járás. Nem látjuk milyen támasz van a következő lépésünk alatt, mert hitben tesszük meg. Vízre lépni pedig legyőzött félelmek árán lehet. Ha tehát valaki hitben növekedni akar, nem úszhatja meg a félelmeivel való kitartó küzdelmet.

„A kétséggel és félelemmel vívott harcban a hit növekedik. Az Úr gyakran hoz minket nehéz helyzetbe, hogy komolyabb igyekezetre serkentsen. Gondviselése folytán olykor rendkívüli bosszantó esetek történnek meg velünk, hogy próbára tegye türelmünket és hitünket. Az Úr kipróbálja bizalmunkat is. Meg akar tanítani, hol keresünk segítséget és erőt a szükség idején. Így nyerünk gyakorlati ismereteket isteni szándéka felől, melyekre igen nagy szükségünk van az életünkben. A hit a kétséggel és félelemmel vívott kemény tusában növekedik erőssé.” (Ellen G. White: *Értelem, jellem, egyéniség*, II. köt., Kedély, gondok, félelem c. fej.)

5 A gyötrelem elkerülése mellett miért fontos még, hogy legyőzzük a külső veszélyektől és ellenségtől való félelmet?

Józs 1,7.9 ■ „Csak légy bátor és igen erős, hogy vigyázz és mindent ama törvény szerint cselekedjél, amelyet Mózes, az én szolgám szabott elődbe; attól se jobbra, se balra ne hajolj, hogy jó szerencsés lehess mindenben, amiben jársz! (...) Avagy nem parancsoltam-e meg neked: légy bátor és erős? Ne félj, és ne rettegj, mert veled lesz az Úr, a te Istened mindenben, amiben jársz.”

1Sám 17,49–50 ■ „Dávid benyúlt kezével a tarisznyába, kivett onnan egy követ, és elhajítván, homlokán találta a filiszteust, úgy, hogy a kő homlokába mélyedt, és arccal a földre esett. Így Dávid erősebb volt a filiszteusnál, parittyával és kővel. Levágta a filiszteust és megölte őt, pedig kard nem is volt Dávid kezében.”

Lk 21,26 ■ „Amikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azoknak várása miatt, amik e föld kerektségére következnek: mert az egek erősségei megrendülnek.”

Bír 6,14 ■ „Az Úr hozzá fordult, és mondta: Menj el ezzel a te erőddel, és megszabadítod Izráelt Midián kezéből. Nemde én küldelek téged?”

2Móz 3,10 ■ „Most azért eredj, elküldlek téged a fáraóhoz, és hozd ki az én népemet, az Izráel fiait Egyiptomból.”

„Istennek hűséges, bátor szolgákra van szüksége, akik elviszik ennek a világnak az örömeit. A szeretet evangéliumának hirdetése Sátán fejedelemsége alatt a legnemesebb, legmagasabb rendű, de egyben a legtöbb szeretetet, kitartást és bátorságot igénylő munka, amit ember végezhet ezen a világon. Krisztus visszajövetelének közeledtével, ahogyan a gonoszság sokasodik, a szeretet pedig hidegül, ez a feladat is egyre nehezebb és nehezebb lesz. Isten igájában állni és az Ő terhet hordozni az Ő ereje nélkül senki nem tudja, de életüket nem kímélő, félelmeiket legyőző, bátor munkások nélkül viszont Isten ereje nem tud megnyilvánulni. Akik ilyen szolgálatot vállalnak, azok is ismerik a külső veszélyektől és ellenségtől való félelmet, de ismerik a győzelem tapasztalatát is. A bátorság nem a félelem hiánya, hanem a legyőzött félelem gyümölcse, és bátor emberek nélkül nem lehet a földkerekség legfontosabb munkáját elvégezni.

A veszedelem idején az egyháznak olyan munkáshadseregére van szüksége, amelynek tagjai – mint Pál – hasznos szolgálatra nevelődtek, akiknek mély tapasztalatuk van az Isten dolgaiban, akik komolyak és buzgók. Megszentelt, önfeláldozó férfiak kellenek, akik nem riadnak vissza a megpróbáltatásoktól és felelősségtől, akik bátrak és hűek, szívükben kiformalódott Krisztus, a »dicsőség ama reménysége«, és szent tűzzel érintett ajakkal »hir-

detik az Igét«. Ilyen munkások hiányában szenved Isten ügye, és a végzetes tévtanok mint halálos mérgek fertőzik meg az emberiség erkölcsét, és fosztják meg reményétől.” (Ellen G. White: *Az evangélium szolgálói*, Legyetek erősek az Úrban c. fejt.)

Mi lett volna Izráel népével, ha Isten nem talál a nép között egy félelmeit legyőző Józsuét? Mi lett volna Izráel seregével, ha Dávid nem áll ki az Istent gyalázó filiszteus, Góliát ellen, és az Úr nevében nem győzi le? Hogyan hozta volna ki az Úr Izráel népét Egyiptomból, a szolgaság házából, ha Mózes nem tudja legyőzni a félelmeit, és megfutamodik az elhívás elől? Hajlamosak vagyunk úgy gondolkodni, hogy Isten majd úgyis talál valakit, akire rá lehet bízni a munkát. De az a valaki szintén ember lesz, aki a maga életének félelmeit és rettegeseit legyőzi. Miért ne lehetnék ez az ember én, vagy te? Ha mi nem vállaljuk a feladatot, és ha más is hozzánk hasonlóan gondolkodik, akkor kiket fog az Úr összegyűjteni a végidő harcainak nagy zászlója alá?

Isten megismerésére és tapasztalatokra vágyunk, azoktól reméljük hitünk növekedését és lelkiezőnk erősödését. De Isten a tapasztalatokat a hit megnyilvánulására adja válaszként. A hit cselekedetéig pedig minden esetben a legyőzött félelmeken keresztül vezet az út. Ezért nem csak a szenvedés elkerülése miatt kell szabadulnunk a félelmeinktől, de Isten seregébe is ez az egyik szükséges ajánlólevél.

6 Milyen szomorú sors vár azokra, akik ezt a küzdelmet elveszítik? Ezzel szemben mit ígér Isten azoknak, akik legyőzik a félelmeiket?

Jel 21,7–8 ■ „Aki győz, örökségül nyer mindent; annak Istene leszek, és az fiam lesz nekem. A gyáváknak pedig és hitetleneknek, utálatosoknak és gyilkosoknak, paráznáknak

és bűbajosoknak, bálványimádóknak és minden hazugoknak, azoknak része a tűzzel és kénkövel égő tóban [lesz], ami a második halál.”

Zak 12,8–9 ■ „Azon a napon oltalma lesz az Úr Jeruzsálem lakosának, és azon a napon olyan lesz köztük a legalábbvaló, mint Dávid, a Dávid háza pedig, mint az Isten, mint az Úrnak angyala őelöttük. És azon a napon lesz, hogy kész lesznek elveszteni minden pogányt, akik Jeruzsálemre támadnak.”

Isten két kategóriára osztja az emberiséget. Nem jókra és rosszakra, sem pedig többségükben jókra, vagy többségükben gonoszokra – ahogyan ezt sokan gondolnák. A két csoport abban különbözik egymástól, hogy egyik győz a bűn felett, míg a másik alulmarad ebben a küzdelemben. A győzők örökölnék mindent, Istenük lesz az Úr, és ők fiai lesznek, míg a másik csoport sajnos mindent elveszít. Milyen szomorú, hogy lesznek olyanok, akik éveken keresztül hősiesen küzdöttek, de végül mégiscsak feladják és egész életüket, valamint Krisztus értük kifolyt vére is így hiábavalóvá lesz.

Különös, hogy a Jel 21,7 versében a vesztesek közül legelsőnek a gyávákat említi az Ige. Talán azért, mert ez a legelső feltétel, hogy az ember egyáltalán elinduljon a hit útján. Ha nem tudja legyőzni félelmeit, nem kaphatja meg a szükséges hitet, és „hit nélkül nem lehet Istennek tetszeni”.

De ne csüggedjünk el! Isten nem egyből állít bennünket a legnagyobb akadályok elé. Mindig csak akkora küszöböt ad utunkba, amelyet könnyedén át tudunk lépni. De mindig egy kicsivel magasabb következik. Viszont soha nem tesz akkora terhet ránk, amihez ne adná meg a szükséges erőt. Ezért senki nem tud mentséget találni, ha mégis visszalép. Az Úr útjain nem lehet

találni kifogásokat a meghátrálásra. „Az igaz pedig hitből él. És aki meghátrál, abban nem gyönyörködik a lelkem. De mi nem vagyunk a meghátrálás [emberei], hogy elveszünk, hanem a hitéi, hogy életet nyerjünk.” (Zsid 10,38–39)

Akik győznek, azokat az Úr megerősíti. Nem kell félnünk, hogy a remegő szívvel meghozott, győzelemre vezető döntésünk pillanatában jellemző állapotunkban maradunk. Ha az Ő oldalára álltunk, ha hittel belekapaszkodtunk, és életünket, mindenünket Rá bíztuk, akkor el fog halmozni kegyelme ajándékaival. A győztes nép között a legalávalóbb is olyan lesz, mint Dávid, és Dávid háza, mint Isten. A vég idején, az emberi történelem legnagyobb nyomorúsága közepette, amikor mindenki elhal a félelemtől és azok várásától, amelyek a Föld kerektségére következnek, Isten győzői a legbátrabbak lesznek. Megtapasztalják Isten szabadítását. Olvassuk el a 91. zsoltárt! Induljunk hát el a hit útján, és győzzük le – az Úrral együtt – félelmeinket!

„Luther Márton amikor bátortalanító híreket kapott, gyakran szólt így: »Jöjjetek, énekeljünk el a 46. zsoltárt.« Ez a zsoltár a következő szavakkal kezdődik: »Isten a mi oltalmunk és erősségünk. Igen bizonyos segítség a nyomorúságban. Azért nem félünk, ha elváltoznék is a föld, ha hegyek omlának is a tenger közepébe.« Ő, bárcsak mi is a szomorúság, sírás és csüggedés helyett a nehézségek áradata között, amelyek már-már elnyeléssel fenyegetnek, nemcsak segítségül hívnánk Istent, hanem a megmaradt és remélt áldásokért dicsőíteni is tudnánk! Ha dicsőítenénk Őt azért, hogy képes rajtunk segíteni, akkor (...) többet tapasztalnánk szabadító kegyelméből.” (Ellen G. White: *Életünk és munkánk*, Állhatatosság a szenvedésben c. fejezet)

Az e heti adomány az eleki szociális otthon munkáját támogatja.

Lelki békesség „a halál árnyékának völgyében” is

1 Járt-e Dávid „a halál árnyékának völgyében”, amikor folyvást menekülnie kellett Saul elől? Miért volt békessége mégis?

Zsolt 23,5 ■ „Még ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert te velem vagy, a te vessződ és botod vigasztalnak engem.”

Zsolt 56,11–12 ■ „Dicsérem Istent az ő ígéretéért, dicsérem az Urat az ő ígéretéért. Istenben bízom, nem félek, ember mit árthatna nékem?”

.....

.....

.....

Így emlékszik vissza Dávid az átélt küzdelmekre, életveszélyes helyzetekre, melyekből éppen csak megmenekült. Visszatekintve életünk nehéz időszakaira, és lélekben készülve az előttünk álló próbatétel idejére, el tudjuk-e mondani mi is bizakodva: „Nem félek a gonosztól, mert Te velem vagy”? Szükséges, hogy felvértezzük, megerősítsük lelkünket ezzel az ígével: „Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk?” (Rm 8,32)

Miként szolgált vigasztalásul a juhoknak a pásztor kezében lévő vessző és bot? A vessző egy hosszú és vékony pálca volt a

juhok terelésére, a *bot* pedig egy rövid és vastag eszköz a juhok támadásoktól való védelmezésére. A helyzet és a pásztor szakértelme döntötte el, hogy mikor melyiket használta. A pásztor közelségében a juhok teljes biztonságban érezhették magukat.

2 Miért vagyunk békétlenek és feszültek sokszor akkor is, amikor nem vagyunk fenyegetett élethelyzetben?

1Móz 3,9–11, vö. 1Móz 2,17 ■ „Szólította az Úr Isten az embert, és mondta neki: Hol vagy? Ő felelt: Szavadat hallottam a kertben, és félttem, mivelhogy mezítelen vagyok, ezért elrejtőztem. Mondta Isten: Ki mondta neked, hogy mezítelen vagy? Avagy talán ettél a fáról, melytől tiltottalak, hogy arról ne egyél?”

.....

.....

.....

A Biblia már a legelső lapjain szól arról, hogy miképpen vert gyökeret az ember lelkében a félelem, a nyugtalanság, a békétlenség. A bűneset első következményeként jelent meg a félelem és a kiszolgáltatottság érzése, az addig ismeretlen belső szorongás. Ettől fogva vált „félőlénnnyé” az ember, akinek gyakori, csaknem állandó életérzése a félelem, még a békésebb körülmények között is.

Mindannyian tapasztalhatjuk, nem kell különösebb „veszélyhelyzet” ahhoz, hogy békétlenek, türelmetlenek legyünk másokkal, szeretteinkkel, sokszor önmagunkkal szemben is. Isten jelenlétének a bizonyossága nélkül akkor is feszültek és békétlenek lehetünk, ha nem is „bántott” senki közvetlenül. Hogy ne félnénk „a halál árnyékának völgyében”, ha ennél jóval veszély-

telenebb élethelyzetek is képesek megzavarni nyugalmunkat, békességünket. Békétlenségünk fő oka Istentől való eltávolodásunk, elidegenedésünk, ami ott fészkel a megromlott emberi természetünkben.

„A hitetlenek [és itt ne az Isten-tagadó hitetlenekre gondoljunk, hanem a valódi hit hiányára] olyanok, mint egy háborgó tenger, mely nem nyughat, és melynek vize iszapot és sárt hány ki. Nincs békesség, szól Isten, a hitetleneknek!” (Ésa 57,20–21)

3 Milyen békességet kínál Jézus az övéinek? Hogyan jellemzi Pál apostol „Isten békességét” egyik levelében?

Jn 14,27 ■ „Békességet hagyok nektek, az én békességemet adom nektek, nem úgy adom nektek, amint a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen!”

Jn 16,33 ■ „Azért beszéltem ezeket nektek, hogy békességetek legyen énbennem. E világon nyomorúságotok lesz, de biztatok, én meggyőztem a világot.”

Fil 4,7 ■ „Istennek békessége – mely minden értelmet felülhalad – meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.”

Öröklött természetünkből fakadóan nem találhatjuk meg magunkban a békesség forrását, csakis rajtunk kívülálló forrásból nyerhetjük el. A Szentírás rendkívüli ajándékot kínál fel nekünk: „Isten békességét”. Ezt ígérte meg Jézus tanítványainak halála előtt, búcsúbeszédében. Hatalmas, szinte felfoghatatlan ígéret ez: „az én békességemet adom nektek”. Jézus hozzáteszi:

„nem úgy adom, ahogy a világ adja”. Nem olyan békesség ez, amelyet a világ valaha is adni tudna! Nem változó, nem a kedvező körülmények vagy a jószerencse függvénye. Nem csak addig tart, amíg a külső körülmények számunkra kedvezően alakulnak. Jézus azt ígéri, hogy ez a békesség „nyomorúságok” között, sőt még „a halál árnyékának völgyében” is a miénk lehet.

Pál apostol nem talált annál jobb kifejezést erre a békességre, mint hogy „minden értelmet felülhaladó” békesség ez (Fil 4,7). Emberi fogalmakkal még körülírni sem lehet megfelelően ezt a békességet. Jézus tanítványai viszont naponta szemlélhették, csodálhatták, szinte tapinthaták ezt a békességet Mesterük közelségében.

„Jézus gyengéd részvéte gyógyírként hatott a fáradt, elgyötört szívekre. Őt még a dühös ellenség háborgása közepette is a béke légköre lengte körül.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Kapernaumban c. fej.)

„Jézus a békesség ígérését adta tanítványainak röviddel megfeszítése előtt: Jn 14,27. Ez a béke nem a világhoz való alkalmazkodás eredménye. Krisztus sohasem szerzett békét a gonosszal való kiegyezéssel. A Krisztus tanítványaira hagyományozott béke inkább belső, mint külső béke. Ez marad meg követőinek az eljövendő harcokban és küzdelmekben is.

Önmagáról mondta Krisztus: »Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, békességet bocsássák e földre; nem azért jöttem, hogy békességet bocsássak, hanem hogy fegyvert.« (Mt 10,34) Ámbár Ő a Békesség Fejedelme, mégis szakadás okozója lett. Azért jött a földre, hogy üdvösséget, reménységet hirdessen, és örömet ébresszen az emberek szívében, mégis olyan küzdelmet nyitott meg, amely mély sebeket ejt, és erős szenvedélyeket gyújt fel.” (Ellen G. White: *Az apostolok története, A Magas Tanács előtt* c. fej.)

4 Milyen szavakkal fordult Jézus tanítványaihoz, amikor halálfélelem fogta el őket a tengeri viharban?

Mk 4,35-40 ■ „Azután mondta nekik azon a napon, amint este lett: Menjünk át a túlsó partra. Elbocsátva azért a sokaságot, elvitték őt, úgy, amint a hajóban volt. (...) Akkor nagy szélvihar támadt, a hullámok pedig becsaptak a hajóba, annyira, hogy már-már megtelt. Ő pedig a hajó hátulso részében aludt a fejaljon. Fölkeltették őt és mondták neki: Mester, nem törődsz vele, hogy elveszünk? Ő pedig felkelve megdorgálta a szelet, és mondta a tengernek: Hallgass, némulj el! Elállt a szél, és lett nagy csendesség. Ekkor mondta nekik: Miért vagytok ilyen félnékek? Hogy van, hogy nincsen hitetek?”

.....

.....

A tanítványok veszedelemben tanúsított félelme megmutatta hitetlenségüket. Miközben minden lehetséges erőfeszítést megtettek, hogy mentsék életüket és a hajót, elfeledkeztek Jézusról. Csak akkor fordultak hozzá, amikor már minden reményük elveszett.

„Milyen gyakran szerzünk a tanítványokéhoz hasonló tapasztalatot! Amikor a kísértés vihara ránk tör – rettentő villámok cikáznak és a hullámok átcsapnak rajtunk –, egyedül küszködünk a viharral, mert elfelejtjük, hogy Valaki segíthet. Saját erőnkben bízunk, míg reményünk a porba nem hull, és úgy nem érezzük, hogy már-már elveszünk. Ekkor eszünkbe jut Jézus, és ha hívjuk Őt, hogy mentsen meg, nem kiáltunk hiába. Bár szomorúan megrója hitetlenségünket, magabízásunkat, sohasem tagadja meg a szükséges segítséget. Legyünk szárazföldön vagy vízen, ha Meg-

váltónk a szívünkben él, nem kell félnünk. Az Üdvözítőbe vetett élő hit által lecsendesül az élet tengere, és Ő olyan módon szabadít meg a veszedelemből, ahogy azt a legjobb-
nak ítéli.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, „Hallgass, némulj el!” c. fejt.)

Ellen G. White így emlékezik vissza egyik viharos hajóújtjára:

„Bostonba menet gőzösre szálltunk Portlandban. Dühöngő vihar kerekedett, nagy veszedelembé kerültünk. A hajó ijesz-
tően hánykódott, a hullámok becsaptak a fülkék ablakán. A nők termében nagy volt az ijedtség. Sokan bevallották bű-
neiket, és Istenhez kiáltottak kegyelemért. Volt, aki szűz Má-
riát hívta segítségül, mások megfogadták, hogy ha eléri a
szárazföldet, Isten szolgálatára szentelik életüket. Rémület és
zűrzavar uralkodott. Amikor a hajó az oldalára fordult, egy nő
megkérdezte tőlem: »Maga nem fél? Lehet, hogy sohasem
érjük el a szárazföldet!« Mondtam neki, hogy Krisztus a me-
nedékem, és ha munkám véget ért, mindegy, hol halok meg.
De ha még nem fejeztem be feladatomat, az óceán összes vize
sem tud megfullasztani. Bízom Istenben. Baj nélkül megérke-
zünk, ha ez szolgálja dicsőségét.” (*Bizonyságtételek*, I. köt., 80. o.)

5 Hogyan élték át az apostolok az őket ért megpróbál-
tatásokat? Tapasztalták-e „Jézus békességét” az üldö-
zések közepette is?

Zsid 11,36–37 ■ „Megcsúfoltatások és megostoroztatások
próbáját állták ki, sőt még bilincseket és börtönt is, meg-
köveztettek, kínpróbát szenvedtek.”

Ap csel 12,1–6 ■ „Abban az időben pedig Heródes király el-
kezdett kegyetlenkedni némelyekkel a gyülekezetből
valók közül. Megölette pedig Jakabot, János testvérét,
fegyverrel. Látván, hogy ez tetszik a zsidóknak, föltette

magában, hogy elfogatja Pétert is. (...) Akit el is fogatva, tömlöcbe vetett, átadva négy négyes katonai szakasznak, hogy őrizték őt, húsvét után akarta őt a nép elé vezettetni. Péter azért őriztetett fogságban, a gyülekezet pedig szüntelen könyörögött érte Istenhez. Amikor pedig Heródes elő akarta őt vezettetni, azon az éjszakán aludt Péter két vitéz között, megkötözve két láncsal, és örök őrizték az ajtó előtt a tömlöcöt.”

Ap csel 16,20–25 ■ „[Ilyen vádat emeltek Pál és Silás ellen Filippiben:] Ezek az emberek zsidó létükre megháborítják a mi városunkat, és olyan szertartásokat hirdetnek, melyeket nem szabad nekünk bevennünk, sem cselekednünk, mivelhogy rómaiak vagyunk. Velük együtt feltámadt a sokaság is ellenük. A bírák pedig letépetve ruhájukat, megvesszőztették őket. És miután sok ütést mértek rájuk, tömlöcbe vetették őket, megparancsolva a tömlöctartónak, hogy gondosan őrizze őket. Aki, miután ilyen parancsolatot vett, a belső tömlöcbe vetette őket, és lábukat kalodába szorította. Éjfél tájban pedig Pál és Silás imádkozva, énekkel dicsőítette Istent. A foglyok pedig hallgatták őket.”

A tanítványokban gyakran nyilatkoztak meg emberi gyarlóságok – félelem, féltékenység, indulatosság és gyávaság – a Jézussal töltött három és fél év alatt. A kisebb próbákban is fel-feltörtek ösztönös természetük rútságai. De micsoda változás ment végbe magatartásukban, jellemükben, amint Krisztus feltámadása nyomán szilárdná lett a hitük, és kiáradt rájuk a Szentlélek! Szélességgel fogadták az őket ért támadásokat. A magabízó, gyáva Péterből is a legalázatosabb, de egyben a legbátrabb tanítvány lett az őskeresztény korban.

„Péter apostolt nem félemlítette meg az a helyzet, amelybe került. Krisztus visszafogadta őt tagadása után. Ettől kezdve rendíthetetlen bátorsággal vállalta a kockázatot, nemes merészséggel hirdette a megfeszített, feltámadt és mennybe ment Üdvözítőt. Zárkájában eszébe jutott Krisztus szava: »Bizony mondom neked, mikor ifjabb voltál, felővezted magad, és oda mentél, ahová akartál. Amikor megöregszel kinyújtod kezedet, és más övez fel téged és oda visz, ahová nem akarod.« (Jn 21,18) Péter azt hitte, eljött az idő, hogy életét adja Krisztusért.” (Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1911. április 27.; „A Te Igéd igazság”, 164. o.)

„[Pál és Silás] nagy kínokat álltak ki, de nem zúgolódtak. Ellenkezőleg, a börtön sötétségében és elhagyatottságában is az ima szavaival bátorították egymást, hálát adtak, hogy méltónak találtattak a Krisztusért való szenvedésre. Szívük felvidult a Megváltójuk iránti mély és forró szeretettől. Pál Krisztus tanítványainak az üldözésére gondolt, melyben közreműködött, és örült, hogy szeme megnyílt a tisztánlátásra, s szíve most már érzi annak a dicsőséges igazságnak a hatalmát, amit egykor megvetett. A többi fogoly csodálkozva hallgatta a belső börtönből kihangzó ének és ima hangját. Megszokták, hogy kiabálás, átkozódás és káromkodás töri meg az éjszaka csendjét, de eddig még sohasem hallottak ebből a sötét cellából imát és dicséneket felhangzani. Az örök és a foglyok csodálkozva kérdezték egymástól: Kik ezek az emberek, akik fáznak, éheznek, megkínóztattak, és mégis örülnek?” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Távoli tartományokban c. fej.)

„Mi adott erőt a múltban Krisztus követőinek a szenvedések között? Istennel, a Szentlélekkel és Krisztussal való közösségük! A gyalázat és üldöztetés sokakat elválasztott ugyan földi barátaiktól, de sohasem Krisztus szeretetétől. A vihar korbácsolta lelkeket akkor szereti legjobban az Üd-

vözítő, amikor az igazságért szenvednek. (...) Ha a hívőt az igazságért földi törvényszék elé állítják, Krisztus ott áll mellette. Ha börtönfalak közé kerül, Krisztus megnyilatkozik neki, és szeretetével vidítja fel szívét. Ha Krisztusért halált szenved, az Üdvözítő így szól hozzá: »A testet ugyan megölhetik, de a léleknek nem árthatnak.« »Bízzatok, én meggyőztem a világot.« »Ne félj, mert én veled vagyok; ne csüggedj, mert én vagyok Istened; megerősítelek, sőt megsegítlek, és igazságom jobbjával támogatlak.« (Jn 16,33; Ésa 41,10) (Ellen G. White: *Az apostolok története*, A Magas Tanács előtt c. feje.)

6 Milyen próbába kerül, és milyen hitbeli magaslatra fog eljutni a „maradék” hívő nép Krisztus második adventje előtt? Milyen ígéretek teljesedését fogják tapasztalni a legnagyobb megpróbáltatások között?

Mt 24,9 ■ „Akkor nyomorúságra adnak majd benneteket... gyűlöletesek lesztek minden nép előtt az én nevemért.”

Jel 14,12 „Itt van a szentek állhatatossága, itt, akik megtartják Isten parancsolatait és Jézus hitét.”

Jel 3,10 ■ „Mivel megtartottad állhatatosságra intő beszédemet, én is megtartalak téged a megpróbáltatás idején, amely az egész világra eljön, hogy megpróbálja e föld lakosait.”

Mal 3,17–18 ■ „Azon a napon – ezt mondja a Seregek Ura –, amelyet én szerzek, tulajdonommá lesznek, és kedvezek nekik, amint ki-ki kedvez a maga fiának, aki szolgálja őt. És megtértek, és meglátjátok, hogy különbség van az igaz és a gonosz között, Isten szolgálja között és aközött, aki nem szolgálja őt.”

Zsolt 91,7.9 ■ „Elesnek mellőled ezren, és jobb kezed felől tízezen, és hozzád nem is közelít... Mert azt mondtad: Az Úr az én oltalmam, a Felségest választottad hajlékoddá.”

„Amikor a támadások erősödnek, Isten szolgálói (...) elbizonytalanodnak, mert azt hiszik, ők hozták magukra a bajt. De lelkiismeretük és Isten Igéje meggyőzi őket arról, hogy helyesen cselekedtek, és bár a próbák még tartanak, ők erőt kapnak elviselésükhöz. A harc egyre súlyosabb lesz, de a veszéllyel együtt nő hitük és bátorságuk is. Ezt mondják: Nem merjük a világ kegyének elnyeréséért Isten szavát megmástitani, szent törvényének egyik részét lényegesnek, másik részét lényegtelennek tartani. Az Úr, akit szolgálunk, meg tud szabadítani minket. Krisztus legyőzte a föld hatalmaságait, és mi féljünk egy legyőzött világtól?

A ránk váró kín és gyötrelem olyan hitet igényel, amely elvisel fáradságot, késedelmet és éhséget, olyan hitet, amely a kemény próba idején sem lankad. A kegyelemidő alatt mindenki felkészülhet erre a próbára.

A Megváltó minden korszakban a megpróbáltatás iskolájában nevelte és fegyelmezte választottait. Keskeny ösvényen jártak, és megtisztultak a szenvedések kohójában. Jézusért elviseltek támadást, gyűlöletet, rágalmat. Harcok és fájdalmak árán is követték Megváltójukat. Megtagadták önmagukat, és keserves csalódásokban volt részük. Fájó élményeikből megismerték a bűn utálatosságát, hatalmát, terhét, keservét, és meggyűlölték a bűnt. Annak a végtelen áldozatnak a tudata, amelyet a menny gyógyulásukért hozott, szégyennel tölti el őket. (...) Mélységesen szeretnek, mert Isten sok bűnt bocsátott meg nekik. Akik osztoztak Krisztus szenvedésében, azok részesülni fognak dicsőségében is.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*, A nyomorúságos idő; Isten népe megszabadul c. fejezet)

*Az e heti adomány a nyári Biblia-táborokat támogatja.
– Hozzájárulás a táborok bérleti díjaihoz és költségeihez.*

Szabadulás a békétlenség gyökerétől, az énközéppontúságtól

1 Miképpen mutatott rá Jézus a békétlenség és boldogtalanság gyökerére? Mi minden, békétlenséget okozó tulajdonságtól szabadul meg az az ember, akinek a szeretetörvény van szívében?

Mt 16,25 ■ „Mert aki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt, aki pedig elveszti az ő életét énértem, megtalálja azt.”
1Kor 13,4-5 ■ „A szeretet hosszútűrő, kegyes [istenfélő], nem irigykedik, nem kérkedik, nem fuvalkodik fel. Nem cselekszik éktelenül [illetlenül], nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a gonoszt.”

.....

.....

.....

(Mit jelent az, hogy valaki „elveszíti az életét”? Hogyan fejeznénk ki ezt más szavakkal?)

„Csakis az önszeretet rontja meg békénket. Amíg önző énünk él, mindig készek vagyunk védekezni minden bántalom és sérelem ellen. Ha azonban önző lényünk már halott, és életünk Krisztussal Istenben elrejtett élet, akkor a velünk

szemben éreztetett lekicsinylés nem fáj többé. Süketek és vakok leszünk a gúnnyal és bántalommal szemben.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, Boldogok a szelídek c. feje.)

„Amikor gondolataink a saját énünknel időznek, eltávolodunk Krisztustól, az erő és az élet forrásától. Éppen ezért Sátán erőfeszítései állandóan arra irányulnak, hogy elfordítsa figyelmünket a Megváltóról, és így megakadályozza, hogy lelkünk egységbe és közösségbe forrjon Krisztussal.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, 62. o.)

„Szelídség, gyengédség, hosszútűrés, mindennek az elviselése, elhordozása – ezek a szeretet fájának értékes gyümölcsei.” (Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1885.; „A Te Igéd igazság”, 183. o.)

2 Miképpen íródhat szívünkbe a szeretettörvény az énközéppontúság helyett?

Gal 2,20 ■ „Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus, amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.”

.....
.....
.....

Minél tisztábban látjuk, és mélyebben értjük meg Krisztus ki-
mondhatatlan önfeláldozását megmentésünkért, annál inkább
megszégyenül bennünk az önzésünk. Krisztus önmegtagadása
halálos csapást mér énközéppontúságunkra.

Ha ez a módja a kórosan nagyra nőtt, beteg éntől való szabadulásnak, akkor miért is nem gondolkodunk többet Krisztus áldozatáról, a Szentlélek segítségét kérve ahhoz, hogy mindinkább felfoghassuk a szeretet szépségét és hatalmát?

Pál apostol hitvallását jellemének átváltozása hitelesítette:

„[Miután Pál apostol megtért,] önhittsége eltűnt. Alázatos lett. Nem tulajdonított többé jóságot és érdemet magának. Minden dicsőséget Istennek adott. Nem vágyott többé emberi nagyságra. Nem volt többé bosszúálló, nem volt többé érzékeny a sértésre, mellőzésre. Nem becsmérelt másokat, hogy magát felemelje. Gyengéddé, szeliddé, alázatos szívűvé vált, mivel Krisztus iskolájában tanult. Jézust és páratlan szeretetét hirdette, és egyre inkább az Ő képmására alakult át.” (Ellen G. White, *„A Te Igéd igazság”,* 173. o.)

3 Miért előre haladó és küzdelemmel járó folyamat az ilyen átalakulás a hívő ember életében? Miért nem történhet meg egy csapásra a változás bennünk?

Jer 17,1 ■ „Júda vétke vastollal, gyémántheggyel van felírva, fel van vésve szívük táblájára.”

Jn 8,34 ■ „Bizony, bizony mondom nektek, hogy mindaz, aki bűnt cselekszik, szolgája a bűnnek.”

Rm 7,22–23 ■ „Gyönyörködöm Isten törvényében a belső ember szerint, de látok egy másik törvényt az én tagjaimban, amely ellenkezik az elmém törvényével, és engem rabul ad a bűn törvényének, amely van az én tagjaimban.”

Mk 14,38 ■ „Vigyázzatok és imádkozzatok, mert jóllehet a lélek kész, de a test [a megromlott természet] erőtelen.”

.....

A 12. században élt Anzelmus *Miért lett Isten emberré?* című művéből való az alábbi mondat: „Nem gondoltad meg, hogy milyen súlyos a bűn!” Ez nagy igazság. Az öröklött hajlam megerősödik a szokás törvénye által, és ezáltal én felé húzó, ösztönös természetünk rabszolgájává válunk. Amikor megtérünk, újjászületünk, értelmünk megvilágosodik, érzelmeink és Istenhez való viszonyunk is gyökeres változáson megy át. A szívünkbe, ösztönös természetünkbe beíródott bűn törvénye mégsem tűnik el egy csapásra. Fel kell vennünk vele a küzdelmet, és Isten kegyelme által lépésről lépésre győzelmet aratnunk felette. A saját szabad akaratú egyetértésünk és együttműködésünk nélkül ugyanis Isten nem szabádíthat meg.

4 Milyen útmutatásokat szívleljünk meg az énünk elleni küzdelem során?

- Jn 21,20–22** ■ „Péter megfordulva látta, hogy követi őt az a tanítvány, akit Jézus szeretett... És mondta Jézusnak: Uram, ő pedig mint lesz? Mondta neki Jézus: ...Mi közöd hozzá? [*Így is fordítható: Nem tartozik rád.*] Te kövess engem!”
- 2Móz 20,17** ■ „Ne kívánd a te felebarátod házát! Ne kívánd a te felebarátod feleségét, se szolgáját, se szolgálóleányát, se ökrét, se szamarát, és semmit, ami a te felebarátodé!”
- 1Kor 4,3–4** ■ „Rám nézve pedig igen csekély dolog, hogy tőletek ítéltessem meg, vagy emberi ítéletnaptól, sőt magam sem ítélem meg magamat. Mert semmit sem tudok magamra nézve, de nem is ebben vagyok megigazulva, aki ugyanis engem megítél, az Úr az.”
-
-

.....
.....

Le kell szoknunk arról, hogy Krisztus más követőivel hasonlítsuk össze magunkat. Krisztust csak tornasorban vagy libasorban szabad követni – mondta egy prédikátor. Akkor előre nézünk Krisztusra, aki a sor élén van, és azokat fogjuk látni, akik előbbre járnak, mint mi a Krisztus-követésben. De ha hátrafordulunk, akkor azokat fogjuk látni, akik nálunk hátrébb vannak a megszentelődés tekintetében, és könnyen elbizakodhatunk.

„Ma is milyen sokan vannak olyanok, mint Péter! Mások ügyei érdeklik őket, és égnék a vágytól, hogy megismerjék azok kötelességeit, miközben abba a veszélybe kerülnek, hogy saját kötelességük teljesítését elhanyagolják. Mások életében észreveszik a tévedéseket és a jellemükben meglévő hiányosságokat. Emberi természetünket gyengeség fogja körül. Krisztusban azonban megtaláljuk majd a tökéletességet. Miközben Őrá tekintünk, mindig Őt tartjuk szem előtt, életünk átalakul.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 721. o.)

Azt is meg kell szívlelnünk, hogy a lelkivilágunkban felbukkanó önző kívánságokat, versengéseket és irigységeket ne hagyjuk megfoganni és felszínre törni. Ahogy Zakariás próféta mondja: „Egymás ellen még a szívetekben se gondolatok gonoszt.” (7,10) És ahogy a zsoltáros mondja: „Ha tán gondoltam is, nem jött ki a számon.” (17,3)

Az se foglalkoztasson minket egészségtelen mértékben, hogy miképpen vélekednek rólunk mások, mert e mögött is az énközéppontúság bújik meg. Csak annyiban figyeljünk rá, hogy nem tárul-e fel valamely rejtett hibánk ezáltal, amit mi nem vettünk észre magunkban. Fogadjuk el azt, amit Pál apostol mond erről.

5 Miképpen hárítsuk el a becsvágy kísértését, ami az én középpontúság egyik fő megnyilatkozása, és elveszi a békességünket?

Zsolt 131,1–2 ■ „Uram, nem fuvalkodott fel szívem, szemeim sem láttak magasra, és nem jártam nagy dolgok után, erőmet meghaladó csodadolgok után, sőt lecsendesítettem és elnémítottam lelkemet.”

Éfész 2,10 ■ „Mert az ő alkotása vagyunk, teremtette általa a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, melyeket előre elkészített Isten, hogy azokban járjunk.”

.....

.....

.....

„Prófétája által Isten kijelentette Dávidnak, hogy a dolog, amit annyira áhított, nem rá bízott (2Sám 7,1–4.12–13). Sokan szinte kétségbeesetten ragaszkodnak olyan felelőségekhez, amelyeknek hordozására képtelenek. Hiába fáradoznak azoknak a feladatoknak a megoldásán, amelyekre alkalmatlanok, miközben amit megtehetnének, elvégzetlenül marad.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, Dávid uralkodása c. fej.)

Szívünkhöz szólnak a 254. ének alábbi sorai:

„Add nekem szent erőd, Jézus, hogy győzzek,
Szívemben hiúság s gőg, hogyha kél,
S ha bennem vágyak és ábrándok kelnek,
Melyektől lelkem is rettegve fél,
Ó, segíts akkor, hogy magamba szállva,
Megtérjek tehozzád, irgalmat várva!”

6 Mi a legjobb ellenszere az énközéppontúságnak, az önszeretetnek?

1Kor 10,24 ■ „Senki ne keresse azt, ami az övé, hanem ki-ki azt, ami a másé!”

Rm 15,1-3 ■ „Tartozunk pedig mi az erősek, hogy az erőtlének erőtlenségeit hordozzuk, és ne magunknak kedvezünk. Mindegyikünk tudniillik az ő felebarátjának kedvezzen annak javára, épülésére. Mert Krisztus sem önmagának kedvezett.”

Mt 7,12 ■ „Amit akartok azért, hogy az emberek veletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek velük, mert ez a törvény és a próféták.”

„A másokért végzett önzetlen szolgálat lelkülete elmélyülést, állhatatosságot és szívélyességet fejleszt jellemünkben. Békével, boldogsággal ajándékoz meg minket. Törekvéseink megnemesednek. Nem marad hely a restségnek és az önzésnek. Akik ily módon gyakorolják a keresztény erényeket, azok mindinkább növekednek, mind erősebbek, alkalmasabbak lesznek Isten munkája végzésére. Világos lelki ítélőképesség, növekvő hit jellemzi őket, imádságaik pedig egyre hatékonyabbak. (...) Azok munkálják a leghatékonyabban saját üdvösségüket, akik odaszentelik magukat a másokért végzett önzetlen fáradozásra.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, 69. o.)

Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.

– Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola működési költségeihez.

A hegyi beszéd 1–2. boldogmondása (Mt 5,3–4)

1 Milyen gyakran hallható téves értelmezés kapcsolódik az első boldogmondáshoz? Mit mondhatunk erre a Biblia alapján?

Mt 5,3 ■ „Boldogok a lelki szegények: mert övük a mennyek országa.”

.....
.....
.....

A *boldognak* fordított eredeti görög szó (*makariosz*) elsődleges jelentése: *áldott*. Lelki szegénységünk önmagában nem boldogság, inkább mély szomorúság és bánat, de ez a lelki magatartás nyit kaput Isten áldása elnyeréséhez.

„Kevés újtestamentumi ige van, amelyet annyiféleképpen értettek félre, és amely annyi hamis képzetet keltene, mint a »lelki szegények«-ről szóló. A »lelki szegények« nem a gyenge tehetségűek, még kevésbé a gyengeelméjűek...” (Karner Károly: *Máté evangéliuma*, Sopron, 1935, 27. o.)

„Boldogok a lélekben szegények [a lelki szegények] (mert övük a mennyek országa): annak gyakran gúnyos kifejezése, hogy néha jobb a hiszékenyeknek, az együgyűeknek, mert

nem fogják fel az őket körülvevő világ romlottságát.” (Bárdosi Vilmos: *Szólások, közmondások eredete, Frazológiai etimológiai szótár*, Tinta Könyvkiadó, Budapest, 2015, 331. o.) Bizonyos szempontból azonban van igazság ebben az értelmezésben is. A világ állapotát tekintve – naponta olvasva, hallva a szeretettörvény áthágásáról, az emberek és állatok szenvedéséről szóló sokkoló híreket – valóban boldogok azok, akik nem fogják fel ezeket, akiknek a lelke nem terhelődik meg ezekkel. „Láttam minden dolgot, ami történik a nap alatt, és íme, minden csak hiábavalóság, és a lélek gyötrelme!” (Préd 1,14)

Jézus azonban nem erről beszélt, nem ilyen okból mondta boldogoknak a lelki szegényeket. Búcsúbeszédeiben kijelentette tanítványainak, hogy ezen a világon nyomorúságuk lesz (Jn 16,33), azaz nem vonhatják ki magukat az emberi önzés és bűn következményeitől szenvedő világ hatása alól. Őket is érinteni fogja és megterheli mindez. Ugyanakkor tudatában kell lenniük annak, hogy van Valaki, akit mindez a nyomorúság náluk sokkal mélyebben érint:

„Világunk egy nagy kórház, telve a nyomor tragédiáival, amelyeknél még gondolatban sem szívesen időzünk. Ha felismernénk úgy, amint van, elviselhetetlen lenne számunkra. Isten azonban mindezt átérzi. (...) Kevesen gondolnak arra a szenvedésre, amelyet a bűn okozott Teremtőnknek. Az egész menny együtt szenvedett Krisztussal haláltusájában. Ez a szenvedés azonban nem Krisztus emberré létekor kezdődött el, és nem is fejeződött be akkor. A keresztt kinyilvánítja tompult érzékeink számára azt a fájdalmat, amit a bűn kezdettől fogva okozott Isten szívének. Az igazságtól való minden eltérés, minden kegyetlen cselekedet, az emberiség minden kudarca a mennyei eszmény felé való törekvésben bánatot okoz Neki. Amikor Izráelt egymás után érték azok a szerencsétlenségek, amelyek Istentől való eltérésének következményei voltak – az

ellenségtől való leigázás, a kegyetlenkedések és a halál –, azt mondja a Szentírás Istenről, hogy »...megesett az ő szíve Izráel nyomorúságán« (Bír 10,16). »Minden szenvedésüket Ő is szenvedte (...) fölvette és hordozta őket a régi idők minden napjaiban.« (Ésa 63,9)” (Ellen G. White: *Nevelés/Előtted az élet*, Az élet műve c. fejezet)

2 Mit ért a Biblia lelki szegénységen? Miért boldogok azok, akik belátják lelki szegénységüket?

Lk 18,13-14 ■ „A vámszedő pedig távol állva, még szeméit sem akarta az égre emelni, hanem a mellét verte, mondván: Isten, légy irgalmas hozzám, bűnöshöz! Mondom nektek, ez megigazulva ment alá az ő házához.”

Lk 1,53 ■ „Éhezőket töltött be javakkal, és gazdagokat küldött el üresen.”

.....
.....
.....

„Akik tudják, hogy nem menthetik meg magukat, és a saját erejükből szent cselekedetekre nem képesek, azok nagyra értékelik azt a segítséget, melyet Krisztus tud nyújtani nekik. Ezek a lelki szegények, őket nevezi Jézus áldottaknak.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, Boldogok a lelki szegények c. fejezet)

„Az Úr semmit sem tehet az ember megmentéséért, amíg az meg nem győződik saját gyengeségéről, le nem vetkőzi minden önelégültségét, és alá nem veti magát Isten irányításának. Ekkor kaphatja meg az ajándékot, melyet Isten

nyújtani kíván. Ő semmit sem tart vissza a szükségletét átérző lélektől. Az ilyen embernek szabad bejárása van Őhozzá, akiben a teljesség lakozik. »Mert így szól a magasságos és felséges, aki örökké lakozik, és akinek neve szent: magasságban és szentségben lakom, de a megrontottal és alázatos szívűvel is, hogy megelevenítsem az alázatosok lelkét, és megelevenítsem a megtörték szívét.« (Ésa 57,15)” (Ellen G. White: *Jézus élete*, A hegyi beszéd c. fejt.)

„Lk 6,20 ugyanezt a boldogmondást a következő formában közli: »Boldogok vagytok, ti szegények, mert tietek az Isten királysága!« A *koldusszegényekről* (ez a görög kifejezés jelentés-tartalma) ismételten van szó az Ótestamentumban: ők az elnyomottak, a szolgáskorban lévők, akiknek semmijük sincs, és akik éppen ezért szorúlnak rá legjobban Isten kegyelmes segítségére. Nekik ígér Isten segítséget (vö. Zsolt 9,13; 35,10). (...) Jézus azonban nem egy meghatározott társadalmi réteg tagjainak (...) kínálja az Isten királysága üdvét, azért, mert szegények, nincstelenek. Az Ótestamentum a *koldusszegény* szót vallásos értelemben veszi, és azokra vonatkoztatja, akik (...) életkörülményeik mostohaságánál fogva *Isten előtt* koldusszegények. Ugyanezt akarja megértetni Máté is, amikor »lelki« szegényekről beszél, azaz olyanokról, akik belső életük tekintetében koldusok, akik nyomorult voltukban szegényen járulnak Isten elé és akiknek megvetett szegénysége Istenhez kiált kegyelemért. Nekik hozza Jézus az evangéliumot (vö. Mt 11,5; Lk 4,18; 7,22; Ésa 61,1). Ezek a koldusszegények az »alázatosak« (a *koldusszegény* és *alázatos* szónak megfelelő ótestamentumi héber szó majdnem azonos jelentésű). Az önmagukkal megelégedettekkel és beteltekkel szemben Jézus nekik ígéri a mennyi királysága üdvét...” (Karner Károly: i. m., 26–27. o.)

Luther Márton utolsó szavai juthatnak eszünkbe: „*Koldusok vagyunk. Ez az igazság.*” (Virág Jenő: *Dr. Luther Márton önmagáról*, Luther Társaság, Budapest, 1943, 186. o.)

3 Mi teszi különlegesen aktuálissá az első boldogmondást számunkra?

Jel 3,14–17 ■ „A laodiceai gyülekezet angyalának is írd meg: Ezt mondja az Ámen, a hű és igaz tanúbizonyság, az Isten teremtésének fejedelme: tudom a te dolgadoit, hogy sem hideg nem vagy, sem forró. Bárcsak hideg volnál vagy forró! Így, mivel langyos vagy, sem hideg, sem forró, ki foglak vetni a számból. Mivel ezt mondod: Gazdag vagyok, meggazdagodtam, és nincs szükségem semmire, és nem tudod, hogy nyomorult, szájalmas, szegény, vak és mezítelen vagy.”

.....

.....

.....

A „hű és igaz tanúbizonyság” korunknak szóló üzenete szerint a gyülekezet teljesen elveszítette lelki szegénységének tudatát. A lelki büszkeségből, a „gazdag vagyok, meggazdagodtam, semmire nincs szükségem” állapot magabizásából kell mindenk előtt megtérnie, hogy el tudja fogadni a Jézus által számára felkínált segítséget.

„Az igazságtalanság teteje, hogy nyomorult önelégültséggel párosul (...). Ha nem ismerjük el, hogy telve vagyunk kevélységgel, nagyravágyással, érzékiséggel, gyarlósággal, nyomorúsággal és igazságtalansággal, nagyon vakok vagyunk. Ha pedig valaki felismeri ugyan, de mégsem óhajt megszabadulni tőle, mit mondhatunk az ilyen emberről? Mi egyebet érezhetünk tehát e vallással szemben, amelyik ilyen jól ismeri az emberek gyengeségét, mint tiszteletet, és nem kell-e vágyakoznunk annak a valásnak az igazságára, amely ily kívánatos orvosságokat ígér e gyengeségek ellen?” (Blaise Pascal: *Gondolatok*, 214., 450. töredék)

„Mi lehetne nagyobb öncsalás emberek gondolatvilágában annál, mint hogy abban bizakodnak, hogy amit tesznek, az helyes, miközben az teljes mértékben rossz? A hű Tanúbizonyosság üzenete azt állapítja meg, hogy Isten népe egy szomorú öncsalásban leledzik. Nem tudják, hogy állapotuk szájalomra méltó Isten szemében. Miközben azok, akiknek az üzenet szól, abban a hitben ringatják magukat, hogy emelkedett lelkiállapotban vannak. Jézus üzenete szinte letöri ezt a hamis biztonságérzetet azzal a meglepő leleplezéssel, hogy a valódi lelkiállapotuk: vakság, szegénység, elesettség. A bizonyágtétel metszően éles és szigorú, de nem lehet benne tévedés, mert hiszen a hű Tanúbizonyosság az, aki szól. (...) Azoknak, akik tudásuk és teljesítményeik birtokában biztonságban érzik magukat, és gazdagoknak hiszik magukat a lelki tudás tekintetében, nehéz elfogadniuk azt az üzenetet, amely kijelenti, hogy tévedésben vannak, és mindennemű kegyelmi és lelki ajándék híján valók. A megszenetetlen szív mindennél csalárdabb és reménytelenül gonosz.” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, III. köt., A laodiceai gyülekezet c. fej.)

4 Hogyan kapcsolódik a második boldogmondás az elsőhöz?

Mt 5,4 ■ „Boldogok, akik sírnak: mert ők megvigasztaltatnak.”

.....

.....

Az első boldogmondás üzenetét igazán megértve szinte magától értetődően következik a második. Aki már tapasztalta lelki szegénységét, erőtlenségét, emberi természete lehúzó ere-

jét és nyomorúságát – amikor a jóban gyönyörködve sem találja annak véghezvitelét, sőt a gonoszt cselekszi, amit pedig már gyűlöl (Rm 7,14–25) –, az őszintén tud bánkódni, „sírni” eseléseit és bűnök eladott állapota felett. Ezek az emberek valóban boldogok, illetve áldottak lesznek Istentől.

„Ez a mondat a bűnök feletti őszinte szívből fakadó sírásról beszél. Jézus mondta: »Én, ha felemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonzok.« (Jn 12,32) Aki a keresztre szegzett Üdvözítőre tekint, felismerheti minden ember bűnösségét. Látja, hogy a bűn korbácsolta meg és vitte keresztre a dicsőség Urát; látja, hogy míg a Megváltó a leggyengédebb szeretettel veszi körül, saját élete csak hálátlanság és lázadás. Legjobb Barátját taszította el, az ég legértékesebb adományát vetette meg; Isten Fiát újból keresztre szegezte, a megsebesített szívet újból átdöfte. A bűnök mélységes, sötét árja választja el Istentől, és ezért szíve fájdalmában gyászol. Akik így gyászolnak, »azok megvigasztaltatnak«. Isten azért tárja fel előttünk vétkeinket, hogy azokkal Krisztushoz meneküljünk, ezáltal megszabadulunk a bűn béklyóitól, és Isten gyermekeinek szabadságában örvendezhetünk. Őszinte töredelemmel járulunk a kereszttövéhez, rakjuk le és hagyjuk ott valamennyi bűnünket.» (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, Boldogok, akik sírnak c. fej.)

„E szavakkal Krisztus nem azt tanítja, hogy magának a sírásnak büntől szabadító ereje volna. Nem szentesíti a színlelést, a külsődleges aláztataskodást. A sírás, melyről beszél, nem búslakodás vagy siránkozás. Ha valóban bánjuk bűneinket, akkor egyben örvendezünk is annak az értékes kiváltságnak, hogy Isten gyermekei lehetünk. (...) A bűn miatti igazi szomorkodás a Szentlélek munkájának gyümölcse. A Lélek élénk tárja a hálátlanság szívét, amely megbántotta, megszomorította a Megváltót, és töredelmesen a keresztlábihoz vezet

bennünket. Minden bűn újra megsebzí Jézust, és amikor feltekintünk Őrá, akit általszegeztünk, sírunk bűneink miatt, melyek szenvedést okoztak neki. Az ilyen sírás a bűn megtagadásához vezet. A világ az ilyen bánatot gyengeségnek nevezheti, mégis ez az az erő, amely a bűnbánót széttéphetetlen kötelékekkel fűzi a Véghetetlen Istenhez. Ebből látszik, hogy Isten angyalai visszahozzák a léleknek azokat a kegyelmi ajándékokat, melyeket a szív keménysége, törvényszegése miatt elvesztett. A bűnbánó könnyei csupán a szentség nap-sugarát megelőző esőcseppek. A szomorúság olyan öröm hírnöke, mely a lélek élő kútforrása lesz. »Csakhogy ismerd el a te hamisságodat, hogy hűtlenné lettél az Úrhoz, a te Istenedhez«, »és nem bocsátom reátok haragomat, mert kegyelmes vagyok én, ezt mondja az Úr« (Jer 3,13.12). »Sion gyászolóira« »ékességet« óhajt adni »a hamu helyett, öröm kenetét a gyász helyett, dicsőség palástját a csüggedt lélek helyett« (Ésa 61,3).» (Ellen G. White: *Jézus élete*, A hegyi beszéd c. feje.)

5 Miért olyan nagy kincs az igazi sírás, a bűnök feletti őszinte bánkodás? Milyen kétféle sírásról, megszorodásról olvashatunk a Bibliában?

2Kor 7,9–11 ■ „Most azonban örülök – nem azért, hogy megszorodtatok, hanem hogy megtérésre szomorodtatok meg. Mert Isten szerint szomorodtatok meg... Mert az Isten szerint való szomorúság üdvösségre való megbánhatatlan megtérést szerez, a világ szerint való szomorúság pedig halált szerez. Mert íme, ez a ti Isten szerint való megszorodásotok milyen nagy igyekezetet keltett bennetek, sőt védekezést, sőt bosszankodást, sőt félelmet, sőt vágyakozást, sőt buzgóságot, sőt igazságszolgáltatást. Mindenképpen bebizonyítottátok, hogy tiszták vagytok e dologban.”

Zsid 12,16–17 ■ „Ne legyen senki parázna vagy istentelen, mint Ézsau, aki egy ételért eladta elsőszülöttségi jogát. Mert tudjátok, hogy azután is, mikor akarta örökölni az áldást, megvettetett; mert nem találta meg a megbánás helyét, noha könnyhullatással kereste azt [az áldást].”

Vö. Ap csel 5,31 ■ „Isten fejedelemmé és megtartóvá emelte jobbjaival, hogy adjon Izráelnek bűnbánatot és bűnöknek bocsánatát.”

.....

.....

A gyakorlati élet azt mutatja, hogy kevés az őszinte, igaz, „Jézustól vett bűnbánat” (Ap csel 5,31). Viszont nagyon erős az öngazolásra való hajlam: „Az embernek minden útja igaz a maga szemei előtt.” (Péld 21,2)

„A bűnbánat magában foglalja a bűn elkövetése miatt érzett mély szomorúságot és a büntől való elfordulást. Mindaddig nem tagadjuk meg a bűnt, amíg meg nem látjuk annak bűn voltát, és mindaddig nem lesz alapvető változás az életünkben, amíg szívből el nem fordulunk a büntől.

Sokan félreértik a bűnbánat igazi természetét. Fájlják, hogy vétkeztek, sőt mintha meg is javulnának külsőleg, mert félnek attól, hogy rossz cselekedeteik miatt szenvedések hárnak rájuk. De ez a megbánás nem azonos a bibliai értelemben vett bűnbánattal. Az ilyen emberek inkább a bűn következményeit fájlják, semmint magát a bűnt. Így bánkódott Ézsau is, amikor rádöbbsent, hogy örökre elveszítette elsőszülöttségi jogát. Bálám is megrémült Isten angyalától, aki kivont karddal állta el az útját. Elismerte vétkét, nehogy elveszítse az életét. De szívében nem volt valódi bűnbánat, nem változtatta meg szándékát, nem rettent vissza a gonosz cselekedettől. Júdás is így kiáltott fel, miután elárulta

az Urat: »Vétkeztem, hogy elárultam az ártatlan vért!« (Mt 27,4) A kárhozat borzalmának érzete, a féelmetes ítéletre való előretekintés kényszerítette ki csupán belőle ezt a vallo-mást. A rá háruló következmények töltötték el rémülettel, de lelkében nem volt mély, szívettépő bánat amiatt, hogy elárulta Isten ártatlan Fiát, hogy megtagadta Izráel Szentjét. A fáraó is elismerte bűnét, amikor a csapásoktól szenvedett, azért, hogy megmeneküljön a továbbiaktól, de mihelyt fel-függesztette Isten e csapásokat, rögtön újból szembeszegült akaratóval. A felsorolt személyek mind siránkoztak a bűn következményei miatt, de nem fájlalták a bűnt magát.

Az igazi megbánás és megalázkodás Isten Igéjében talál-ható példái bemutatják azt a bűnvalló lelkületet, amelyben nincs mentegetőzés, öngazolásra törekvés. Pál apostol sem törekedett arra, hogy védje magát. Ellenkezőleg, a legsöté-tebb színnel ecseteli bűnét, és meg sem kísérli, hogy kiseb-bítse felelősségét: »A szentek közül sokakat börtönbe vet-tettem, a főpapoktól való felhatalmazást megnyervén. Sőt mikor megölték őket, szavazatommal hozzájárultam. Min-den zsinagógában gyakorta büntetvén őket, káromlásra kényszerítettem őket, és felettébb dühösködvén ellenük, kergettem őket mind az idegen városokig.« (Ap csel 26,10–11) Nem habozik kijelenteni: »Krisztus Jézus azért jött e vi-lágra, hogy megmentse a bűnösöket, akik között első va-gyok én.« (1Tim 1,15)

Az alázatos, megtört, valódi bűnbánattal legyőzött szív feltétlenül felfogja bizonyos mértékig Isten szeretetét és a Golgotán fizetett ár nagyságát. Ahogy egy szerető apának bűnvallást tesz a fia, úgy viszi az őszinte vezeklő is Isten elé összes bűneit. És ekkor beteljesedik az, ami meg van írva: »Ha megvalljuk bűneinket, Ő hű és igaz, hogy meg-bocsásson és megtisztítson minket minden hamisságtól.« (1Jn 1,9)» (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Bűnbánat; Bűnvallomás c. fej.)

6 A bűnbánat sírása mellett milyen sírásra vonatkozik még a második boldogmondás?

Siral 3,31–33 ■ „Nem zár ki örökre az Úr. Sőt ha megszomorít, meg is vigasztal az ő kegyelmességének gazdagsága szerint. Mert nem szíve szerint veri és szomorítja meg az ember fiát.”

Zsid 12,9–11 ■ „Aztán, a mi testi apáink fenyítették minket és becsültük őket; avagy nem sokkal inkább engedelmeskedünk-e a lelkek Atyjának, és élünk! Mert ám azok kevés ideig, tetszésük szerint fenyítették; ő pedig javunkra, hogy szentségében részesüljünk. Bármely fenyítés ugyan jelenleg nem látszik örvendetesnek, hanem keservesnek, ámde utóbb az igazságnak békességes gyümölcseivel fizet azoknak, akik általa gyakoroltatnak.”

Rm 12,15 ■ „Örüljete az örülőkkel, és sírjatok a sírókkal.”

Zsolt 119,136 ■ „Megered a könny a szememből azok miatt, akik nem tartják meg törvényedet.”

Siral 3,48 ■ „Vízpatakok folynak alá az én szememből népem leányának romlása miatt.”

.....

.....

.....

„Vigaszra találnak azok is, akik a próbában, bánatban sírnak. Jobb a bánat és a megaláztatás keserősége, mint a bűn élvezete. Isten szenvedések által adja tudtunkra jellemünk betegségeit, hogy kegyelme által legyőzhessük hibáinkat. Életünk eddig ismeretlen fejezetei nyílnak meg előttünk, majd eljön a próba, vajon elfogadjuk-e Isten dorgálását és tanácsát. Ha megpróbáltatunk, ne bosszankodjunk, ne panaszkodjunk. Ne lázadjunk, ne tépjük ki magunkat Krisz-

tus kezéből. Alázzuk meg lelkünket Isten előtt. Az Úr útjai rejtve maradnak az előtt, aki saját magának tetsző fényben szeretné látni a dolgokat. Emberi természetünk számára sötétnek, örömtelennek tűnnek ezek az utak. Valójában azonban ezek a kegyelem útjai, végük az üdvösség.

Isten szava így hangzik a bánkódókhoz: »Útjait láttam, és meggyógyítom őt; vezetem őt, és vigasztalást nyújtok neki és gyászolóinak.« (Ésa 57,18) »Az ő siralmukat örömmre fordítom, megvigasztalom és felvidámítom őket az ő bánatukból.« (Jer 31,13).» (Ellen G. White: *Jézus élete*, A hegyi beszéd c. feje.)

„Az élet megpróbáltatásainak az a rendeltetésük, hogy jellemünkből minden tisztátalanságot és durvaságot eltávolítsanak. A faragás és csiszolás, simítás és fényezés mindig fájdalmas. Jellemünket is oly nehéz kicsiszolni, mint a durva követ. De ezzel válik alkalmassá arra, hogy helyét elfoglalja a mennyei templomban. Haszontalan anyagra nem fordít az Úr oly gondos és alapos munkát, csak a legbecsebb köveket csiszolja a hely fenségéhez méltóan. (...)

Nekünk is meg kell tanulnunk, hogy a szenvedések jótétemények! Isten fenyítését ne vessük meg, és ne legyünk gyengék, ha büntetéssel sújt minket. »Íme, boldog ember az, akit Isten megdorgál! (...) Mert ő megsebez, de be is kötöz, összezúz, de kezei meg is gyógyítanak. Hat bajdóból megszabadít, és a hetedikben sem illet a veszedelem téged.« (Jób 5,17–19) Jézus minden szorongatott lelket felkeres, hogy meggyógyítsa. Szomorúság, fájdalom és szenvedés – mind könnyűvé válnak, ha áldott jelenlétét érezzük. (...)

Boldogok azok is, akik – Jézussal együtt – részvétlenül siratják a bűnbesüllyedt és szenvedő emberiséget. Az ilyen szomorúsághoz nem tapad önzés. Jézus a fájdalmak embere volt: leírhatatlan aggodalmakat állt ki. Önfeláldozó

buzgalommal igyekezett a nyomor és az élet terhét könnyíteni. Sírt, amikor a tömeget látta, amely vonakodott Őhöz járni, hogy örök életet nyerhessen. Krisztus minden igaz híve ugyanezt fogja tapasztalni. Amilyen mértékben élvezik szeretetét, olyan mértékben fáradoznak majd az elveszettek megmentésén. Részt vesznek Krisztus szenvedéseiben, de dicsőségében is, amely egykor számukra majd feltárul. Mivel részt vettek munkájában és Ővele együtt viselték a szenvedéseket, részesülni fognak örömeiben is.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, Boldogok, akik sírnak c. fej.)

Az e heti adomány a Nyitott Szemmel folyóiratot támogatja.

A 3-4. boldogmondás (Mt 5,5-6)

1 Hogyan kapcsolódik a harmadik boldogmondás az első kettőhöz?

Mt 5,5 ■ „Boldogok a szelídek: mert ők örökségül bírják a földet.”

Vö. Tit 3,1-3 ■ „Emlékeztess őket, hogy (...) senkit ne szidalmazzanak, ne veszekedjenek, gyöngédek legyenek, teljes szelídséget tanúsítva minden ember iránt. Mert régen mi is esztelenek, engedetlenek, tévelygők, különböző kívánságok és élvezetek rabjai, gonoszságban és irigységben élők, utálatosak, egymást gyűlölők voltunk.”

.....

.....

.....

„Ha a hegyi beszéd kijelentéseit sorra átvesszük, bizonyos haladást észlelhetünk a keresztény tapasztalatokban.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, Boldogok a szelídek c. feje.)

A harmadik boldogmondás természetes logikával következik az első két boldogmondásból. Aki mélyen átérzi a lelki szegénységét, akinek már komoly küzdelmei vannak önmagával, és őszintén fájjalja a hibáit, a keresztény életben tapasztalt

kudarcait, az nem fog olyan gyorsan felcsattanni mások hibáit látva, akkor sem, ha azoknak elszenvedője. A keresztény növekedés (2Pt 1,3–7) feltételét az emlékezéshez kapcsolja. A fenti kijelentéseik fényében a keresztény ember szelídségének az a legfőbb forrása, hogy tudatában van annak, „nincs különbség, mert mindnyájan vétkeztek és szűkölködnek Isten dicsősége nélkül” (Rm 3,23). A szelídség annak a jele, hogy Isten munkája bennük már megkezdődött, és türelemmel, szeretettel és hittel tekintenek azokra, akiknek az életében ez a bűnnel „el-lenségeskedést szerző” munka (1Móz 3,15) még akadályokba ütközik.

Pál Festusszal folytatott beszélgetése során maga is a fenti tanácsa szerint járt el: „teljes szelídséget” tanúsított a római helytartó iránt. „Nemes” Festusnak szólította őt annak ellenére, hogy a helytartó „bolondnak és örültnek” nevezte őt (Ap csel 26,24–25).

2 Ki a legfőbb példaképünk a szelídség tekintetében? Válhat-e az ember is Őhöz hasonlóan szelíddé? Többek között mely tulajdonsága által vált Mózes Krisztus előképévé?

Mt 11,28–29 ■ „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterheltettetek, és én nyugalmat adok nektek. Vegyétek fel magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek.”

4Móz 12,3, vö. 5Móz 18,15.18

.....

.....

.....

(Mi a jelentősége annak, hogy Jézus az „alázatos szívű” kifejezést használta idézett felhívásában? Milyen eseménnyel kapcsolatban állapítja meg az Írás, hogy Mózes „igen szelíd” volt?)

Jézusnak nem volt szüksége arra, hogy saját bűneire visszaemlékezve, megalázza lelkét, mivel Ő soha sem vétkezett. Mégis szelíd és alázatos volt, mert teljesen „megüresítette önmagát” (Fil 2,7), az isteni hatalom mellett az emberi természet követeléseitől is. Állandó támadások közepette is mindig szelíd tudott maradni. Őt szemlélve mi is megtanulhatjuk ezt a lelki magatartást (2Kor 3,18).

„Sem a pogányok, sem a zsidók nem értékelték azt a jellemet, mely türelmes és szelíd, amikor igazságtalanul szenved. Jézus azonban a szelídséget azok közé az erények közé számítja, amelyek alkalmassá tesznek bennünket Isten országára. Saját élete és jelleme által szemléltette e fenséges erény isteni szépségét. Leereszkedett a földi élet mélységeibe, és nem tiszteletet követelő király gyanánt érintkezett az emberekkel, hanem mint aki hivatásának tekinti az embertársaiért végzett szolgálatot. Semmi nyoma nem volt lényében az álszenteskedésnek vagy a hideg szigorúságnak. (...) Isteni fensége szelídséggel és alázatossággal párosult, és ez vonzotta az embereket.

Jézus (...) cselekedeteiből sohasem ütközött ki az önző én, Ő mindent Atyja akaratának rendelt alá. (...) A romlott emberi természet mindig kész a vitatkozásra, de aki Krisztustól tanult, az megszabadult önző énjétől, a büszkeségtől és az uralomvágytól. Lelkében békesség honol, mert önmagát Isten Lelkének adta át. Többé nem igyekszünk magunknak a legjobb, a legfőbb helyeket biztosítani; nem igyekszünk mások figyelmét magunkra vonni.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, Boldogok a szelídek c. fej.)

3 Milyen ígérettel bátorítja Isten a szelídeket, akiket sokszor félreállítanak, elnyomnak, bántalmaznak?

Zsolt 37,10–11 ■ „Egy kevés idő még, és nincs gonosz, nézed a helyét, és nincsen ott. A szelídek pedig öröklük a földet, és gyönyörködnek nagy békességben.”

Jel 5,10 ■ „[Ezért is hálát adott a huszonnégy vén a „Báránynak” János apostol látomásában:] Királyokká és papokká tettél minket a mi Istenünknek, és uralkodunk a földön.”

Jel 21,1–2 ■ „Ezután láttam új eget és új földet; mert az első ég és az első föld elmúlt; a tenger többé nem volt. Én, János láttam a szent várost, az új Jeruzsálemet, amely az Istentől szállt alá a mennyből, elkészítve mint egy férje számára felékesített menyasszony.”

.....
.....
(Milyen módon uralkodnak majd a szelídek a földön? Vö. 1Móz 2,15; Mt 20,25–28)

A szelídek nem igyekeznek maguknak a legjobb, a legfőbb helyeket biztosítani, nem vesznek részt a földi tülekedésben. Jézus ígérete szerint azonban a földi történelem végén lesz egy nagy „helycsere”. „Az utolsók elsők lesznek, és az elsők utolsók.” (Mt 20,16) A világ szemében jelenleg szinte „semmi nélkül valók, mindennel bírók” lesznek (2Kor 6,10).

4 Hogyan kapcsolódik a negyedik boldogmondás a harmadikhoz?

Mt 5,6 ■ „Boldogok, akik éheznek és szomjazzák az igaz életet: mert ők megelégtettek.”

Fil 1,6 ■ „Meg lévén győződve arról, hogy aki elkezdte benne a jó dolgot, elvégzi a Krisztus Jézus napjáig.

Könnyen félreértjük a 4. boldogmondást. Úgy véljük, az elméleti igazság megismerésének a vágyáról szól. Az itt szereplő *igazság* szó az eredeti szövegben a gyakorlati igazságra, valakinek az igaz voltára, igaz jellemére, igaz cselekedeteire utal.

„Boldogok azok, akik miután megízlelik a szelídség szabadságát, szépségét és örömét, még többre vágyakoznak: fejlődni kívánnak a felebarátaik iránti türelem és jóakarattal magatartásában, azaz tovább növekedni a szeretetben.” (Vankó Zsuzsa: *A boldogság törvénye. Bibliai etika és antropológia*, Spalding Alapítvány, Budapest, 2003, 90. o.)

A szelíd ember pontosan tudja, hogy ha már győzött is életének egy területén, ha Isten munkája már meg is kezdődött benne, ez még koránt sem jelenti azt, hogy már célba ért. Ugyanakkor bízhat abban, hogy Isten befejezi a benne megkezdett munkát (Fil 1,6). Aki valóban mindennél jobban vágyakozik az igaz életre, azt Isten biztosan „megelégíti”, mert ez a vágy meggyezik az ő legfőbb óhajával.

„Amikor földi áldásokért imádkozunk, lehet, hogy a válasz késik, vagy Isten valami mást ad, mint amit kértünk. Nem ez a helyzet azonban, ha büntől való szabadulásért könyörgünk. Az Ő akarata az, hogy megtisztítson minket a büntől, gyermekeivé fogadjon, képessé tegyen szent életet élni.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Megtisztíthatsz engem c. fejj.)

„Az érdemtelenység érzése az igazság éhezésére és szomjazására készíti a szívet, amely nem csalódhat ebben a

vágyakozásban. Aki helyet enged szívében Jézusnak, az megismeri szeretetét. Isten mindenkit megelégit, aki jellemeinek képmását akarja magára öltetni. A Szentlélek mindig megsegíti a Jézusra tekintő lelket, megmutatja neki Krisztus dolgait. Ha a tekintet Krisztusra szegeződik, a Lélek nem szűnik meg munkálkodni, amíg az ember át nem alakul az Ő képére. A tiszta szeretet megtisztítja és nagylelkűvé teszi az embert, magasabb tudásra, a mennyei dolgok alaposabb ismeretére teszi alkalmassá, hogy elérhesse a teljességet.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, A hegyi beszéd c. feje.)

5 Hogyan hangsúlyozta Jézus más tanításaiban is az igaz élet és jellem fontosságát?

Mt 6,33 ■ „Keressétek először Isten országát és az ő igazságát, és ezek mind megadatnak nektek.”

Mt 6,19–21 ■ „Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, ahol a rozsdá és a moly megemészti, és ahol a tolvajok kiássák és ellopják. Hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol sem a rozsdá, sem a moly meg nem emészti, és ahol a tolvajok ki nem ássák, sem el nem lopják. Mert ahol van a ti kincsetek, ott van a szívetek is.”

Lk 10,42 ■ „Felelvén pedig, mondta neki Jézus: Márta, Márta, szorgalmas vagy és sokra igyekszel, de egy a szükséges dolog, és Mária a jobb részt választotta, mely el nem vétetik őtöle.”

.....

.....

Mt 6,33-ban ugyanaz az *igazság* szó szerepel (a görög *dikaio-szüné*), mint a negyedik boldogmondásban, így a vers értelme az, hogy keressük először – a *mindenekelőtt, mindenekfelett,*

mindennél inkább jelentés is benne van a görög kifejezésben – Isten országát, és az általa bemutatott, illetve elvárt igaz életet.

A világban hatalmas erőfeszítéseket és teljesítményeket láthatunk. Kiváló képességekkel rendelkező emberek hatalmas erőket mozgósítanak földi céljaik elérése érdekében, és ezzel arányos sikereket is érnek el, jó esetben. Jézus azonban felteszi a kérdést: „Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de az ő lelkében kárt vall? Avagy micsoda váltságot adhat az ember az ő lelkéért?” (Mt 16,26) A tapasztalat azt mutatja, hogy a lelki értékek iránt csekély az érdeklődés, és sok esetben a sikereket lerontják a jellembeli hiányosságok. Jézus boldognak nevezi azokat, akik felismerték azt, hogy ebben az életben a legfontosabb az igaz élet, az igaz jellem elnyerése. Az igaz élet egyúttal boldog is lesz, illetve csak ez marad meg a gyorsan elrohánzó életből. „Lesz az igazság műve békesség, és az igazság gyümölcse nyugalom és biztonság mindörökké.” (Ésa 32,17)

„A Jézus Krisztus képmására átalakult jellem az egyetlen kincs, amelyet ebből a világból elvihetünk az elkövetkezendőbe.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A talentumok felhasználása c. fej.)

„Mi vagyunk Krisztus tanúi, és nem szabad, hogy világi érdekek annyira lefoglalják érdeklődésünket és időnket, hogy ne szentelhessünk figyelmet azoknak a dolgoknak, amelyeket Isten parancsára a legelső helyre kell tennünk. Sokkal magasabb érdekek forognak kockán. »Keressétek először Isten országát és annak igazságát!«” (Ellen G. White: *Üzenet az ifúságnak*, Sáfárság c. fej.)

„Az élet nagy aratása: a jellem. Minden tett, minden szó, amely Krisztus kegyelme által mennyei vágyakat ébreszt lelkünkben, minden olyan fáradozás, amely Krisztus jelle-

mét alakítja ki bennünk, a mennyei kincsek gyűjtését jelenti.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a Földön c. fejj.)

„Az »egy dolog«, melyre Mártának szüksége volt, a csendes, odaadó lelkület és a mélységesebb vágyakozás a jövővel, a halhatatlan élettel kapcsolatos ismeretek után, valamint a lelki előrehaladáshoz szükséges kegyelem után. Kevésbé kellett aggódnia a mulandó dolgok miatt, és többet törődnie a maradandókkal.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Lázár, jöjj ki! c. fejj.)

6 Hogyan teljesítette be Jézus a múltban, és teljesíti be ma is a negyedik boldogmondásba foglalt ígérését?

Lk 8,1–2 ■ „Történt ezután, hogy ő járt városonként és falvanként, prédikálva és hirdetve Isten országát, és vele a tizenkettő, és némely asszonyok... Mária, aki Magdalénának neveztetik, kiből hét ördög ment ki...”

Vö. Lk 19,1–10

.....

.....

Mária Magdaléna életében láthatjuk azt, hogy ő valóban „éhezte és szomjazta az igaz életet”, és vágyakozása teljesült. Mindenhova követte Jézust, szavait szomjazva ült a lábaihoz (Lk 10,42), és úgy fejezte ki háláját a bűneiből való szabadításért, hogy drága kenetet töltött Jézus lábára (Mk 14,3–8).

Története arról tanúskodik, hogy az igaz életre törekvőknek „nem vér és test ellen van tusakodásuk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak”

(Eféz 6,12). Sátán és démonai mindenkire ragaszkodnak, senkit sem akarnak „elengedni” azok közül, akiket egyszer már hatalmukba kerítették, és e tekintetben „nincs különbség, mert mindnyájan vétkeztek, s szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül” (Rm 3,23).

„Máriát nagyon bűnösnek tekintették, Krisztus azonban ismerte az életét alakító körülményeket. A remény minden szikráját kiolthatta volna lelkében, de nem tette, sőt Ő emelte fel a kétségbeesésből, a romlásból. Hétszer dorgálta meg a nő szívét és értelmét uraló démonokat. (...) Jézus kegyelme által az asszony az isteni természet részese lett. Aki elbukott, akinek értelme démonok lakhelye volt, az a szolgálattal, barátsággal nagyon közel került a Megváltóhoz.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, A vacsora Simon házában c. fejelet)

„Zákeus, a fővámszedő zsidó volt, akit polgártársai megvetettek. A gazdag vámszedő teljességében mégsem volt egy érzéketlen csaló, aminek tartották. Hallott Jézusról. A fővámszedőben vágy ébredt egy jobb élet után. Amikor elhangzott a hír, hogy Jézus megérkezett Jerikóba, Zákeus mindenáron találkozni akart vele. (...) Az utcák zsúfoltak voltak. A tömeg elvonult alatta, és Zákeus sóvár szemmel figyelte, hogy észrevehesse, akit látni vágyott. A papok, írástudók zajongása a sokaság üdvrivalgása mellett Jézus szívéig hatolt a fővámszedő kimondatlan vágya. Zákeust lenyűgözte, ámulatba ejtett, elnémította Krisztus szeretete és kegyelme, hogy lehajolt hozzá, a méltatlanhoz. Nyilvánosan akart bűnvallomást tenni.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Zákeus c. fejelet)

Az e heti adomány az eleki szociális otthon munkáját támogatja.

Az 5-6. boldogmondás (Mt 5,7-8)

I Milyen „lelki magaslatra” érkezünk el az ötödik boldogmondással? Hogyan határozhatnánk meg az irgalmasságot, mennyivel „több” az a szelídségnél?

Mt 5,7 ■ „Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek.”

Lk 6,35-36 ■ „Szeressétek ellenségeiteket, jót tegyetek, és adjatok kölcsönt, semmit érte nem várva, és a ti jutalmatok sok lesz, és ama magasságos Istennek fiai lesztek: mert ő jóltévő a háládatlanokkal és gonoszokkal. Legyetek azért irgalmasok, mint a ti Atyátok is irgalmas!”

Mt 5,44-48 ■ „Én pedig azt mondom nektek: Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnék, és imádkozzatok azokért, akik háborgatnak és kergetnek titeket. Hogy legyetek a ti mennyei Atyátok fiai, aki felhossa napját mind a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak. Mert ha azokat szerettetek, akik titeket szeretnek, micsoda jutalmát veszítetek? Avagy a vámszedők is nem ugyanazt cselekszik-e? És ha csak a ti atyátokfiat köszöntitek, mit cselekedtek másoknál többet?... Legyetek azért tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes!”

.....

.....

„Az irgalmas emberekben Isten együttérző szeretete nyilvánul meg, mert az isteni természet részesei. Szívük egy ütemben dobban a végtelen szeretettel, menteni törekse-
nek, és nem kárhozthatnak. Ha a szerencsétlenek, a bűn és a hitetlenség áldozatai segítséget kérnek, a keresztény ember nem azt kérdezi, vajon megérdemlik-e, hanem ezt: hogyan segíthetek rajtuk? A legmegvetettebb emberben is olyan lelket lát, akiért Jézus meghalt, és akinek érdekében Isten megbízta őt, hogy a békéltetés szolgálatát elvégezze.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, Boldogok az irgalmasok c. feje.)

„Kérdés, hogy honnét, milyen oldalról indulhat el az ember Isten tökéletességének a megközelítése felé, amely olyan rop-
pant hegyóriásnak tűnik, melynek csúcsait még csak látni sem lehet. A hegyi beszéd Lukács evangéliuma szerinti lejegyzésében támpontot találunk ehhez. A beszédnek azon a helyén, ahol Má-té evangéliumában a »legyetek tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes« felhívást találjuk, a következő ígét olvashatjuk: »Legyetek azért irgalmasok, mint a ti Atyátok is irgalmas!« (Lk 6,36; vö. az előző, 35. verssel és Mt 5,44-47-tel.) Ezt az utóbbi felszólítást bizonyára mintegy magyarázatul, útbaigazításul fűzte hozzá Jézus a tökéletességre vonatkozó felhíváshoz. Az irgalmasság a jogszerű igazságosságon felüli szeretetet, teljes szeretetet jelent, amely a viszonzástól függetlenül a méltatlanok és az ellenségek iránt is megnyilatkozik. A következő bibliai ígék is arról tanúskodnak, hogy Isten tökéletességének hallatlanul magas hegycsúcsát csak a jellembeli tökéletesség oldaláról, a szeretet ösvényén közelítheti meg az ember.* »A szeretetben

* Lásd erre vonatkozóan A. Vaucher szép hasonlatát: „Vannak olyan meredek hegy-ségek, amelyeknek a legmagasabb csúcsát csak egy oldalról lehet megközelíteni. Így vagyunk a tökéletesség legmagasabb isteni eszményével is. Az ember csak egyfelől indulhat el felé: csak a szeretet vonatkozásában imitálhatja (utánozhatja, követheti) Istent.” (Alfred Vaucher: *L'Historie du Salut*, S. D. T. Dammarie-les-Lys, 1951)

meggyökerezvén és alapot vévén, hogy megérthessétek minden szentekkel együtt, mi a szélessége, hosszúsága, mélysége és magassága Isten jóvoltának. És megismerjétek Krisztus minden ismeretet felülhaladó szeretetét, hogy ekképpen beteljesedjete Istennek egész teljességéig.« (Eféz 3,18–19; a teljesség fogalma a tökéletesség fogalmának felel meg ebben az igében.) »A szeretet (...) a tökéletesség kötele.« (Kol 3,14) E szemléletes hasonlat szerint a szeretet kötélként vonja maga után a tökéletességet.” (Vankó Zsuzsa: *A boldogság törvénye. Bibliai etika és antropológia*, Spalding Alapítvány, Budapest, 2003, 262. o.)

2 Milyen következményekkel jár viszont az irgalmasság elmulasztása?

Jak 2,13 ■ „Mert az ítélet irgalmatlan az iránt, aki nem cselekszik irgalmasságot; és dicsekedik az irgalmasság az ítélet ellen.”

Mt 7,7 ■ „Amilyen ítélettel ítélték, olyannal ítéltettek, és amilyen mértékkel mérték, olyannal mérnek nektek.”

.....

.....

Egyetlen ember sincs, aki a saját igazsága, a saját érdemei alapján üdvözülhetne. Mindannyian Isten kegyelmére szorulunk az ítéletben. Isten nem hagyhatja jóvá azt a „kétféle mértéket”, hogy ugyan igényt tartunk az ő kegyelmére Krisztus helyettes áldozata alapján a végítéletben, mi magunk viszont pusztán a jog alapján viszonyulunk másokhoz, idegen tőlünk az irgalmasság lelkülete, gyakorlása.

Amikor Isten a végítéletben azt mérlegeli, hogy beilleszthetők vagyunk-e a menny világába, megtanultuk-e az önzetlen szeretet nyelvét, akkor az irgalmasság lelkülete és cselekedetei tanús-

kodnak leginkább mellettünk. Ezek szolgálnak bizonyosságul arra, hogy alkalmassá váltunk az örök életre, az újjáteremtett Föld örökségében való részesedésre, ahol kizárólagosan az igazság törvénye, a szeretet az uralkodó elv mindenben.

3 Hogyan szemlélteti az adós szolga példázata az isteni irgalmasság szépségét, egyúttal az emberi irgalmatlanság rútságát és súlyos következményeit?

Mt 18,23-25 ■ „Akkor maga elé hívatta őt az ura, és azt mondta neki: **Gonosz szolga, minden adósságodat elengedtem neked a te könyörgésedre. Nem kellett volna neked is könyörölnöd szolgatársadon, ahogy én is könyörültem rajtad? Haragjában ura átadta őt a hóhéroknek, míg minden tartozását meg nem fizeti. Így cselekszik az én menygyei Atyám is veletek, ha szívből meg nem bocsátotok atyátokfiainak.**”

.....

.....

Amilyen csodálatos Isten részéről a megfizethetetlen adósság, a jóvátehetetlen büntartozás azonnali elengedése számalomból, olyan rút az összehasonlíthatatlanul kisebb tartozással szembeni könyörtelen, engesztelhetetlen hozzáállás az ember részéről. Nem lehetett volna ennél szemléletesebben bemutatni a két magatartás közötti hatalmas ellentétet.

„Semmi sem igazolja az engesztelhetetlen lelkületet. Az irgalmatlan ember arról tanúskodik, hogy ő maga nem részesült Isten megbocsátó kegyelmében. Ha a vétkező tudatában van annak, hogy Isten megbocsátott neki, szíve együtt dobban a végtelen Szeretet szívével. A bűnös lelkét

átjárja Isten könyörülete, és ezzel a könyörülettel fordul mások felé. Az az irgalom és az a szerető gondoskodás, amely Krisztus életében megmutatkozott, látható lesz azokban, akik részesültek kegyelmében. »Akiben pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé.« (Rm 8,9) Az ilyen embernek Isten idegen. Az ilyen ember alkalmatlan arra, hogy Istennel együtt legyen az örökkévalóságban.

Lehet, hogy Isten egyszer már megbocsátott neki, de irgalmatlansága azt bizonyítja, hogy elfordult Isten megbocsátó szeretetétől. Eltávolodott tőle, és ugyanolyan állapotba került, mint mielőtt Isten megbocsátott neki. Megtagadta bűnbánatát, és bűnei éppúgy terhelik, mintha soha nem bánta volna meg őket. A példázat nagy tanulsága azonban Isten könyörületének és az ember könyörtelenségének szembeállításában rejlik, és abban, hogy Isten megbocsátó irgalmának mértéke szerint kell nekünk is megbocsátanunk. »Nem kellett volna-e neked is könyörülnöd a te szolgatársadon, amiképpen én is könyörültem terajtd?« (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A megbocsátás mértéke c. feje.)

4 A 6. boldogmondás a tiszta szívről szól. De milyen állapotban van az emberi szív természetből fogva?

Jer 17,9 ■ „Csalárdabb a szív mindennél, és gonosz az, kicsoda ismerhetné?”

Préd 7,29 ■ „Lásd, ezt találtam, hogy az Isten teremtette az embert igaznak; ők pedig kerestek sok kigondolást.”

Mt 15,19 ■ „Mert a szívből származnak a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráznaságok, lopások, hamis tanúbizonyosságok, káromlások.”

.....
.....

„Milyen üres és milyen szennyes az emberi szív!” (Blaise Pascal: *Gondolatok*, 143. töredék)

„Az agy olyan ravaszul dolgozik, hogy még be sem engedi azt az információt, ami ellentétben áll személyes érdekünkkel, mondhatom úgy is, hogy nem veszünk róla tudomást. Ha pedig olyat csinálunk, ami ellentétben áll az elveinkkel, a magas elvekkkel, akkor az agy mindjárt szolgáltat egy csomó érvet és indokot, hogy miért is kell nekünk úgy cselekedni. Ami pedig az embert vezeti, az egyszerűen a kívánság.” (Szent-Györgyi Albert, idézi Eke Károly: *A tudomány hullámhosszán*. Budapest, 1976, 248.)

„A bűn uralma alatt a lelkiismeret »alsóbb szintre« szorul, sőt ki is iktatódhat. Az »én«-hez tapadó érzések és érzelmek foglalják el a helyét, amelyek nagyon felerősödnek, a mögöttük álló bűnös kívánságok és szenvedélyek folytán. Ezen túl nem az értelmi és a lelkiismereti megfontolás adja a döntő készletet a szabad választási képességnek, hanem az érzések, a kívánságok. Az értelem megteheti ugyan a maga tanúságtételét, a lelkiismeret is adhat élénkebb vagy halványabb jelzéseket, de ezek megtörnek az önös érzelmek és önző kívánságok igényén. Az érzések és az érzelmek mintegy »akarattá«, mindent elsöprő, erőszakos követeléssé válnak. Amint a szabad választási képesség megadja az »aláírást«, megkezdődik a »megfogant« önzés visszahatása az egész belső emberre. A bűnös kívánság még jobban megerősödik az ismételt, szokásossá lett cselekvés által. A lelkiismeret halkabbá, zavartabbá vált tanúságtételét kioltja az önigazolás: az ember »megnyugtatja a lelkiismeretét«. Az értelem objektivitása tovább gyengül: kezdi az önző »én« szempontjai szerint látni a dolgokat. Végül akár »őszintén« el is hiheti a torzult látását, sőt szenvedélyesen vallhatja igazságnak. Valóban ördögi kör. A szív »mindennél csalárdabbá« tud válni.” (Vankó Zsuzsa: *A boldogság törvénye. Bibliai etika és antropológia*, Spalding Alapítvány, Budapest, 2003, 191. o.)

5 Mi jellemzi a „tiszta szívű” embert?

Mt 5,8 ■ „Boldogok, akiknek szívük tiszta: mert ők az Istent meglátják.”

.....

.....

.....

A hatodik boldogmondás nem annyira új fokozat, hanem inkább ténymegállapítás. Arról az emberről, akinek a lelkiületét és cselekvését az irgalmasság határozza meg, elmondható, hogy „tiszta szívűvé” lett.

Emberileg lehetetlenség a „mindennél csalárdabb szívtől” eljutni a „tiszta szívhez”. Ami viszont „az embereknél lehetetlen, az Istennél, Istennel együtt lehetséges” (Mt 19,26; vö. Zsolt 51,12; Ezék 36,26). A boldogmondások által kijelölt úton megvalósulhat ez a csoda. Ezek áttekintése során láthattuk, milyen logikusan, összetéveszthetetlen sorrendben kapcsolódnak egymáshoz: lelki szegénység, alázat, őszinte bűnbánat, szelídség, vágyakozás az Isten akaratával való teljes összhangra, az igaz életre, irgalmasság, megbocsátás, a méltatlanok iránt is kezdeményező szeretet – a boldogmondások tanítása szerint ezek a lépcsőfokok vagy útjelzők vezetnek el a tiszta szívhez.

„A tiszta szív enged a Szentlélek befolyásának. Megvallja bűneit, és érzi, hogy szüksége van Isten irgalmára és szeretetére. Őszintén vágyik az igazság megismerésére, hogy követhesse.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A magvető kiment vetni/A jó föld c. fej.)

„Az összes dolog közül, melyek után az emberek vágyód-

nak, melyeket ápolnak és művelnek, semmi sem olyan értékes Isten szemében, mint a tiszta szív, a hálával és békével átitatott természet.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, Az előzőkenység és a kedvesség c. fej.)

„Isten többre értékeli a tiszta szívet, mint az aranyat. A tiszta szív az a templom, amelyben Isten lakik, szentély, ahol Krisztus jelen van. A tiszta szív felette áll mindannak, ami silány és alacsonyrendű. Fénylő világosság, kincstár, amelyből felemelő, megszentelő szavak származnak. Olyan hely, ahol megértik Isten jelképes beszédeit, hasonlatait, ahol a legnagyobb örömmel szemlélik Isten képmását.

A tiszta szív Istenben találja meg teljes örömét és megelégedését. Gondolatai, szándékai és céljai nemesek. Az ilyen szív szent hely, az erények kincstára.

A tiszta szívűek foglyul ejtik gondolataikat Jézus Krisztus számára. Az a gondolat foglalkoztatja őket, hogyan dicsőíthetik meg Teremtőjüket. Ha szívünk tiszta, akkor természetes lesz számunkra, hogy a tisztaságot és a szentséget keressük – amint a mennyei angyalok számára természetes, hogy végrehajtják kijelölt feladatukat, betöltik küldetésüket.” (Ellen G. White: *Az én életem ma*, szeptember 16.)

„Isten városába nem juthat be semmi tisztátalan. Minden lakójának már itt tiszta szívűnek kell lennie. Aki Krisztustól tanul, az mindinkább megveti a hanyag magaviseletet, az ízléstelen kifejezéseket és tisztátalan gondolatokat. Akinek a szívében Krisztus lakozik, annak gondolkodásában és erkölcsében tisztaság és nemesedés fog megnyilatkozni.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, Boldogok, akiknek szívük tiszta c. fej.)

„A tiszta szív tiszta élethez vezet.” (Ellen G. White: „*A Te Igéd igazság*”, 30. o.)

6 Hogyan láthatják meg Istent a „tiszta szívűek” már ebben az életben, és majd az újjáteremtett Földön is?

Zsolt 11,7 ■ „Az Úr igaz; igazságot szeret, az igazak látják az Ő arcát.”

Péld 3,5-6 ■ „Bizodalmaid legyen az Úrban teljes elmédből; a magad értelmére pedig ne támaszkodjál. Minden útjaidban megismered őt; akkor ő igazgatja a te útjaidat.”

1Jn 3,2 ■ „Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlókká leszünk Őhozzá, mert meg fogjuk őt látni, amint van.”

Jel 21,3; 22,3-4 ■ „Hallottam nagy szózatot, amely ezt mondta az égből: Íme, Isten sátra az emberekkel van, és velük lakozik, azok az ő népei lesznek, és maga Isten lesz velük, az ő Istenük. (...) Semmi elátkozott nem lesz többé; Isten és a Bárány királyiszéke benne lesz; az ő szolgálói szolgálnak néki; látják az ő arcát; és az ő neve homlokukon lesz.”

.....

.....

„Minden tisztátalan gondolat beszennyezi a lelket, tomítja az erkölcsi érzéket, és közömbösíti a Szentlélek hatását. Elhomályosítja a lelki látást, és az ember nem láthatja Istent. Az Úr megbocsáthat és meg is bocsát a megtérő bűnösnek, de a lélek ennek ellenére megsebzett marad. Minden tisztátalan beszéd, gondolattól óvakodnia kell annak, aki világszerűen akarja látni a lelki igazságot. (...) Az önzés miatt nem láthatjuk Istent. A haszonleső lélek egészében olyannak képzelem Istent, mint amilyen ő maga. Csak az önzetlen szív, az alázatos, bízó lélek látja, hogy Isten »irgalmas és kegyelmes, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú« (2Móz 34,6).” (Ellen G. White: *Jézus élete*, A hegyi beszéd c. feje.)

„Ha életünkben nem valósítjuk meg az Isten jellemének alapját képező önzetlen szeretetet, akkor nem tudjuk Őt felismerni. Istent a Sátán által megtévesztett szív zsarnoknak, irgalmatlannak tekinti, olyannyira, hogy a saját, sőt még Sátán haszonleső jellemét is a szeretetteljes Alkotóra fogja. »Azt gondolod, olyan vagyok, mint te?« (Zsolt 50,21) Hit által látjuk meg Istent, mindennapi tapasztalatainkban pedig felismerhetjük gondviselését, jóságát és részvétét. Felismerhetjük Őt Fiának jellemében is. Isten Lelke feltárja az Atyára és Fiára vonatkozó igazságokat előttünk. A tiszta szívűek meglátják és felismerik Istenben Üdvözítőjüket; és miközben jelleme szépségét és tisztaságát szemlélik, arra törekszenek, hogy képmását visszatükrözthessék. Felismerik benne Atyjukat, akinek legforróbb vágya, hogy megtérő fiát átölelje.

A tiszta szívűek felismerik Istent hatalmas keze művei által is, a természet szépségeiben. Még világosabban olvashatják azonban irgalmassága, jósága és kegyelme kinyilatkoztatásait írott Szavában. Isten kicsinyei előtt feltáruznak azok az igazságok, amelyek a bölcsek és okosok előtt rejtve maradnak. Az igazság szépsége és nemessége – melyeket e világ bölcsei fel nem ismernek – mindinkább kibontakozik azok előtt, akikben gyermeki vágy él Isten akaratának ismeretére és teljesítésére. Úgy ismerjük fel az igazságot, ha magunk is részeseivé válunk az isteni természetnek.

A tiszta szívűek már ebben az életben is Isten jelenlétének tudatában élnek, az eljövendő örökkévalóságban pedig Istent szemtől szemben látják majd. »Most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről színre.« (1Kor 13,12)” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, Boldogok, akiknek szívük tiszta c. feje.)

Az e heti adomány az irodalmi alapot támogatja.

A 7–8. boldogmondás (Mt 5,9–12)

Az utolsó két boldogmondásban élénk tárt boldogság csak akkor lehet maradéktalanul a miénk, ha Isten ki tudja munkálni szívünkben mindazt, amiről az első hat boldogmondás szól. Ha megvalósul életünkben a két nagy parancsolat – „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szivedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez az első és nagy parancsolat. A második pedig hasonlatos ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat.” (Mt 22,37–39) –, akkor lesz számunkra igazán, ténylegesen boldogság mindaz, amiről Jézus az utolsó két boldogmondásban szól.

I Kiket nevez a 7. boldogmondás boldognak?

Mt 5,9 ■ „Boldogok békességszerzők: mert ők Isten fiainak mondatnak.”

2Kor 5,19–20 ■ „Minthogy Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magával a világot, nem tulajdonítván nekik az ő bűneiket, és reánk bízta a békéltetés igéjét. Krisztusért járván tehát követségben, mintha Isten kérne miáltalunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg Istennel.”

.....

.....

.....

Ezt a megtisztelő megbízatást kaptuk: emberekért fáradozni, békességet szerezni, megbékéltetni őket Istennel. A legnagyobb megtiszteltetés, hogy Isten bevon minket ebbe a munkába. Mint „választott nemzetséget, királyi papságot, szent nemzetet, megtartásra való népet” kér bennünket, hogy „hirdessük annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el minket” (1Pt 2,9). Kér, hogy a nekünk adott világosságot ne rejtjük el, önzően magunk örvendezve ennek, hanem osszuk meg a sötétségben lévőkkel.

„A legmagasztosabb és mindenekfelett álló munkánk, mely a lélek minden erejét igénybe veszi, azok megmentése, akikért Krisztus meghalt. Legyen ez szívügyetek. Dolgozzatok együtt Krisztussal ebben a nagyszerű és nemes munkában!” (Ellen G. White: *Üzenet az ifjúságnak*, Elfogadható szolgálat c. feje.)

„Azt a magasztos kiváltságot kaptuk Istentől, hogy nyilvánvalóvá tegyük az Ő jellemét azáltal, hogy önzetlenül törekszünk embertársainkat megmenteni a romlásból, melyben elmerültek. Minden emberit – aki engedte, hogy a Szentlélek őt megvilágosítsa – felhasznál az Úr az Ő terve véghezvitelében. Az egyház feje Krisztus, és Őt fogja legjobban megdicsőíteni, ha egyházának minden tagja részt vesz a lelkek megmentésének munkájában. (...) A Golgota keresztje köteles tartozásként követeli meg a Krisztusban hívők minden erejét, hogy mások megmentésében eszközök lehessenek.” (Ellen G. White: *„A Szentlélek eljő reátok”*, 123. o.)

Minden időben ez volt Isten népének feladata, de most, a vég idején különösen fontos küldetésünk.

„Akik azt vallják, hogy Krisztusban elrejtett életet élnek, azoknak Isten munkatársaivá kell lenniük. Isten népének

figyelmeztetnie kell a világot, és fel kell készítenie egy népet, mely megállhat a harag napján, amikor eljön az ember Fia az ég felhőiben. Krisztus egyháza tagjainak össze kell gyűjteniük a Jézusból ragyogó sugarakat, és másokra kell azokat irányítaniuk, hogy a világnak világító ösvényt mutassanak a menny felé.” (Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1889. október 8.)

2 Gyakran milyen körülmények között, milyen akadályokba ütközve kell végeznünk a békéltetés szolgálatát?

2Kor 4,1 ■ „Annakokáért, mivelhogy ilyen szolgálatban vagyunk, amint a kegyelmet nyertük, nem csüggedünk el.”

Jn 4,37 ■ „Mert ebben az a mondás igaz, hogy más a vető, más az arató.”

.....

.....

A lelkek ellensége mindenképpen gátolni igyekszik ezt a munkát, külső és belső akadályokkal próbálja útját állni az evangélium terjedésének. Nehezíti még a munkát, hogy nem látjuk azonnal a végeredményt. Sőt gyakran könnyel, kőkemény ellenállással találkozunk. Sátán csüggedésbe, a békéltetés szolgálatának abbahagyására akar készíteni a látszólagos sikertelenségek és akadályok következtében. De az igazi békességszerzőket ezek a körülmények sem tartják vissza Isten és embertársaik iránti szeretettől indítatva.

(Gondolkodjunk el, milyen lelki magatartást, milyen jellem tulajdonságok kifejlődését tesz szükségessé ezen akadályok legyőzése?)

„A magvető nehéz szívvel veti az igazság magját, és fáradozása néha eredménytelennek látszik. Azonban, ha hűséges, akkor meglátja majd munkája gyümölcsét, mert Isten szava így szól: »Aki vetőmagját sírva emelve megy tova, vigadózással jön elő, kévéit emelve.« (Zsolt 126,6) (...) Akadályokkal, ellenkezésekkel és keserű, szívet tépő elcsüggesztéssel találkozik az evangélium szolgája. Alkotása gyümölcseit talán sohasem láthatja. És mégis, magában a munkában dicső jutalmat nyer. Mindazok, akik odaszánják magukat Istennek, hogy az emberiségért önzetlenül munkálkodjanak, munkatársai a dicsőség Urának. Ez a gondolat megédesíti a munkát, erősíti az akaratot, és megedzi az idegeket mindennel szemben, bármi jöjjön is. Azáltal, hogy önzetlen és a Krisztus szenvedéseiben való részesülés által megnemesedett szívvel dolgoznak és Ővele éreznek, ahhoz is hozzájárulnak, hogy Jézus örömét teljessé tegyék, és nagy nevét megszenteljék. Istennel, Krisztussal és a szent angyalokkal való közösségükben mennyei légkör veszi őket körül, amely testüknek egészséget, lelküknek erőt és örömet ad.” (Ellen G. White: *Az evangélium szolgálói*, A szolgálat jutalma c. fejezet)

3 Miért boldogok a békességszerzők? Milyen igehelyek tanúsítják, hogy felettebb nagy örömet jelent a békességszerzés szolgálata?

Jn 3,29 ■ „Akinnek jegyese van, vőlegény az; a vőlegény barátja pedig, aki ott áll és hallja őt, örvendezve örül a vőlegény szavának. Ez az én örömem immár betelt.”

Ap csel 20,24 ■ „De semmivel sem gondolok, még az én életem sem drága nekem, csak hogy elvégezhessem futásomat örömmel, és azt a szolgálatot, melyet vettem az Úr Jézustól, hogy bizonyosságot tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról.”

.....

.....

Jézus a legnagyobb kiváltság ígéretét mondja el ebben a boldogmondásban: a békességszerzők Isten fiai. Nem az elvi hitvallás, a hitelvekbe való elvi beleegyezés tesz bennünket Isten fiaivá, hanem a hozzá hasonló jellem. Jézus mindent feláldozott, hogy embereket menthessen meg az örökélet számára. Azokat ismeri el az Ő fiainak, akik osztoznak vele, munkatársai ebben a legnemesebb munkában. Nincs nagyobb kiváltság és öröm az isteni családdhoz való tartozásnál. „Fiam, te mindenkor énvelem vagy, és mindenem a tied.” (Lk 15,31)

A boldogság és öröm másik forrása magában a szolgálatban rejlik, és majd Jézus eljövetelekor fog teljessé válni. A békességszerző munkája eredményét meglátva bemehet „Ura örömébe”.

„Az a törekvés, hogy áldását másokkal közöljük, áldást hoz önmagunkra is. Istennek is ez volt a célja, amikor részt adott nekünk a megváltás tervének munkájában. Azt az előjogot adta nekünk, hogy az isteni természet részesei lehessünk, cserébe csak azt kívánja, hogy áldást árásszunk embertársainkra. Ez a legnagyobb megtiszteltetés és legnagyobb öröm, amit Isten az embernek adhatott. Azok jutnak legközelebb Teremtőjükhöz, akik ily módon részt vesznek a szeretet munkájában.” (Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*, Életünk és munkánk c. fejelet)

„Az fog a legközelebb állni Krisztushoz, aki a földön a legtöbbet vett át az Ő önfeláldozó szeretetéből. Ez a szeretet indította a tanítványokat, ahogyan Urunkat is, hogy éljenek, dolgozzanak, odaadjanak és feláldozzanak mindent, akár a halálig, az emberiség megmentéséért.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Az új ország törvénye c. fejelet)

„Milyen munka adja a legnagyobb megelégedést és örömet az Atyának és a Fiúnak? A veszendő lelkek megmentése. Krisztus halála az evangélium megmentő erejét hozta az emberek közé. Azok, akik együttműködnek vele kegyelmi munkája továbbvitelében, vagyis Istentől kapott erejüket a közel és távol lévők megmentésére használják, osztozni fognak a Megváltó örömeiben, amikor a megváltottak serege körüveszi Isten trónját.” (Ellen G. White: *Szemelvények*, I., 90. o.)

„Mindenki, aki önzetlen lelkülettel munkálkodik, elégedetten szemlélheti majd munkája eredményét. Meg fogják látni minden helyes alapelv és nemes tett kibontakozását, melyekből itt e földön alig tapasztalunk valamit. A világ legnemesebb munkáinak eredményéből mily kevés láttatik meg ebben az életben cselekvője előtt! Mily sokan dolgoznak önzetlenül és fáradhatatlanul azokért, akik távol vannak tőlük, és akiket nem is ismernek! (...) Az emberek elvetik a magot, amelyből sírjuk felett mások aratják majd le az áldott termést. Fákat ültetnek, hogy mások ehessék a gyümölcsét. Ezen a földön megelégszenek azzal, ha tudják, mozgásba hozták a jóra törekvő erőket. Az eljövendő világon azonban meglátják majd mindezek hatását.” (Ellen G. White: *Gyermeknevelés*, 123. o.)

„Csodálatosak lesznek a szent befolyások értékes eredményeit feltáró kinyilatkoztatások. Mily nagy lesz a megváltottak hálája, akikkel a mennyei udvarokban találkozunk, ha megértik majd az együttérző szeretet részvétét, amely üdvükért a szívekben dobogott. Megváltásunkért minden hódolat, dicséret, hála és tisztelet az Istennek és a Báránynak adatik, de az elveszendő lelkek üdvére felhasznált eszközök is részesülnek a hála kifejezéséből. Mindez azonban nem csökkenti Isten dicsőségét. (...) Milyen nagy

öröm lesz ott, amikor a megváltottak találkoznak és üdvözölhetik azokat, akik értük terhet hordoztak! Mennyire repes majd szívük az örömtől azoknak, akik nem magukért éltek, hanem azért, hogy a boldogtalanok áldására legyenek, akiknek olyan kevés örömük volt a földi életben! Megértik majd az ígéretet: »Boldog leszel, mivelhogy nem fizethet vissza neked, mert majd visszafizettetik neked az igazak feltámadásakor.«” (Ellen G. White: *Az evangélium szolgálói*, A szolgálat jutalma c. fejelet)

Végezzük most, a még rendelkezésünkre álló rövid időben a békéltetés szolgálatát, mert az örökkévalóságban már soha nem lesz erre lehetőségünk. Ebben ismerhetjük meg a legmagasabb rendű örömet, amiért Jézus az életét adta. Ha nekünk is az a legfontosabb, ami neki, ez az a legszorosabb kapocs, amely Istenhez fűzhet bennünket: osztozni az elveszettek megmentéséért végzett munkában.

4 Miért különös az utolsó boldogmondás, miért ellentétes az emberi elgondolással?

Mt 5,10–12 ■ „Boldogok, akik háborúságot szenvednek az igazságért, mert övék a mennyek országa. Boldogok vagytok, ha szidalmaznak és háborgatnak titeket és minden gonosz hazugságot mondanak ellenetek énérettem. Örüljetek és örvendezzetek, mert a ti jutalmatok bőséges a mennyekben: mert így háborgatták a prófétákat is, akik előttetek voltak.”

.....

.....

.....

Amint az előzőekben láttuk, a békéltetés szolgálata nem haladhat akadálytalanul, sőt gyakran felszítja az ellenállás, üldözés lelkületét. Ha nem látnánk végig ezt a törvényszerűséget a történelemben, akkor úgy gondolhatnánk, hogy ha a legnemesebb célért, emberek legfőbb javáért, örök életükért munkálkodunk az evangélium bemutatása által, annak nem lehet ilyen következménye. A szenvedéstől az ember alapvetően visszariad, nem gondolunk boldogságra ezzel kapcsolatban. Ezért Jézus felkészít bennünket a békéltetés szolgálatának ezen lehetséges következményére, sőt boldogságot és örömet ígér az ilyen helyzetben.

„A Megváltó intette tanítványait: ne reméeljék, hogy legyenek a világnak az evangéliummal szembeni ellenségeskedését, és hogy egy idő után megszűnik a szembenállás. Azt mondta: »Nem azért jöttem, hogy békességet bocsássak, hanem hogy fegyvert.« (Mt 10,34) E viszály nem az evangélium hatására keletkezik, hanem az iránta tanúsított ellenségeskedésből fakad. Minden üldözés közül az otthoni ellentéteket és a drága földi barátok elidegenedését a legnehezebb elviselni.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Az első evangélisták c. feje.)

„Az evangélium a békesség üzenete. A kereszténység olyan életforma, amely – ha elfogadják és követik – békét, összhangot és boldogságot teremt az egész földön. Krisztus vallása szoros testvéri közösségbe vonja mindazokat, akik elfogadják tanításait. Jézus azért jött e földre, hogy megbékítse az embert Istennel, és ezáltal egymással is. A világ jó részét Sátánnak, Krisztus legelkeseredettebb ellenségének hódol. Az evangélium olyan életelveket kínál az embereknek, amelyek homlokegyenest ellenkeznek szokásaikkal és vágyaikkal. Ezért szembefordulnak az evangéliummal. Gyűlölik a tisztaságot, amely leleplezi és elítéli bűneiket. Üldözik és pusztítják azokat, akik hangoztatják az evangélium jogos és szent követelményeit. Az evangélium tehát

azért nevezhető kardnak, mert magasztos igazságai gyűlöletet és ellenségeskedést váltanak ki képviselői ellen.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, Üldözés az első századokban c. fejj.)

„A világ szereti a bűnt, és gyűlöli az igazságot, ezért ellenségeskedett Jézussal. Mindenki, aki visszautasítja a végtelen szeretetet, a kereszténységet zavaró dolognak találja. Krisztus világossága elűzi a bűnöket takargató sötétséget, és a megújulás szükségessége nyilvánvalóvá válik. Akik alávetik magukat a Szentlélek befolyásának, azok saját magukkal kezdenek harcolni, míg akik a bűnhöz ragaszkodnak, azok az igazság és képviselői ellen háborúznak.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, A hegyi beszéd c. fejj.)

5 Miért boldogok az igazságért, Krisztus nevéért háborúságot, üldöztetést szenvedők?

1Pt 4,14 ■ „**Boldogok vagytok, ha Krisztus nevéért gyaláznak titeket, mert megnyugszik rajtatok a dicsőségnek és Istennek Lelke, amit amazok káromolnak ugyan, de ti dicsőítitek azt.**”

Rm 8,35–39 ■ „**Kicsoda szakaszt el minket Krisztus szerelmétől? Nyomorúság vagy szorongattatás, vagy üldözés, vagy éhség, vagy meztelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver? Amint meg van írva: Teérted gyilkoltatunk minden napon, olybá tekintenek, mint vágó juhokat. De mindezekben felettébb diadalmaskodunk, az által, aki minket szeretett. Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok, sem jelenvalók, sem következők, sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakaszthat el minket az Isten szerelmétől, mely van a mi Urunk Jézus Krisztusban.**”

2Kor 4,17-18 ■ „A mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk, mivelhogy nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.”

Rm 8,18 ■ „Azt tartom, hogy amiket most szenvedünk, nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, mely nekünk megjelentetik.”

.....

.....

.....

(Gondolkodjunk azon is, hogy mit jelent „felettebb diadalmaszkodni”?)

Az evangélium miatti üldözés közbeni örömet és boldogságot több bibliai életpélda is szemlélteti. Amikor például a Krisztus evangéliumáról való prédikálás miatt megverték az apostolokat, és megtiltották nekik a Jézus nevében való szólást, ők „örömmel mentek el a tanács elől, mert méltókká tettek arra, hogy az ő nevéért gyalázzal illettessenek” (Ap csel 5,41).

A Jézus által adott ezen ígéret is bizonyos, bármennyire nehezen tartjuk elképzelhetőnek, és megadatik a maga idejében, akkor, amikor ez az élethelyzet bekövetkezik.

„A menny nagyon közel van azokhoz, akik szenvednek az igazságért. Jézus Krisztus azonosítja érdekeit hűséges népe érdekeivel. Szened szentei személyében, és aki választott gyermekeit bántja, Őt sérti meg.

Közel van az a hatalom, amely megszabadít a fizikai bajtól és gyötrelemtől, s hogy a nagyobb véstől is megmenthessen, lehetővé teszi szolgája számára, hogy minden körülmények között becsületes maradjon, és Isten

kegyelme által diadalmaskodjék.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, Az oroszlánok vermében c. fejezet.)

„Gondolod, hogy Krisztus nem értékeli azokat, akik teljesen érte élnek? Nem gondolod, hogy felkeresi a szeretett Jánoshoz hasonló száműzötteket, akik az Ő nevében kerültek súlyos próbák közé? Isten nem hagyja egyetlen hűségese munkását sem magára, hogy egyedül küzdjön a túlerővel, és alul maradjon. Drága ékszerként őrzi azokat, akiknek az élete el van rejtve Őbenne együtt a Krisztussal. Ezt mondja nekik: »Olyanná teszek, mint egy pecsétgyűrű, mert téged választottalak el.« (Agge 2,23)” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, Kapcsolataink c. fejezet.)

„Valójában Istennel való közösségük miatt vonják magukra a világ gyűlölködését; Krisztus gyalázatát hordozzák. Azon az ösvényen haladnak, amelyen a világ legnemesebbjai jártak, nem szomorúan, hanem örvendezve, még ha üldöztek is őket. Minden tüzes próba Isten eszköze megtisztításukra, amely egyre alkalmasabbá teszi őket a Vele való együttműködésre. Minden ütközet az igazságért vívott nagy küzdelem részét képezi, és mindegyik nagyobbá teszi a végső győzelem örömét. Ezt szem előtt tartva hitük és türelmük próbáját inkább derűsen, mint rettegéssel fogadják, nem akarják elkerülni. Isten szolgái az Ő jóváhagyására sóvárognak, teljesíteni akarják a világ iránti kötelezettségüket, minden feladatukat, függetlenül az emberek félelmétől vagy kegyétől.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, A hegyi beszéd c. fejezet.)

„Jézus elhozta világunkba Isten összegyűlt kincseit. Mindazokat örököseinek tekinti, akik hisznek benne. Kijelenti, hogy hatalmas lesz azok ajándéka, akik az Ő nevéért szenvednek (1Kor 2,9).” (Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1894. január 30.)

6 Mi készíteti Krisztus követőjét örömmel, készségesen vállalni ezt a szenvedést?

1Pt 2,19–21 ■ „Az kedves dolog, ha valaki Istenről való meggyőződéséért tűr keserűségeket, méltatlanul szenvedén. Mert micsoda dicsőség az, ha vétkezve és arcul veretve tűrtök? de ha jót cselekedve és mégis szenvedve tűrtök, ez kedves dolog Istennél. Mert arra hívatatok el; hiszen Krisztus is szenvedett értetek, nektek példát hagyván, hogy az ő nyomdokait kövessétek.”

Jn 15,20 ■ „Emlékezzetek meg ama beszédekről, amelyeket én mondtam nektek: Nem nagyobb a szolga az ő uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldöznek majd; ha az én beszédemet megtartották, a tiéteket is megtartják majd.”

„Amikor úgy igyekszel élni, hogy elkerüld a gyalázatot, szenvedő Urunk fölé akarsz emelkedni; s míg ilyet teszel, elkülöníted magadat mennyei Atyádtól. Olyan szeretetre váltod be a szeretetét, amelyet nem érdemes megszerezni. (...) Isteni Urunk életét tárom eléd. A menny fensége, a dicsőség királya elhagyta kincseit, ragyogó lakóhelyét, megtiszteltetését és dicsőségét, hogy megmenthesse a bűnöst. Vállalta az alázat, nincstelenség és szégyen életét, »aki a felkínált öröm helyett a kereszthalált szenvedte el, anélkül, hogy törődött volna a gyalázattal«. Miért vagyunk oly kényesek, ha próba, szidalmazás, szégyen és szenvedés ér, noha Urunk ilyen példát mutatott nekünk? Ki szeretne közülnk Ura örömébe lépni anélkül, hogy szenvedéseiben is részt venne? Hogy lehet, hogy a szolga nem kész elszenvedni a megaláztatást, gyalázatot és szidást, amit a Mester önzetlenül elviselt érte? Hogy lehet, hogy a szolga vissza-

riad az alázat és áldozathozatal életétől, noha örök boldogságáért teszi, mert ezek segítségével nyerheti el a jutalom túláradó, örök mértékét! Szívem ezt mondja: hadd vegyem ki részemet Krisztussal a szenvedésből, hogy végül én is részesüljek a dicsőségben.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, II. köt., Az igazsággal együtt keresztet is vállalunk c. fej.)

„A keresztény hit diadala az, hogy képesíti követőit szenvedni és egyszersmind erősnek maradni; megalázkodni, de éppen alázatosság által győzni. Egész nap öldöklük, mégis él; hordozza a keresztet, de így nyeri el a dicsőség koronáját.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, A császár házából c. fej.)

„Aki Krisztusért szenvedni hívatott el, akinek félreértést, bizalmatlanságot kell elszenvednie még saját otthonában is, az vigaszra lelhet abban a gondolatban, hogy Jézus is elszenvedte ugyanezt. Ő könnyöretre indul az ilyen emberek iránt. Arra int, hogy találjanak társra Őbenne, könnyebbüljön meg szívük ott, ahol az övé: az Atyával való közösségben. Akik elfogadják Krisztust személyes Megváltójuknak, azok nem maradnak árván, nem kell, hogy egyedül viseljék el az élet megpróbáltatásait. Jézus a mennyei család tagjaivá fogadja őket, s bátorítja, hogy Atyját Atyjuknak nevezzék. Ők Jézus »kicsinyei«, kedvesek Isten szívének, a leggyengédebb és legmaradandóbb köteléssel kapcsolódnak Őhöz. Túláradó szeretete annyival múlja felül azt, amit édesapánk és édesanyánk érez irántunk gyámoltalanságunkban, amennyivel az isteni az emberi fölött áll.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Kik az én testvéreim? c. fej.)

Az e heti adomány az Útjelző Alapítványt támogatja.

IGÉK MINDEN NAPRA

Július

1. csütörtök	Jn 2,1-2	
2. péntek	Jn 15,12	Napnyugta: 20:46
3. szombat	Lk 10,36-37	
4. vasárnap	1Kor 9,22	
5. hétfő	Péld 25,11	
6. kedd	Tit 3,2	
7. szerda	Jn 13,34	
8. csütörtök	1Pt 3,8	
9. péntek	1Pt 4,9-10	Napnyugta: 20:43
10. szombat	Rm 12,8	
11. vasárnap	Ésa 50,4	
12. hétfő	Péld 31,28	
13. kedd	Mal 4,6	
14. szerda	Zsolt 55,15	
15. csütörtök	Mt 7,12	
16. péntek	Lk 14,13-14	Napnyugta: 20:39
17. szombat	Mk 9,37	
18. vasárnap	1Pt 2,9	
19. hétfő	Péld 18,24	
20. kedd	Péld 21,21	
21. szerda	Zsolt 23,2-3	
22. csütörtök	Mal 3,16-17	
23. péntek	Jn 11,5	Napnyugta: 20:32
24. szombat	2Tim 1,2-4	
25. vasárnap	1Sám 1,25-26	
26. hétfő	Zsolt 16,11	
27. kedd	Rm 14,7	
28. szerda	Préd 2,27	
29. csütörtök	Péld 2,20	
30. péntek	Péld 1,10; 15	Napnyugta: 20:24
31. szombat	Zsolt 119,63	

Augusztus

1. vasárnap	Zsid 13,20-21	
2. hétfő	Tit 2,14	
3. kedd	Kol 3,223	
4. szerda	Mt 5,14-15	
5. csütörtök	1Thessz 3,11-12	
6. péntek	2Kir 5,1-3	Napnyugta: 20:14
7. szombat	Mt 14,15-20	
8. vasárnap	Ésa 58,12	
9. hétfő	Mk 10,45	
10. kedd	Lk 9,2	
11. szerda	Jn 4,14	
12. csütörtök	Mt 19,14	
13. péntek	Mt 9,18-19	Napnyugta: 20:02
14. szombat	Mt 9,35	
15. vasárnap	Mt 12,12	
16. hétfő	Lk 10,29	
17. kedd	Zak 8,16	
18. szerda	1Tim 4,16	
19. csütörtök	Ef 4,32	
20. péntek	1Kir 3,12	Napnyugta: 19:50
21. szombat	Zsolt 112,4	
22. vasárnap	2Krón 29,30	
23. hétfő	Jak 1,27	
24. kedd	Ésa 58,7	
25. szerda	Mt 25,35-36	
26. csütörtök	Ésa 1,17	
27. péntek	Jób 29,15	Napnyugta: 19:37
28. szombat	Jób 29,16	
29. vasárnap	Gal 6,10	
30. hétfő	Ésa 58,8	
31. kedd	Dán 12,3	

IGÉK MINDEN NAPRA

Szeptember

1. szerda	1Thessz 5,23	
2. csütörtök	Ef 5,25-27	
3. péntek	3Móz 20,7-8	Napnyugta: 19:23
4. szombat	Fil 4,4	
5. vasárnap	Jn 17,18-19	
6. hétfő	Zsolt 149,4	
7. kedd	Dán 1,8	
8. szerda	1Móz 5,22	
9. csütörtök	Dán 3,24-25	
10. péntek	1Jn 4,16	Napnyugta: 19:09
11. szombat	1Jn 2,17	
12. vasárnap	Jel 1,10	
13. hétfő	Jn 14,6	
14. kedd	Jn 17,17	
15. szerda	Apcs 20,32	
16. csütörtök	1Pt 1,22	
17. péntek	Ef 1,18	Napnyugta: 18:55
18. szombat	Zsolt 15,1-2	
19. vasárnap	Ésa 26,2	
20. hétfő	2Kor 7,1	
21. kedd	Zsolt 144,12	
22. szerda	Ésa 51,7	
23. csütörtök	Zsolt 90,17	
24. péntek	Mt 5,48	Napnyugta: 18:40
25. szombat	Jel 19,8	
26. vasárnap	Dán 7,18	
27. hétfő	2Pt 1,4	
28. kedd	Jn 6,53-56	
29. szerda	Zsolt 133,1	
30. csütörtök	Ésa 40,31	

A reggeli igéket *Az én életem ma* című könyvből idéztük.